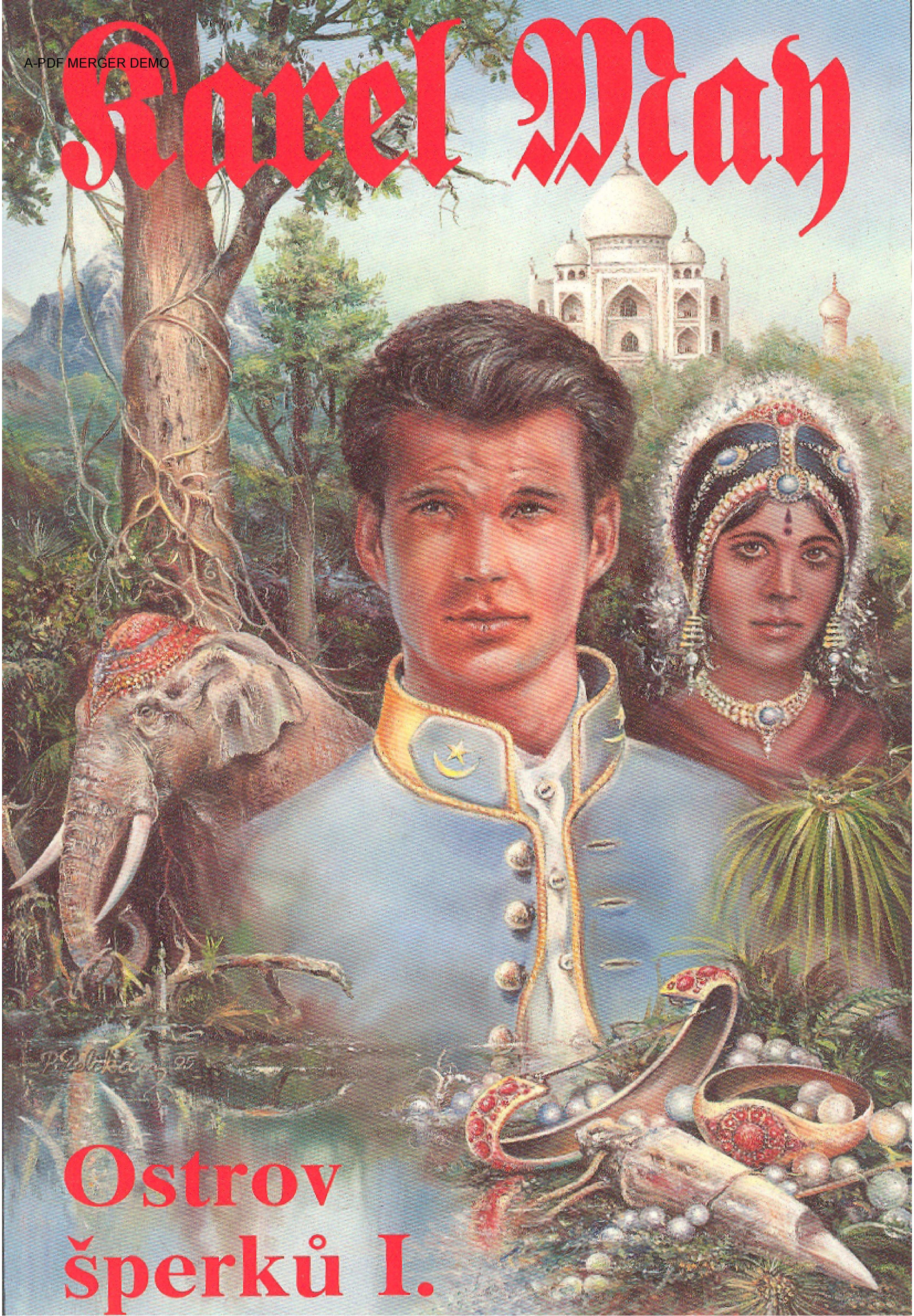
A-PDF MERGER DEMO

Karel May

Ostrov šperků I.

KAREL MAY

Ostrov šperků

\

Původní název

Die Juweleninsel

KAPITOLA PRVNÍ

V mořských lázních

Zátoka, v níž leží známé lázeňské městečko Kass, je vpravo ohr
ičena daleko vystupujícím skalnatým pobřežím, vlevo zase do mo
e zakusujícím zemským jazykem. Tento trčel do moře jako obrovs
ahnutý roh a jeho nejzazší cíp byl porostlý hustým bukovým
ubovým lesem. Jen několik úzkých cestiček umožňovalo lázeň
kým hostům navštívit tato místa s nádhernou a čistou přírodou, kd
atoužili na chvíli opustit ruch a shon lázeňského městečka.

Tento pobřežní jazyk zadržoval vysoké vlny stejně dobře, jako
ilné větry od zálivu moře. To byla okolnost, která dovolovala n
terým váhavějším povahám se svěřit oslabeným vlnám při koupá
ebo vyjet na loďce.

Jednoho krásného červencového odpoledne se procházely po jed
úzkých cestiček tři dámy. Tvořily zajímavou, dalo by se ř
ápadnou skupinku. Bez ohledu na jejich žluté kloboučky, byla jed
blečena v zelených, druhá ve žlutých a třetí v purpurově červený

plnější, než vůči nám! Tito muži jsou a zůstanou barbary, které
tou největší trpělivostí a ústupností nikdo nezmění."

„Oni v žádném případě nepochopí, má milá Freyo, že jsme ne
nečně jinak založeny než oni," vpadla do toho zelená, „a tak nem
mít člověk žádné dívce za zlé, když se nerozhodne spojit svůj
život s tímto rodem vandalů."

„Ano!" pískala ta purpurová tučným hlasem. „Zmínily jsme s
lepší ženské polovině lidstva, třebaže právě pro mne by bylo ve
snadné uzavřít odpovídající a skvělou svatbu."

„Právě pro tebe?" ptala se nositelka kočky kousavě. „Slyšíš
Vanko, to zní jako urážka proti nám dvěma! Sestra Zilla míní, kdy
z nás nejmladší, že jí patří lepší partneři, než nám. Ale dámy nej
přece nikdy staré! Mých čtyřiatřicet let je —"

„Promiň, Freyo," vpadla jí do řeči tlustá, „devětatřicet ti byl
listopadu!"

„Devětatřicet? Zdá se, že se více staráš o stáří jiných, než o s
věk!"

„Ó ne, ale mohu si lehce zapamatovat tvůj věk, neboť jsme od s
přesně deset let — tobě je devětatřicet a mně devětadvacet."

„A podívej se na to, sestro Vanko! Jak stará je Zilla?"

„Pětatřicet."

„A ty osmatřicet!" pomstila se Zilla.

„Ne, šestatřicet!"

„Osmatřicet, nemám pravdu, Freyo?"

„Samozřejmě! Ale nehádejme se o takových maličkostech.
takovém manželském spojení zůstává hlavní předností, vedle duš

... svou pozornost věnoval desetileté dívence...

„A já," vpadla do toho malá, „jsem s ním nedávno hrála part
desát šest, kterou prohrál, protože ho, jak se omluvil, popletla m
ztomilá blízkost. Je velice milý, tento pan nadporučík von Wolff."
„Ano, velmi, velmi!" souhlasila dlouhá s jemnou ironií. „Al
yslím si, že — podívejte se na tento malý hezký obrázek."
„Obrázek? A kde?"
„Hned tady u vody. Ale Bože, to je přece naše Magdalénka!"

„Kurt."

„A jak dál?"

„Schubert."

„Tak tedy Kurt Schubert. Poslouchej, líbíš se mi. Máš tak s vlasy a přitom tak černé oči. A silný a mocný jsi skoro jako tatínek."

„Kdo je tvůj tatínek?"

„Můj tatínek? To je ten odvážný generál Helbig, který nedobyl celý Súderland. Tak si tedy můžeš pomyslet, že je velice s musí mít mimořádné vlohy."

„Ano, ale umí taky řídit loď?"

„Samozřejmě. Ještě jsem to sice neviděla, ale on umí všechno!

„A taky plachtit?"

„Taky! Ještě lépe to však umějí mé tety."

„Tvé tety? U vás se musí učit i tety plachtit?"

„Každopádně, protože tatínek velice často říká, když jdo procházku: ‚Buď chvála a dík Bohu, že zase plachtí pryč!', musejí plachtění rozumět. Už jsi je někdy viděl?"

„To nevím, vždyť je ani neznám."

„Ó, ty poznáš velice snadno — ta jedna je dlouhá a nosí k druhá je malá a tenká a nosí morce, a ta třetí je tlustá a má veverk

„Ach tak, to jsou tedy tvé tety. Já už jsem je viděl, vždyt známé po celém městečku. Jmenují se Helbigovy, jako tvůj tatíno

„Ano, protože jsou to jeho sestry. Mimochodem se jmenují H Vaňka a Zilla. Kunz jim ale místo toho říká Schreia — Křikla, Z — Hádalka a Brálla — Řvalka."

„Ty? Proč?"

„Protože musím všechno dělat. A za to dostávám jen samé bití a
a ještě méně, než ostatní/'

„Bití?*' ptala se dívka napůl překvapeně a napůl pohrdavě.

„Já. Musím pokládat sítě, vozit panstvo a když nachytám málo
bo málo vydělám — dostanu výprask."

„Ty chudáku. Kolik ran dostaneš?"

„Já je nepočítám," odpověděl hrdě. „Když přijdu domů, je otčím
dy opilý a mohl bych se bránit. Nebo bych taky mohl jít pryč, ale
om by matka plakala a to já nechci. Vlastně to bití zasloužím
otože nedám otci vše, co vydělám. Vždycky dám něco stranou pro
tku, jinak by musela hladovět."

„Můj Bože! Milá Vanko, slyšíš to? Není to krkavčí otec?"

Toto zvolání zaznělo za nejbližšími křovinami, kde tři sestry za-
chly poslední díl dětského rozhovoru.

„Jo, pravý krkavčí otec, má dobrá Freyo," odpověděla tázaná.

„Ne!" vpadla do toho purpurová. „Nejen krkavčí otec, dokonce
kavčí otčím! Ale moje sladká Magdo, jak ses dostala na tohle místo
na?"

„Kurt mě sem dovezl, tetičko."

„Přes celou zátoku?"

„Ano, chtěli jsme chytat ryby."

„Ale dítě, kdyby se bylo stalo neštěstí! Mohla jsi být mokrá, mohla
prochladnout, mohli jste se převrátit a mohla ses utopit!"

„Ale ne tetičko, nic z toho neudělám, když mne veze Kurt. On m

„Kočka mořskou nemoc nikdy nemůže dostat, slečno/' usm chlapec a současně přebrala slovo Zílla:

„My a bát se? Víš, Freyo, že je to neslýchané osočení? Vž jsem panu nadporučíkovi von Wolff slíbila, že mě jednou povozit v loďce."

„Já taky!" vysvětlovala Vaňka.

„I já!" potvrdila Freya. „Nenastoupíme?"

„Hm, mé morce, hm, má veverka," zaznělo v pochybov dvojhlasu.

„Ta zvířátka z toho neonemocní," ujistil je Kurt.

„Zaručeně?"

„Zaručeně!"

„Tak se odvážíme. Pojďte!"

Nastupování bylo pro tyto nešikovné dámy spojeno s j obtížemi, ale s Kurtovou pomocí se jim to podařilo vcelku dobř nehody. Chlapec skutečně prokazoval mužskou jistotu, která pc důvěru slečen.

„Kam?" ptal se, když se dala loď do pohybu, „Do města ven?"

„Ven, ale jen kousek," rozhodla Freya.

„Tak tedy můžeme vztyčit plachtu."

Postavil stěžeň a vytáhl plachtu. Okamžitě se do ní opřel v loď, trochu nakloněná na stranu, vyplula zátokou. Tři sestr zpočátku projevily strach z vody, ale později ho ovládly. vedení a jistý chod lodě jejich obavy potlačil, a rozproudil s

když přijde na vodu, provádí to samé, co teď. Pádluje do směru
tních, aby je vylekal, cáká po dámách vodu, hází po nich shnilé
ce a dokonce se stalo, že převrátil menší lodě. Já ho nenávidím.**
eho tvář dostala při posledních slovech tak nepřátelský výraz, jaký
u něho člověk nikdy nečekal.
Udělal ti něco zvláštního?"
Ano."
Co?"
Šel jsem s matkou z pláže a potkali jsme ho. Nesli jsme takové
ké a těžké vědro s ulovenými rybami, a museli jsme se mu vy-
ut, třebaže tam bylo dost místa i pro sto lidí. Neuhnuli jsme s
m těžkým nákladem včas a on matku třikrát uhodil hůlkou."
Jak hanebné, nemám pravdu, milá Vanko?"
Brutální!" odpověděla tato. „Nemám pravdu, má milá sestro
o?"
To je ještě více! To je doslova barbarství a vandalství! Co jste
dali potom, můj milý mladíku? Zaručeně jste ho udali?*'
Ne, na to je příliš vznešený. Nedostalo by se nám žádné pomoci.
ěl jsem ho uchopit, ale matka mě zadržela. Pokud mi však udělá
ě jednou něco podobného, nic mě neudrží, abych ho nepotrestal!"
ypadal skutečně výhružně a hrdě, když tu tak stál s kormidlem v
vici a s provazem od plachty v levici. Působil dojmem, že i přes
o mládí není radno s ním o některých věcech špásovat.
ak jezdili sem a tam, a tímto způsobem se ocitli uvnitř zátoky. V
chvíli se otočila uvedená loď velkým obloukem a rychle se k nim
ližovala. Freya držela ruku nad očima, aby je ochránila před

„Protože mám protivítr a jsem u vesel sám, zatímco oni js
muži.

„Můj Bože, co z toho bude?" hořekovala Zilla. „Já zemřu str

„Vždyť vám nic neudělá," pokyvoval chlapec hlavou.

„A přece! Dávej pozor mladíku, vždyť veslují přímo na nás
něco zlého v úmyslu!"

Princ přijížděl skutečně způsobem, který potvrzoval jejich
zření. Když dámy poznal, zaslechly tyto odporný smích a zvolá

„Haló, kdo je to tam? Nejsou to ti tři papoušci? Chachachach

Poté zašeptal několik slov příteli a nyní se blížilo plavidlo dc
Kurta takovým způsobem, že bylo patrné, že se chtějí s jel
srazit. Tři dámy ze sebe hlasitě vyrazily volání o pomoc.

„Držte se pevně sedadel!" zvolal Kurt. „Vyhnout se nemůžu
se na nás tak zaměřili, ale udělám vše pro to, aby byl ná
nejmenší/[4]

Jeho tmavé oči sršely zlobou nad těmi dvěma provokatéry.

„Otočte vpravo!" nařídil jim.

„Ty odjed' vlevo, hloupý kluku!" smál se princ.

Jeho loď musela v několika okamžicích narazit do středu K
plavidla. V tom okamžiku trhnul hoch kormidlem a zároveň
lano od plachty, která se ihned sklopila. Loď se proto napůl zas
obrátila se trochu stranou. Náraz princovy lodě nebyl proto
nýbrž zavadil jen kose o příď lodice a minul ji kolem. Ženy
neměly s námořní plavbou žádné zkušenosti, pocítily i tento
velice citelně. Nejvíce byla postižena Magda, neboť seděla

Magda ... spadla přes palubu do vody.

Sám Kurt zůstal

plně klidný.

„Není mrtvá!" zvolal. „Je jen mokrá. Sousede Klassene, vy tam te místo. Vezměte ty tři dámy na vaši palubu a odvezte je domů."

„Ale jak, mladíku?"[4] '

„To vám hned ukážu."

„No tak tedy ano."

Více rukou se napřáhlo a i přes velkou obavu dam se podařilo je složit na druhou loď. Sotva se tak stalo, zachytil Kurt znovu vítr do plachty a uchopil kormidlo.

„Hej, to snad ne, mladíku!"

Princ byl příliš málo zkušený na vodě, aby hned od začát
chopil chlapcův úmysl. Stále více ale pozoroval, že mu hrozí
pečí. Neudělal však nic, aby mu unikl. Považoval za zcela ne
že by se tento chlapec odvážil proti němu nějak vystoupit. N
paralelně vedle sebe ke skalnatému pobřeží, které uzavíralo zát
pravé straně. Bylo zde několik pro prince neznámých mělčin,
však znal velice dobře.

„Haló, dávejte pozor!" zvolal chlapec a otočil příď svého p
na ně.

„Haló, kluku, zastav!" zaznělo mu naproti.

„Nemohu, jinak vjedu na útesy!"

„Hrome, nech tedy padnout plachtu!"

„To nejde, jinak bych se od těch útesů nedostal."

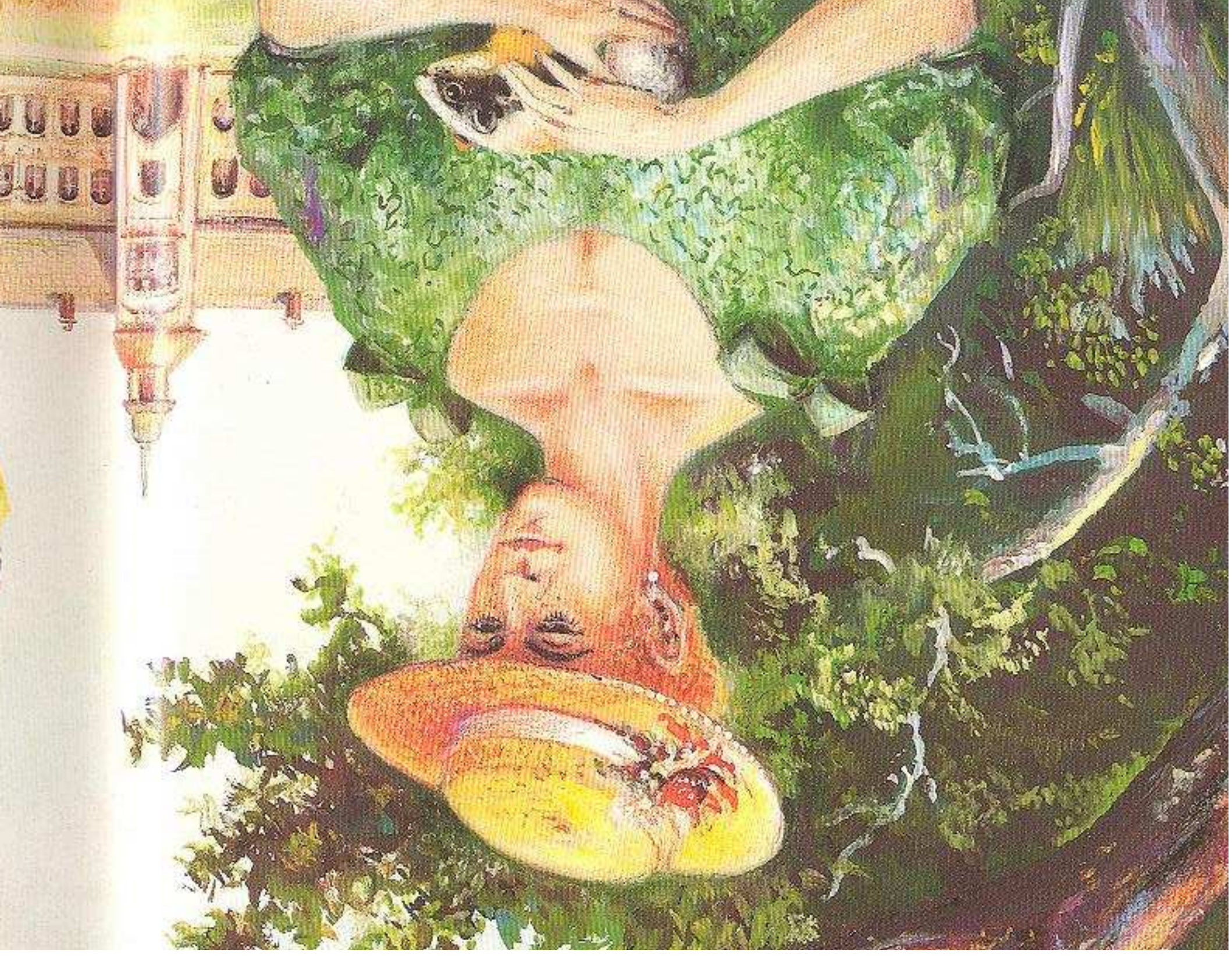
Chytrý chlapec se skutečně dostal do situace, kdy pro něl
nemožné zastavit, nebo změnit kurz. Jeho loď byla větší a pl
kdežto princova byla menší a byla hnána pouze dvěma nezku
veslaři. Ostatně bylo na nich, aby uhnuli mohutnější lodi. Kon
o to princ pokusil, ale bylo již příliš pozdě. Kurtova loď se p
jako krahujec.

„Hééj, otočte na záď!" zvolal Kurt.

To se stalo s přesným výpočtem. Už jasně viděl, že se oba
levobok, a jeho zvolání muselo mít ten výsledek, že se mu jej
postaví stranou.

„Hééj, málo, příliš málo! Držte se, chlapci!"

Po tomto zvolání vyrazil, rychle nechal padnout plachtu, a

vého počínání. Kdyby ho princ totiž udal, musel by se Kurt plně
t. Proto se plácal hodnou chvíli ve vodě a na palubu své lodě
zl až tehdy, když stáli oba muži na útesu, po pás ve vodě.
Zastav mladíku a vezmi nás s sebou!" nařídil princ přísným
em.
To nejde, muži. Má loď má hluboký ponor a já se tam nemohu
lížit. Kdybyste včas uhnuli, nemuseli jste tam teď takhle sedět."
Ale můžeš přijet blíž!"
Při takových vlnách?! Tomu vy nerozumíte."
Hrome, kluku, víš ty, koho máš před sebou?"
A vy snad víte, koho máte před sebou?"
Já jsem princ ze Sůderlandu!"
A já jsem zase hodný námořnický synek. Kdo má teď tady na
i větší cenu, já nebo vy?"
To se ještě ukáže, ty budižkničemu! Přivez k nám alespoň co
ychleji naši loď!"
Abyste mohli nastoupit?" /
Ano."
To zase nejde! Prkna jsou proražena a já sám to neotočím. Vždyť
te, že se loď už potápí — podívejte, už je pod vodou!"
kutečně se pod rozbitou lodicí vytvořil trychtýřovitý vír, který ji
l do hlubiny. Kurt vylovil svůj klobouk a chopil se kormidla.
Zastav! Počkej!" nařizoval princ. „Půjdeme k tobě!"
Ani to nejde," smál se chlapec, „neboť mám v přídi lodě díru a
rám vodu! Nemohu si dovolit přibrat na palubu ještě dva muže.

postaráme, aby se ti nic nestalo, kdyby tě chtěl ten namočený c
Aleje vyzvednout — ne, začíná příliv, hladina rychle stoupne a c
vychutná trochu dobré vody! Pokud ho někdo vezme na vlečné
nestane se to nijak brzy a už vůbec ne nějakým jemným způsc
Nemáme vůči němu žádné povinnosti a přece mu nebudeme brá
koupání. Hlídková loď je daleko na moři a záchranáři chytají ry
zátokou. Jen ať se tak klidně chvíli plácají!"

* * *

V jedné z nejhezčích ulic lázeňského městečka stála malebná
obklopená dobře pěstěnými stromy a vonícími květinovými zál
Nájemné za tento byt během sezóny nebylo jistě nijak malé. V
časné době byla obydlena norlandským generálem Emilem
Helbigem a jeho rodinou.

Helbig byl zasloužilým důstojníkem a těšil se ze získané příz
svého krále. Proto měl i nemalý vliv u dvora. Příliš rád se tam
neobjevoval. Jeho jadrné, občas mrzuté, nebo dokonce drsné je
mu dávalo jasný pocit nevolnosti v kruzích, kde bylo osobní jedn
jeho úroveň velice hodnocena. Nejlépe se cítil ve svém domově a
se staral o to, aby se v jeho okolí pohybovali lidé, kteří jso
podobní. Jeho služebnictvo bylo sestaveno pouze z dlouhoslouž
vojáků, a hlavně jeho osobní sluha Kunz, jemuž se říkalo „
železožrouť, nemohl žít bez svého pána, ale ani pán bez něh
dřívějších dobách se poznali na bitevním poli a do dnešního dne
sobě věrni, jak v dobách mírových, tak i v bitevní vřavě. Kunz

átky. Oba byli stejně staří, byli stejně vysocí a krátce střižené vla
yly u obou stejně učesány. Také knír obou mužů byl stejný, tak
ediným rozdílem bylo, že příchozí měl už jen pravé oko. O levé
řipravil jeden výstřel z pistole. Muž hlasitě srazil podpatky, posta
e do pozoru, položil své krátké prsty na šev kalhot a čekal.

„Kunzi?"

„Pane generále!"[4]

„Co chceš?"

„Excellence nařídila, abych se nyní zeptal,
stli půjdeme na procházku. Srozuměno?"

„Ach tak! Sedím tu právě nad jednou nej-
ýše zajímavou knížkou. Znáš ji?"

„Co je to, Excellence?"

„Klausewitz."

„To je výtečné, ale ještě jsem to nečetl!"

„Odkud tedy víš, že je to tak
ýtečné, jak říkáš?"

„Protože by to Excellen-
e jinak nečetla, srozumě-
o?"

„No dobrá. Kde je Mag-
a?"

„Na průzkumu."

„Jak to myslíš?"

„Chtěla jednou vidět, jak

„Kunzi, nařídil jsem ti, abys ji nikdy nenechával chodit samo
na taková místa!"

„Buďte milostivý, pane generále! Musíme vychovávat ml
slečnu tak, aby se naučila nemít před ničím strach. V lese nejso
tygři, ani chřestýši, srozuměno?"

„Hm a kde jsou mé sestry?"

„Na přední stráži."

„Jak to?"

„Zaručeně opustily hlavní stan, aby zaútočily na mládence."

„Pssst, Kunzi, to se tě netýká!"

„Buďte milostivý, pane generále! Skutečně se mě to netýká. K
říká, že se nevdá, Hádalka říká, že nemá ráda žádného muže a Ř
říká, že zemře jako stará panna. Stále se však všechny píc
špičkách knírů, a když nic neuloví, přijdou domů, strouhají út
obličeje a křičí, řvou a rámusí s každým, hlavně se mnou. Já do-
tu zlou z první ruky a proto je mi vlastně cosi po tom, jestli jdo
výzvědy, srozuměno?"

Helbig se smál. On sám trpěl nemálo zvláštnostmi svých ses
tak mu bylo občas velice milé, že měl v Kunzovi skutečně odváž
spojence.

„Kde je Hektor?" ptal se opět. „Je zde jenom jedenáct psů."

„Excellence, to je zase takový žert od té žlutočervenozelené tro
Všiml jsem si, že Hektor chybí, a hledal jsem ho. Když
procházel kolem dámských komnat, slyšel jsem uvnitř hrozné
čení, hýkání, kašlání a kvičení. Zavolal jsem psa a rámus se

„Když jsem ho osvobodil z koše i od tabáku, odskákal pryč. Asi
otavuje venku na čerstvém vzduchu, srozuměno?"

„On se zase vrátí. Za hodinu půjdeme na procházku, připrav s
elem vzad a odchod!"

Kunz vyhověl rozkazu a dupal ze dveří. Za nimi na chvíli zastavil
řemýšlel. Potom pospíchal po schodech dolů do zahrady, k
racoval u záhonů zahradník.

„Heinrichu, máš čas?"

„Kčemu?"

„Měl bys mi rychle něco přinést."

„Co?"

„Potřebuju nutně žáby a ropuchy."

„Žáby a ropuchy?" ptal se zahradník se zjevným úžasem. „A na c
rosím tě?"

„Hm, umíš mlčet?"

„Podle toho —"

„Potřebuju ten zvěřinec pro naše slečny."

„Ach, nádherné, úchvatné! To tedy hned běžím!"

„Bude to dlouho trvat?"

„Za čtvrt hodiny toho mám plný pytel. Tohle maso je tu dobře
ehnání. Neměl bych ještě přinést několik krabů a mořských p
ouků?"

„Kolik můžeš!"

„Dobře, už běžím!"

Velice spokojeně se vrátil Kunz do domu, a postaral se o to, a

„Hrome, a co se stalo?"

„Co se stalo? Co jiného, než ten ďábel, nebo, což je to s
‚Pomatený princ'!"

„Ach ten; už zase?"

„Zase! Bože, co je to za člověka! Kdybych byla muž, důst
nebo kavalír, vyzvala bych ho jak —"

Při těch slovech zvedla zaťatou pěst a švihla jí před sebo
znamení potrestání, a udeřila do pohovky, na kterou si mezitím s
Nešťastnou náhodou však uhodila vší silou svou kočku a ta, n
nebyla zvyklá na podobné jednání, s kvílivým mňoukáním vyst
přes celou místnost a vylétla ven otevřeným oknem. Freya vysko
běžela k oknu.

„Pryč! Bratře — Emile — generále, hrome, nevidíš, že Bibi
taky mrtvá? Mrtvá, rozdrcená, rozlámaná, rozválcovaná, rozmač
rozpolcená! Všechno jenom kvůli tomu hroznému princi!"

„Taky mrtvá, říkáš? A kdo je ještě mrtvý?"

„Můj Bože, ty to nevíš? On ji hodil do vody a —"

Znovu se otevřely dveře a objevila se malá Vaňka.

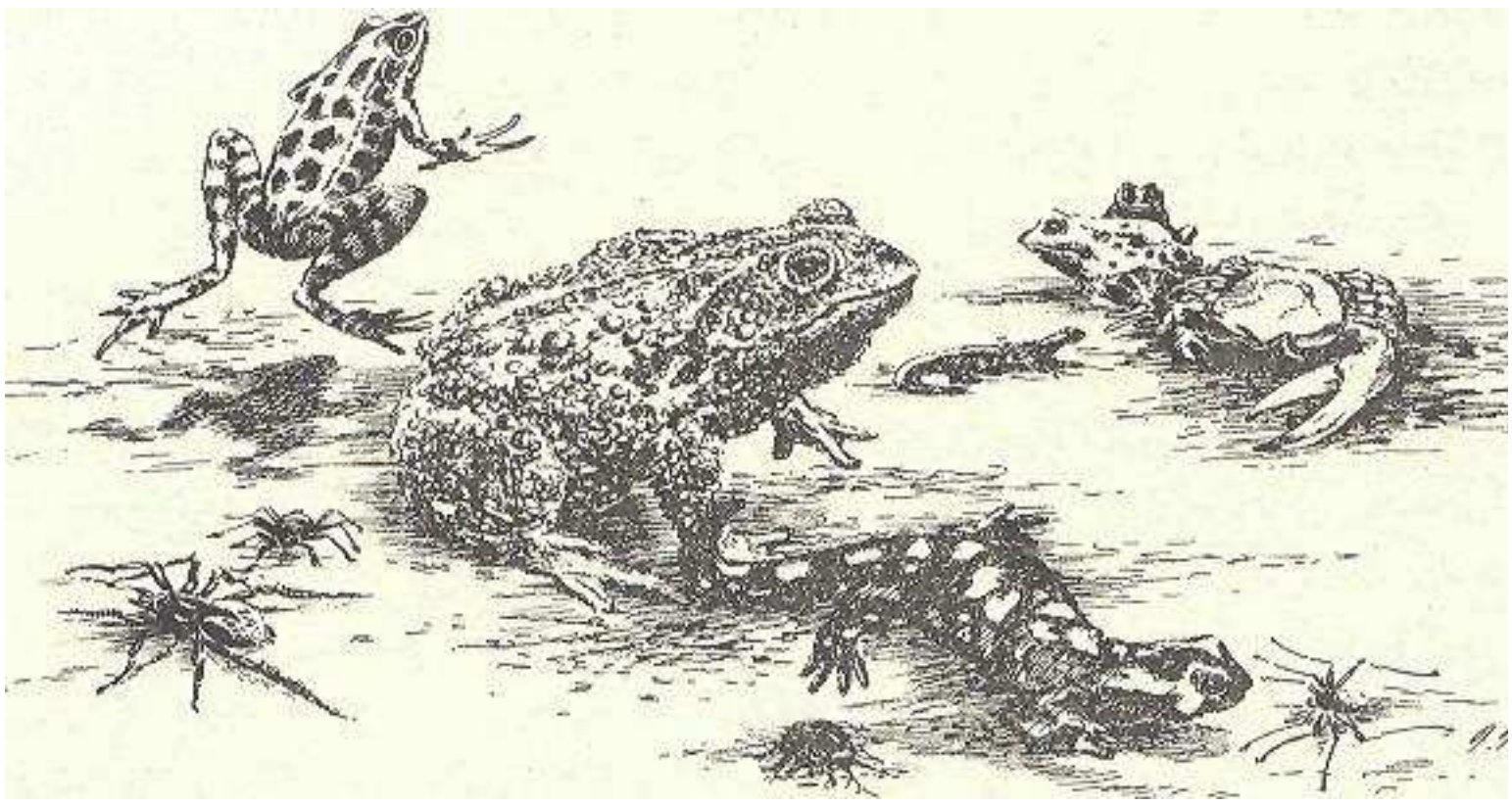
„Už jsi tady, Freyo? Ano, tvé nohy jsou delší než mé. C
umírám, já mizím, já se rozpadám a rozpouštím se! Udělej
místo!"

Sedla si na pohovku a zavřela oči. Nyní začal mít generál sku
strach.

„Tak už mluvte! Kdo je mrtvý?"

„Mrtvý ne," zvolala Vaňka, která ještě tedy nebyla úplně ro

láštní záměnu. Přitiskla svůj kapesník k hluboce se nadzvedávaj
m prsům a pot z tváří si setřela svým miláčkem Mimi, veverkou. T
alé zvířátko se bránilo ze všech sil proti této hluboké urážce a je
ádkyně konečně našla ztracený dech.
„Emile — ty už to víš?"
„Já? Ani slovo! Co se vlastně stalo?"
„Zde — zde už jde sama!"
Skutečně, nyní vstoupila Magda. Pospíšila si ke svému otci a objal
.
„Nezlobíš se na mě, táti?" .
„Proč bych se na tebe měl zlobit?"
„No, protože mě ten ‚Pomatený princ[4] hodil do vody."
„Tebe? Je to možné! Jistě ale jenom omylem!"
„Ne, ale úmyslně. Nesmíš se však na mě zlobit, že jsem utek
tám. Běžela jsem hned domů napřed, abych se převlékla. Vůbec n
neuškodilo/'
„To je štěstí! Vyprávěj!"
Jeho nařízení vyhovělo ihned čtvero hlasů a sestry projevily tak
ou výřečnost, která přiváděla generála na pokraj zoufalství. On vša
obře věděl, že tento nezadržitelný proud řeči nesmí přerušit, a prot
levzdaně poslouchal, než byla zpráva dokončena.
„Kam jel princ?" zeptal se potom.
„To nevíme, on pádloval dál."
„Ke břehu?"

... žáby, ropuchy a mloci z blízkého rybníku...

„Oh, na toho psa jsme úplně zapomněly!" vzpomněla si I
„Pustíme ho ven?"

„Ano, už je dost potrestán a bratr Emil by ho mohl postrádat."

Nadzvedly víko a ve stejném okamžiku zazněl z jejich rtů
výkřik hrůzy. Jejich pohled padl na obsah koše. Rychle chtěly
ale žlutý oděv Freyi se zachytil o koš, tento se převrhl a vypra
Veškeré společenství, žáby, ropuchy a mloci z blízkého rybn
tomu ještě brouci s obrovskými tykadly a jiné záhadné tvorstvo
je každým dnem dvakrát vynášeno přílivem na břeh a sbíráno
aby bylo prodáno cizincům, nyní to vše tedy ťapkalo, cu
hrabalo se, točilo, skákalo, plížilo se a hopsalo, a pospíchalo

m a uschoval ho k sobě do kapsy. Potom pospíchal za svým
nstvem.

Generál nejdříve zamířil k pobřeží. Když tam dorazil, právě s
áčela hlídková loď kolem výběžku pevniny a zpozorovala prince i
no doprovodem. Rychle ho pospíchala vzít na palubu. Po chví
ivezla oba úplně mokré muže na pevninu. Pohled na prince v žád
m případě neskýtal úctyhodný dojem. Není divu, že oči všech, kte
li kolem, na něm spočívaly pohledem plným zadostiučinění
ných úsměšků. První, kdo mu přicházel naproti, byl generál.

„Výsosti!"

„Excellence!"

»Vy jste si udělal to povyražení, že jste se bavil útokem na lo
ých sester?"

„Nesmysl! Loď byla špatně řízena jedním klukem."

„Tento chlapec umí loď řídit lépe, než leckterý muž. Chcete sna
rdit, že ten náraz nebyl z vaší strany úmyslný?"

„Já nikdy nelžu!"

„Vy to tedy přiznáváte?"

„Ano."

„Jste ničema!"

„Dobrá! To je mínění, za které se se mnou budete muset bít."

„To mě ani nenapadne! Počestný důstojník neposkvrní svůj me
tekem člověka, který nemá ani trochu vzdělání a cti, a už by
znamenán jako lotr."

„Chlape!" hřměl princ.

„Člověče, mluvíte se mnou takovým způsobem, že se mu domnívat, že jste sešlý věkem a nebo blázen! Budu vás umět přin abyste se se mnou bil, a co se týče paragrafů, mám právě já právo je v úvahu. Hlídejte si pořádně vaše sestry i toho mladíka, jinak l mohl přijít na myšlenku, zeje nechám zavřít!"

Šel a následovaly ho pouze temné pohledy. Tu vystoupil jed lodníků a váhavé držel mezi prsty svůj klobouk, když se otoč Helbigovi. Byl to soused Klassen.

„Vy jste pan generál, a toto malé plavidlo je vaší dcerušky, pc se nepletu?"

„Ano. Co si přejete?"

„Chtěl bych prosit za toho odvážného mladíka — Kurta!"

„Ach, Kurt Schubert?"

„Ano. On vytáhl z vody milostivou slečnu a tak byste mu n udělat něco k vůli."

„A co?"

„Hra! Už má dlouho pifku na prince, protože on urazil jeho ma Dnes to bylo něco jako odplata. Princ chtěl totiž přejet vaši sl dceru, ale to se mu nepodařilo, protože Kurt velice dobře roz svému řemeslu. Potom však mladík udělal lov na prince a potopil plavidlo. Princ musel zůstat ve vodě a čekat, až bude vyloven. M podá na mladíka žalobu, jak jste sám slyšel, a bylo by dobré, kc nějaký vlivný muž se za Kurta postavil. Že si to zaslouží, o tom každý může ujistit."

„Skutečně? Kde žijí jeho rodiče?"

„Ten chlapec zachránil mé dceři život a rozumí se samosebou, že jsem mu patřičně vděčný. I vám děkuji, jednáte tak, jak by měl jednat správný soused. Takže se tento Kurt princi hned pomstil?"

„Ano, a to tak dobře a podle všech pravidel, že by to nikdo z nás lodníků neuměl udělat lépe."

„To mě velice těší!"

„Ale říkat se to nesmí. Před soudem je pochopitelně na havárii vinen sám princ. Ten mladík manévroval tak šikovně, že to bude snadné dokázat každému odborníkovi."

„Takže chlapec nemá jen odvahu a duchapřítomnost, ale také rozvahu a chytrost?"

„Tolik, kolik potřebuje! Nejednou řídil záchranný člun a ve volných chvílích leží v knihách, které si vypůjčuje. Je to báječný chlapík! Je mezi námi dost zcestovalých námořníků, rozumějících do základů lodnímu provozu a znajících i cizí řečí a vše ostatní k tomu. Chlapec se od nich učí, ale tajně, aby nebyl potrestán, protože jeho otčím to nemá rád."

„Hezké, já se podle toho zařídím! Je tu muž, který přivezl na břeh mé sestry?"

„To jsem já sám."

„Bylo zapomenuto vám zaplatit. Zde máte!"

Soused Klassen poděkoval za bohatý dar a potom šel s generálem a Magdou k obydlí Kurta.

Když tam dorazili, nikoho neviděli, ale z chaty se ozýval potlačovaný pláč. Generál vstoupil dovnitř, ale málem ucouvl před pohledem, jaký se mu naskytl.

U zdi stál, nebo víceméně visel, Kurt. Jeho obě ruce byly svázány silným řemenem a smyčkou připevněny k silnému hřebíku takovým způsobem, že chlapec nemohl téměř dosáhnout na zemi ani špičkami nohou. Kurtova vrchní část těla byla obnažena a krvavé pruhy svědčily o tom jak surově a nehorázně s ním bylo zacházeno. Také podlaha byla zkropena krví. V této pozici visel i nyní, ale jeho ústa již nevydala ani hlásku, jeho oči byly podlité krví a kolem jeho úst mohli vidět bílou pěnu. Vedle něho ležely hole, jimiž byl trest vykonán. ■ ■

V nejzazším rohu seděla matka se zavázanou hlavou. Dostala přes ni několik ran, ale nezdálo se, že by byla vážně zraněna. Na podlá-

ze v její blízkosti ležely tiše plačící čtyři malé děti a na pryčně seděl muž, který spáchal tyto ohavnosti. Jeho kostnatá postava a nepříjemné rysy obličeje vyvolávaly nanejvýš odporný dojem, a na první pohled bylo poznat, že se nachází v podnapilém stavu. Vůbec se nestaral o nečekané hosty.

Když Magda spatřila chlapce, jehož si tak rychle oblíbila, vyrazila ze sebe výkřik bolesti a přiběhla k němu.

„Ach, Bože, táti, to je on! Pomoz mu táti, rychle, rychle![4]'

Generál přistoupil blíže a napřáhl svou ruku k chlapci. Tu opilec rychle vstal a uchopil ho za paži.

„Stát! Co tu chcete?"

„Nejdříve osvobodit chlapce, člověče!"

„Ten dům patří mně a ten kluk taky! Vypadněte pryč!"

„Jen pomalu! My odejdeme, ale ne dříve, dokud nevykonáme svou povinnost."

„Ven s vámi! Nemáte tady co rozkazovat a já nic takového ani nestrpím."

Sevřel pevně generálovu paži, ale tento ho odstrčil.

„Chlape, opovaž se mě ještě jednou dotknout, a uvidíš, co se stane! Je toto váš otec, děti?"

Jedno z těch malých přikývlo.

„A je toto vaše matka?"

„Ano."

„Kunzi, sundej toho chlapce!"

„Jen to zkuste!" vyhrožoval lodník a vzal do ruky hůl.

„Kunzi!"

Sluha dostal pokyn, kterému hned rozuměl. Vyběhl ven a brzy se vrátil s policií a několika lodníky. S jejich pomocí byl muž spoután. Nyní bylo možné Kurta osvobodit. Ten byl natolik zbit, že téměř pozbyl vědomí a nemohl kolemstojící poznat. Aby potlačil bolest a nekřičel, kousal se do rtů a do jazyka. Také matka byla následkem úderů do hlavy jako omámená, a mohla jen trhanými slovy vysvětlit, co se stalo. Chlapec přišel domů bez peněz, a když jeho otčím slyšel, jak jednal s princem, od kterého mohl třeba i něco vydělat, nemohl udržet svůj vztek a napadl matku i chlapce tímto nelidským způsobem. Policie ho odvedla.

tomní sousedé ošetřili jejich rány octem a potom je zavázali. Kurt mohl opět obléknout. „Ubohý chlapec![14] mínil generál. „Nechceš č z tohoto domu?*'

Ne C

Proč ne."

Zůstanu s mou matkou."

Ach, hodný chlapec! A kdyby šla pryč i ona?'*

A sestřičky taky?"

Ano."

A otec ne?"

Ne."

Tak tedy půjdu, milostivý pane; ale kam půjdeme?"

Ke mně. Postarám se o vás. Musím nyní domů. Doprovodíš mě, o tě to příliš bolí?"

Chlapec se usmál, ale současně se zdálo, že se stydí.

Už vícekrát jsem takto vypadal, a musel jsem hned potom praco-
."

Tak pojď!"

Generál položil matce, která stále seděla na svém místě jako rnutá, peněženku do klína a opustil dům. Magda chytila chlapce s skou láskou za ruku.

Chudáku Kurte! Jsi tak hodný a odvážný, že jsi mě vytáhl z vody, usíš se za to ještě nechat bít. Bolí to moc, viď?"

eho mladistvý obličej se rozjasnil.

Už ani trochu."

„Co se děje, Excellence? Neštěstí, velké, hrozné, nečekané horázné neštěstí!"

„Jaké?"

„Jo, to my nevíme."

„Otevřete!"

„To nemůžeme, klíč je pryč!"

„Tak počkejte!"

Přistoupil ke dveřím a zaklepal.

„Kdo je uvnitř?"

„My!" odpověděly vřeštivě tři sesterské hlasy.

»Vy jste se zamkly?"

„Ne," zaznělo trojhlasně.

„A co se tedy stalo?"

„Otevřete a přiveďte pomoc! Místnost se hemží —"

„Nestvůrami —" řval druhý hlas.

„Hady —" dodal třetí.

„Mloky a draky —" ozval se opět první.

A začalo to zase vřeštit ve všech možných i nemožných tónina

„Saně, roupi, tasemnice, chameleóni, ó pojďte, padám ze st ze židle a já z divanu. Pomoc, pomóóc!"

Nyní pokynul Kunz zahradníkovi, který byl přirozeně také men a podíval se dolů.

„Ach," mínil, „to jste špatně hledali! Klíč leží tady dole na ze

„Sem s ním!" nařídil generál.

Otevřel dveře a tu se naskytl pohled, jenž nejen pána, ale i s

„Hektor se proměnil v tuto havěť? Hm, nebezpečné! Můj sluh
ly není, ale je v zahradě!"
Odešel. Také Kunz protáhl svůj obličej.
„Hektor? Hm, to byl vždycky nějaký podivný tvor, který mě
rta v těle. Ale já nemohu sloužit dámám, jsem osobní sluha pan
nerála!"
I on odešel. Ani Magda, ani jiná služebná si netroufly pochyta
o odporné živočichy. Konečně se ke dveřím dostavil Kurt, kter
zatím ze skromnosti držel zpět. Slečny ho spatřily a začaly jásat.
„Zde přichází zachránce! Kurte, milý Kurte, odstraň tuto havěť!"
„Kam?"
„Kam chceš, hlavně pryč odtud!"
Viděl otevřený převrácený koš. Opět ho postavil a uzavřel d
ho všechny ty hrozné tvory, když je v rychlosti pochytal.
„Tak, mé milostivé slečny, nyní je můžete nechat odnést."
Dámy opustily své pozice, v nichž byly obléhány.
„Děkujeme ti, mladíku!" zvolala Zilla. „Už od nás nesmíš nikam
ejít!"
„Ne, ty zůstaneš u nás!" souhlasila Vaňka.
„Přirozeně," potvrdila i Freya, „on zůstane tady! Musí především
jít mou ubohou Mimi, která se ztratila. A potom musí zjistit, kd
m zahrál tento zlomyslný kousek, protože my se musíme po
stít!"
„Pomsta!" zvolala také Vaňka.
„Pomsta!" vykřikla i Zilla. „Trojitá pomsta a pan nadporučík vo

KAPITOLA DRUHÁ

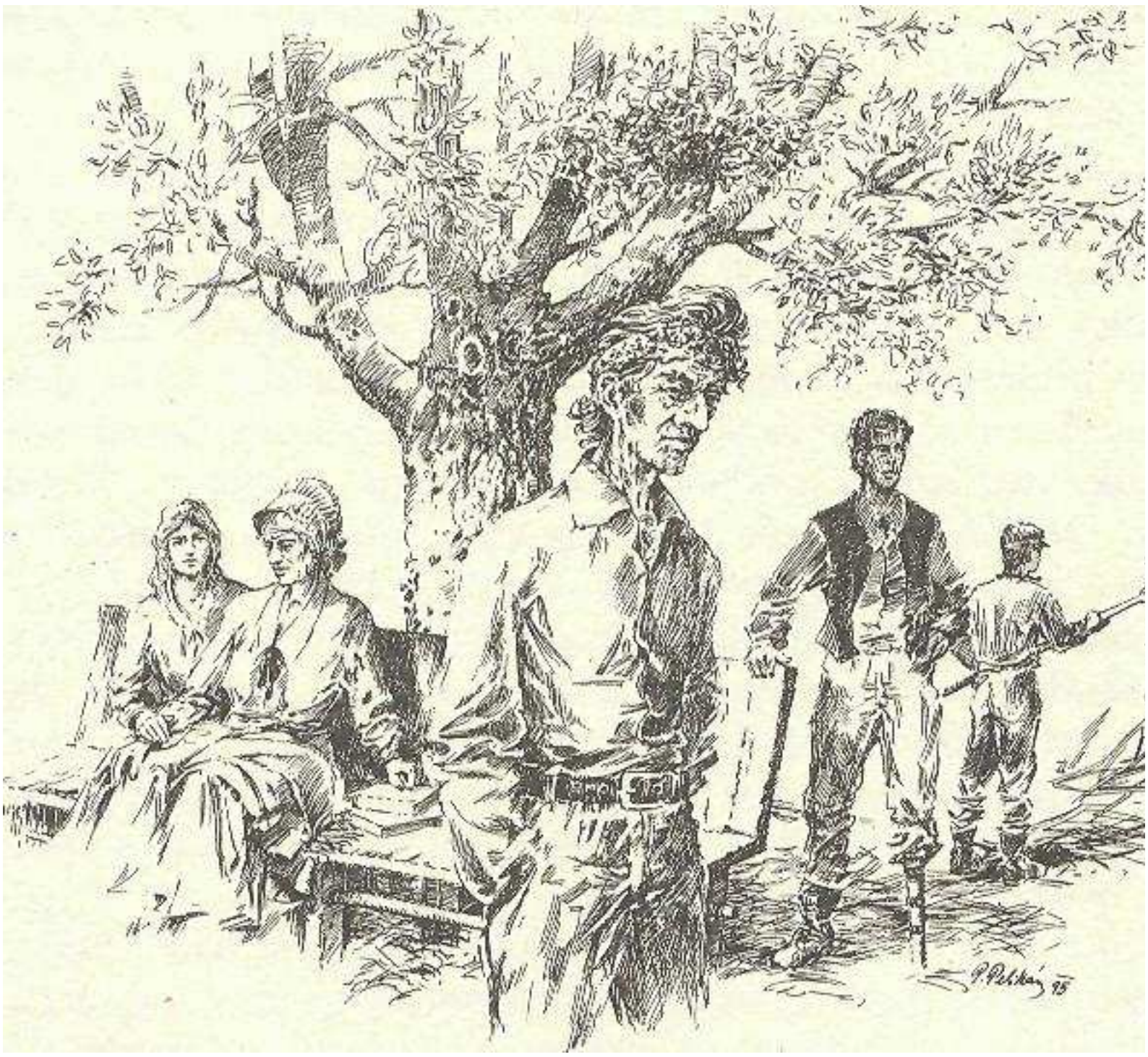
Nebe a peklo

Uprostřed daleké roviny se zvedal rozeklaný vrchol z mohu
čedičových skal. Svou špicí se dotýkal mraků a své nohy táhl d
po zemi, jako z nebe spadlý titan, nebo z nitra země prudce vyr
ný Kyklop, který již několik tisíciletí dřímá, aby se zotavil z gig
kých bojů, jimiž byl svrhnut z Olympu, nebo vyhnán z Orká
denní světlo.

Na jeho špici stál odpradávna hrad, nazývaný Himmelstein
beský kámen. Nebyl nikdy dobyt ani zničen, neboť jeho polo
zcela vylučovala. Zub času však nepřetržitě nahlodá val jeho
když přišel do majetku královského domu, bylo nutné h
základů opravit. Také jeho zařízení a vybavení bylo přizpůs
nárokům nové doby. Nyní patřil jako soukromý majetek princ
govi, zvanému ‚Pomatený princ'.

Zhruba v polovině tohoto kopce, na severní straně, ležel mn
klášter. Na straně jižní se nacházel klášter jeptišek. Tato dv

Když kráčíme východně od městečka, dostaneme se do hluboké
ké rokle. Skrz ni prorazila voda cestu a poháněla kolo mlýna, který
el jako vlaštovčí hnízdo na příkrých skalách.
Okolí tohoto opuštěného mlýna bylo více, než romantické; bylo
zné. Rokle se nazývá Pekelná rokle, a tak se nikdo nesmí divit, že
mlýn jmenoval Pekelný mlýn. Hrad se nazýval Himmelstein
beský kámen, a v obou klášterech byly připravovány po nebi a
hu prahnoucí a žíznící duše. Proto říkával městský člověk, nebo
nkovan z okolí, když chtěl vylézt na kopec, že chce nahoru k nebi
opak, když zamýšlel odnést zrno do mlýna, prohlásil: „Jdu do
kla." Nahoře tedy nebe a dole peklo. Mělo toto označení své
ávnění v souvislosti s obyvateli obou, i s jejich konáním?
Pekelný mlýn platil již dlouhou, dlouhou dobu v širém okolí za
zostrašné místo, z něhož by měl Člověk spíše utíkat, než ho vyhle-
vat. Byl dějištěm tragédií, jejichž průběh nikdo přesně neznal, a
vě z toho důvodu měl jazyk příležitost to temné vyšperkovat ještě
ší hrůzou, takže vznikla řada hrůzných pověstí, které se rozšířily
eko za hranice okresu.
Starý rodokmen pekelných mlynářů se v rodinném životě, ale i ve
ějších záležitostech vyznačoval různými nehodami. Poslední se
pil v šumícím mlýnském proudu, jeho vdova musela prodat ma
ek a potom odešla a zmizela beze stopy.
Skutečně nebylo snadné sehnat kupce a jen velkým přičiněním
enta se podařilo prodat mlýn alespoň za polovici skutečné ceny
ový majitel byl vysoké postavy, s jakou se na jihu setkáme jen

Nejzvláštnějšími osobami v tomto kruhu byli bezesporu oba chasnícl

dubu; třesou a klepou, ale dokážou pouze to, že se jeho kc
zavrtávají stále hlouběji do půdy. Vedle ní seděla její dcera, v

Dokonalým protikladem byl druhý chasník, který nos neměl vůb
ádný. Asi ho při nějaké nehodě ztratil a nyní měl jeho hlas tako
vláštní tón, jaký je u beznosých lidí nevyhnutelný. Levou nohu m
mputovánu pod kolenem a proto používal dřevěnou protézu, kte
yla kvůli větší trvanlivosti okována silnými železnými pásy.

„Tak jak to vypadá, Klausi?" ptal se mlynář dlouhonosé
Uskladníme ještě dnes nějaké to žito?"

„To se rozumí samosebou, mistře Uhligu."

Během těchto slov přikývl a zároveň se špička jeho nosu zved
otom hned klesla a konečně se vrátila do svého — status qu
Nikomu to nebylo nápadné, protože si na pohyblivost tohoto velké
vláštního orgánu již dávno zvykli.

„Jestli nepřijde bouřka!"

„To ji ani nenapadne."

Aniž by pohnul hlavou, šmejdil nos sem a tam, aby potvr
najitelova slova.

„Ale Brendel už ti dnes nepomůže."

„Já?" ptala se dřevěná noha překvapeně. „A proč ne, smím-li
eptat?"

„Hnědák je chromý, musíš s ním odjet ke zvěrolékaři."

Na všech tvářích se rozlil úsměv plný očekávání. Každý věděl,
Brendel nemá k ničemu větší odpor, než k jízdě na koni, a když t
dělal mistr takovou poznámku, aby mu nahnal strach, chtěl
yprovokovat, aby vyprávěl opět svou historku, kterou již sice všic
nali, ale on ji při každé příležitosti vždy opět vyhrabal.

„Jet na koni? A ke zvěrolékařovi? Proč? Nemůžu běžet?"

„Hm, to je zlé,"
„Proč?"
„Já nesmím jet na koni."
„Proč? Ven s tím!"
„Vždyť to už všichni víte."
„Víme? A co?"
„O tom slibu."
„Žvásty! Jaký slib?"
„Že po celý život nepojedu nikdy na koni."
„Jo, k čertu! A proč vlastně?"
„No, když to nevíte, tak vám *to* musím vyprávět, protože byst
inak mohli myslet, že nechci poslechnout."
„No — !"
„To bylo tehdy, když jsem byl chasníkem v Nedělním ml
Jednoho krásného dne přišel koňský handlíř a nabídl nám k
jablečňáka. Zvíře nebylo příliš vysoké, ale dobře stavěné a udržov
Navíc bylo označené, že sloužilo v armádě, u husarů. Potom ho ko
majitel půjčovny koní a protože kůň byl pobožný a nosil trub
dostal se občas do divadla. Stává se, ano, že v některých kusech n
herec přijet na skutečném koni. Potom se musí zadní schody v div
upravit tak, aby po nich kůň vyjel a vstoupil přímo na jeviště. K
bylo zvíře ještě starší, prodal ho majitel koňskému handlíři a od n
jsme ho koupili my."
„Byl skutečně ještě užitečný?"
„I ano. Byl jen trochu líný na hubu,*) jak se to stává koním i lid
Čím je člověk starší, tím více pozbývá jemný cit v hubě. Když

ozději viděl a hrozně dobře si ho zapamatoval. Tak se to stalo
řivedlo mě to k slibu, který jsem potom složil."

„Jak se ten kus jmenuje?"

„Jmenuje se ‚Němá z Portici'. Tam vystupuje chlap, jistý Mas
elo. Je to rybář, který udělá rebelii a přijede na jeviště na živé
oni. Právě k tomu používali dříve mého koně a on neznal jen ten k
hudbu, ale i cestu z ulice až nahoru na pódium a to velice dobře."

„Aha!"

„Ano! A nyní přichází to neštěstí. Já tedy na něm jedu př
ivadelní náměstí a uvnitř začali právě hrát na tympány, bubny
umpety a spustila muzika, mému koni velice známá. A ať je to jak
, najednou naspicoval uší, začal funět, vzpínal se a zamyšleně kýv
avou. Hudba znovu zazněla, hřměla a burácela uvnitř a nár
eapolský zpíval slova, jenž jsem se potom naučil zpaměti, proto
avinila mou smůlu:

Ctěn a chválen
budiž hrdina slávou ověnčen,
mír nám dal vítěz
svou hrdinnou slávou ověšen

Vypadalo to zrovna tak, jako by i ten kůň znal ta slova zpamě
asto tam nahoře stál jako ‚hrdina a vítěz[4], svou ‚hrdinnou sláv
věšen', a už nebyl k udržení. Mohl jsem křičet, volat, nadávat, kl
upat, bouchat rukama i nohama, jak jsem chtěl, nic nepomohlo, A

pouze jedno jediné světlo a byl jsem proto otloukán o všechny strany, a když jsme konečně dorazili do lepšího světla, viděl jsem jeviště a kulisy. Byla tam spousta lidí, mezi nimi i Masanielo na novém šimlovi a vítězný pochod měl začít. Ó, běda!"

„Snad jsi nevjel na jeviště?"

„A kam jinam, když byl tak líný na hubu! Levicí jsem musel držet dýmku z mořské pěny a pravicí jsem se z plných sil tiskl k tomu dobytku, když už se mnou nechtěl kamarádit. Teď začal uvnitř zpívat Chór pomsty, podle stejné melodie jako před tím:

Ještě dnes hrdý bude litovat
přísahám, i když je slávou ověnčen,
nepřátelská ocel zničí vítěze i když
svatozáří je ověšen

Tu udělal můj šiml obrovský skok, kterému se říká ‚langade' a v příštím okamžiku letím doprostřed neapolského národa. Má dýmka z mořské pěny vletí do obličeje rebelovi Masanielovi, má pravá vysoká bota se otáčí vlevo, levá zase vpravo, dolů z nohou. Jedna letí mezi muzikanty, druhá dokonce mezi diváky, protože ať je to jak je to, byly mi příliš velké a široké. Ten pravý šiml potom kousal toho falešného, falešný zase začal proti pravému vyhazovat. Byl z toho pohanský skandál a vražedné divadlo. Celý národ nea-polský s celým Chórem pomsty se na mě vrhnul, strhnul mě z koně, opona padá přímo před očima publika, diváci sedí a řvou smíchy, ale já jsem byl valchován šedesáti pěstmi, až mi praskala kůže, a když jsem opět přišel k vědomí, ležel jsem venku před divadlem. Byl jsem celý roztrhaný a špinavý, kanonýrské boty se přede mnou kroutily, jako by měly koliku nebo bolení těla, mou dýmku zabalili do trojcípé čepice, ale troubel nebyla vůbec k nalezení. Vedle mě stál šiml s výrazem, jako by spolkl chór pomsty a nemohl se ho zbavit a vlevo stál četník, který čekal jen na to, až popadnu dech, aby mě mohl potom zavřít."

„To si tě vzal skutečně s sebou?"

„Přirozeně. Dokonce i s šimlem. Musel jsem na policejní strážnici, kde jsem dostal příšernou důtku. Šiml si z ní nic nedělal, ale já o to více. Potom jsem se odporoučel pryč. Venku za městem jsem nechal

ala zastavit, roztáhnul jsem všech deset prstů, i kanonýrské boty
horu ke hvězdám a složil zlostnou přísahu, že nikdy v životě už
vsednu na takovou bestii, protože ať je to jak je to, měl jsem toho
tokrát víc než dost/'

„Ale jak to bylo potom, u vojska?"

„Byl jsem přijat k jezdectvu a nastoupil jsem k husarům. Potom mě
přeřadili k infanterii. To byly zlé časy, na které nikdy nezapo-
nu!"

„Proč tě přeřadili?"

„Protože mě nikdo nedostal na koně! A když mě chtěli vysadit z
hé strany, rychle jsem zase slezl na protější. Koni se přitom vedlo
pře, neboť, jak se to taky občas stává, má záda byla vždy tmavě
drá a ve věznici jsem si zařídil stálý hlavní stan."

„A jaké to bylo u infanterie?"

„Lepší, alespoň do té doby, než přišla válka. Byl jsem vždycky
prosrdečný chlap a nemohl jsem jen tak zastřelit člověka, nebo mu
konce projet bajonetem skrz tělo! A tak, když začaly brumla
nóny a měl jsem taky jít zabíjet, dělal jsem, jako by mě trefila kulka
ehl jsem si do příkopu. Potom ale přijela kavalerie, byli to
rysníci, a kůň jednoho strážmistra mi šlápl na koleno, ať to vezme
t! Naštěstí byli odraženi, a když jsem chtěl nakonec utéct, několik
přátelských pacholků mě napadlo. Měl jsem jít s nimi, ale nechtě
m. Tak se jeden rozpřáhl šavlí a protože jsem se v tom okamžiku
čil, nezasáhlo ostří záda, ale tak těsně mi zasvištělo kolem tváře, že
useklo nos! Už jsem ho nikdy nenašel a na tom celém neštěstí má
u tady dlouhý Klaus. On byl tím strážmistrem, jehož kůň m

cvalu. Před stolem zastavil a seskočil. Viděla, že to musí být vzr
ný pán.

„Dobrý den, mé hezké dítě!" pozdravil. „Mohu se zeptat, kdo js

„Jsem dcera mlynáře," odpověděla.

„To není pravda, mlynář nemá dceru!"

„Ano, ale ten předešlý."

„Ach ták!" protáhl a zamyslel se. „On je tu vlastně nový mlyná
odkud přišel?"

„Odnaproti, z Norlandu."

„Ach, jak se jmenuje?"

„Uhlig."

„A ty?"

„Anně."

„Hezké jméno, mé dítě. Mohu u vás dostat sklenici mléka?"

„Kolik si přejete."

„Tak mi ho přines tam do té besídky."

Přivázal svého koně k nejbližšímu stromu a kráčel k besídce
nějaké době Anně přinesla žádaný nápoj. Hleděl na dívku pohle
při němž se začervenala, a uchopil ji za ruku.

„Řekni, máš už nějaký poklad?"

„Jsou zde takové otázky zvykem?" odpověděla.

„Nejen zde, ale všude. Musím vědět, jestli máš nějakého milého

„Proč?"

„Jsi roztomilá dívka a pokud jsi ještě svobodná, musíš být mou

„Děkuji. Raději vám hned řeknu, že už jsem zadaná."

Chytil ji i druhou rukou, ale ona ho odstrčila plnou silou zpět.

„Nechtě mě jít! Mám ještě hodně práce a nemohu se tady prát zinci!"

„Ale já se peru rád a hlavně, když se jedná o tak hezké děvče, jak i ty![44]

„Ale zdá se, že se vám při tom vždy nedaří."

„Jakto?[44]

„Je to vidět na vašem obličeji. Zůstaly tam jizvy a jsou dost elice dobře patrné. Pusťte mě, nebo budu vědět, jak se bránit![44]

„Žvásty! Polibek!"

Skutečně ji objal a našpulil rty. Ona se však rozpřáhla a dala mu akovou facku, že ji ihned pustil. Vyběhla ven z besídky.

„Hrome![44] zvolal. „Toho budeš litovat![44]

Pospíchal za ní a podařilo se mu ji dohonit.

„Pusťte mne, vy drzoune, nebo budu volat o pomoc![44] vyhrožovala

„Tak volej![44] odpověděl a pevně ji k sobě přitiskl.

„Pomoc![44]

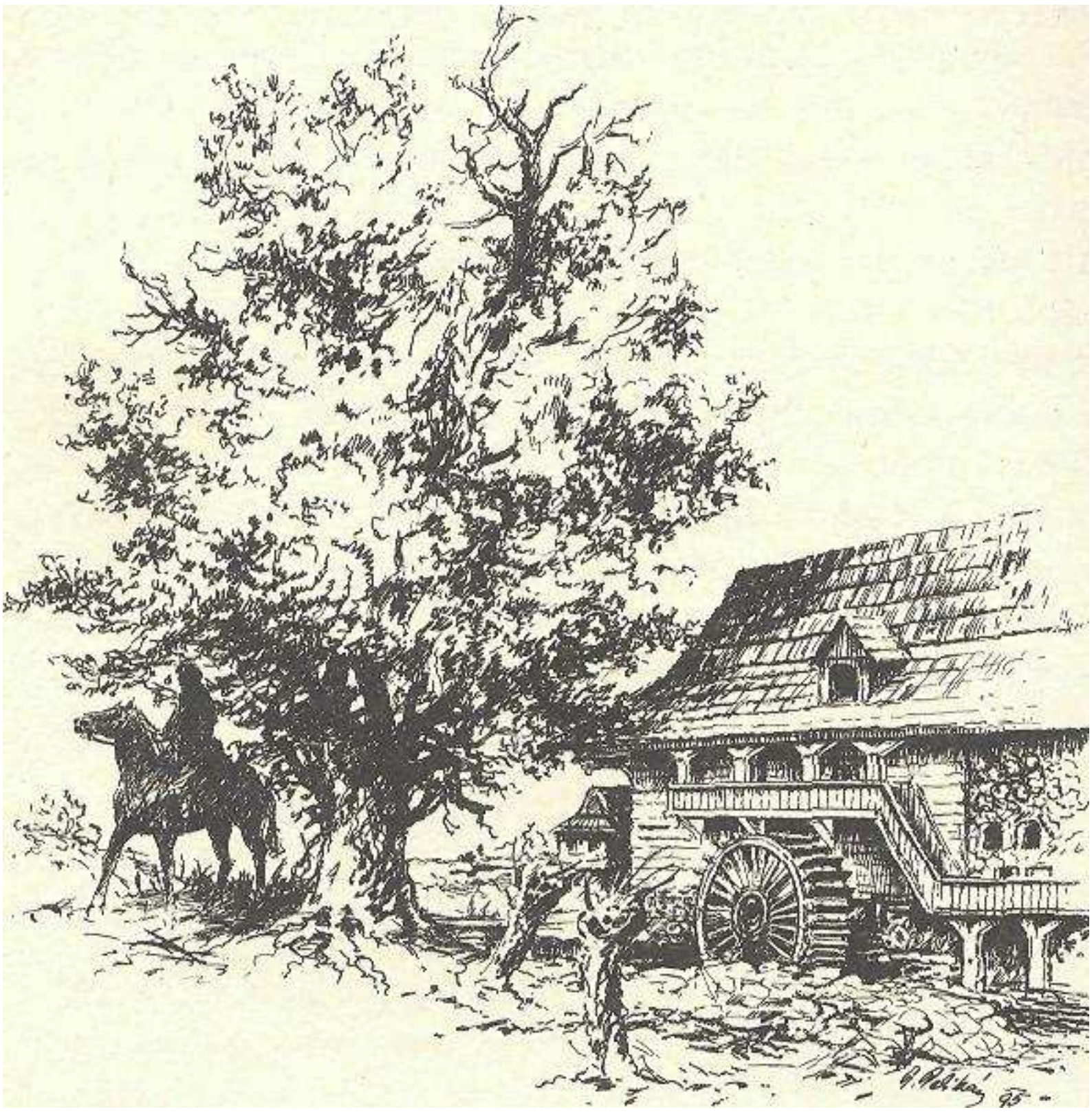
Ani nemusela volat, neboť mezitím vyhlédl mlynář ze dveří a ny ychle přiběhl.

„Pane, co chcete? Pusťte ji![44]

„Ne dřív, než dostanu svůj polibek![44]

„To si počkáš, chlapečku![44]

S těmito slovy ho mlynář chytil silně za ruce a cizinec ihned bole ívku pustil.

Vyskočil na koně a odjel. Jeho cesta vedla nahoru hradní ulicí...

Za takovou čest děkuju! Vypijte slušně své mléko, královská sosti, a budete mi vždy vítán. Jinak bych si musel vaši přítomnost ázat!"

Dobrá, jak chceš! Budeš na mne vzpomínat!"

Vyskočil na koně a odjel. Jeho cesta vedla nahoru hradní ulicí, rá stoupala v četných zatáčkách a zákrutech k výšinám. Procházela dříve kolem ženského, poté kolem mužského kláštera. Několik set ků za tím posledním stála malá kaplička. Uvnitř byl obraz donny, známé svými zázraky a proto se tento boží stánek stával krát ročně cílovou zastávkou mimořádného procesí. To potom o na kopci velice živo a celé místo se změnilo v obrovské poutní a jařené shromaždiště. Páni faráři dali Svaté Matce Boží pokyn, aby konala nějaký mimořádný zázrak, prodávali růžence a obrázky, a nili své požehnání za cinkající kov, který jim v těchto dnech tekl kapsy silným proudem.

Nyní byla ulice i kaplička prázdná a za ní se ozýval hlas, který, jak zdálo, vydával nějaké rozkazy. Princ objel na koni budovu a zpo- oval asi šestnáctiletého chlapce. Ten se snažil naučit před ním ícího psa nějaké triky. Přitom ale konal ještě jednu činnost, která dala každopádně nazvat zvláštní.

Pes spatřil prince a zavrčel. Chlapec se otočil, uviděl jezdce, ale ve práci se nenechal vůbec rušit. Nebyla to jen ta práce, ale ještě co jiného, co prince rozzlobilo. Přijel blíže a ptal se ostrým hlasem: „Co tu děláš, kluku?"

Tázaný se nenamáhal ani zvednout. Bezstarostně se podíval nahoru

„Nejmenuješ se Schubert?"

„Ne."

„A nejsi nevlastní syn rybáře z mořských lázní Kass?"

„Vždyť jste slyšel, že ani nevím, kde ten Kass leží!"

„Jak se tedy jmenuješ?"

„Franz Geissler."

„Geissler? Tak se přece jmenuje zámecký správce."

„To je můj strýc, já jsem teď u něj."

„Na návštěvě?"

„Navždy! Můj otec, který byl jeho bratrem zemřel, a tak si m
ksobě."

Tato slova byla vyřčena tónem, z něhož bylo zřejmé, že c
smrt byla pro chlapce nanejvýš lhostejnou událostí.

„A co u něho děláš?"

„Já? Nic!"

„Přece musíš něco dělat a učit se?"

„To není zapotřebí. Já budu sluhou nebo podkoním u pomat
prince'/[4]

„Ach! Kdo to říkal?"

„Můj strýc. Až princ přijede, vše bude domluveno."

„Tak tedy dostane sluhu, z něhož se velice zaraduje, když ma
boty olejem z věčného světla! To by měli vidět ti pobožní otcov

„Pobožní? Ať mi nadávají! Pojď, Tiras, já jsem hotov!"

Vstal, odnesl lampu do kapličky a zmizel i se svým psem
stromy, rostoucími po obou stranách silnice.

To stačí! Víte, že chci vystupovat jako soukromá osoba, kdykoliv
ítám na hrad Himmelstein. Jsou mé pokoje v pořádku?"
Stále, milostivý pane!"
Tedy vpřed!"
eskočil z koně, otěže hodil čeledínovi a kráčel přes hradní nádvoří
schodům, které vedly do jeho komnat. Byly to stejné místnosti, v
až bydleli staří obyvatelé; pouze zmizelo staré bukové zařízení a
ytek, aby udělal místo zcela novému vybavení. Také místo starých
atých oken byly vsazeny nové broušené tabule, které svítily při
adu slunce jako roztavené zlato daleko do okolí. Z tohoto místa
žděli staří rytíři za svým řemeslem — lupičstvím, a z tohoto místa
račoval i princ v této ušlechtilé a aristokratické zábavě, ačkoliv
šným způsobem, přiměřeným k přítomné době.
Vešel do svého obyčejného obývacího pokoje a usedl na pohov-ku.
Stalo se něco?" - „Nic
štního, Výsosti."
Vaše rodina se rozrostla?"
O jednoho synovce, jehož jsem se musel ujmout, když jeho otec
řel."
Potkal jsem ho a myslím, že je to dobře vychovaný chlapec."
Obličej správce se zatemnil.
Ten chlapec je venku se svým psem. Doufám, že si nevysloužil
voli milostivého pána nějakým nevhodným jednáním?"
Ani v nejmenším! Naopak, dobře jsem se s ním pobavil. Seděl se
m za kapličkou, ze které vytáhl věčné světlo a mazal si boty jeho

„Našel jste tam zmínku o mém dobrodružství s generálem Helbigem?"

„Pochopitelně. Vůbec nechápu tu obrovskou bezohlednost mějších úřadů, s jakou tento případ vyřešily. Princ ze Súdánu proti špinavému lodnickému klukovi, potom je tu ještě otázka jednání a dokonce se vynášejí tresty! Takoví soudci by měli být mrskáni ze země!" '.

„Tak trochu zvláštní to bylo. Já jsem udal mladíka a generál udal mě. Byl jsem odsouzen k několikaměsíčnímu trestu ve vě osvobodil jsem se od něho jen díky milosti krále. Chlapce neod a já musel uhradit i soudní výlohy! To jsou zvláštní norla způsoby, chachacha! Od té doby, co se stal syn kováře kor princem a cikánský parchant vévodou von Raumburg, není krá krev ničím jiným, než šťávou z vagabundů. A takovému pochy pronárodu dají za ženu mou sestru Astu!"

„Je pravda, že generál Helbig toho rybářského chlapce adopto

„Adoptoval, to ne, ale téměř! Vzal ho i s matkou k sobě a c postarat o jeho výchovu. Jednoho dne, ale přijde doba, kdy s pronárodem zúčtuji! Jak to ale vypadá s komtesou?"

„Je zdráva, je-li však povolnější, to nemohu říci."

„Kde je?"

„V zahrádce."

„Stýká se s ní někdo?"

„Jenom já a moje žena, jak ráčila Výsost se vší přísností naříd

„Půjdu za ní, ale abych nezapomněl, teď mě napadá, že v Pek mlýně je nový majitel."

„Má Uhlig děti?"
„Jednu dceru."
„Svobodnou?"
„Zasnoubenou."
„S kým?"
„Náhodou jsem to slyšel: s jedním domácím učitelem ze své země,
rý za ní co nejdříve přijede na návštěvu."
„Jen, aby ji našel!"
Tato slova byla vyřčena zvláštním tónem. Správce na něho pohlédl,
žádný výraz překvapení nedal najevo.
„Ach, milostivý pán už dívku viděl?"
„Ano, když jsem přijížděl."
„Znám vkus Jeho Výsosti a proto jsem si předsevzal, že vás na
zkou dceru mlynáře upozorním."
„Je ještě místo."
„Hm, ti dva jsou nebezpeční a věc by se mohla prozradit."
„Dostat je nepozorovaně nahoru by přece neměl být takový pro-
m?"
„To ne, ale setkala by se s komtesou, čemuž bychom nemohli
bránit. To by mohlo být nebezpečné! Výsost by ji musela uzavřít
nějakého vězení, kdyby se snad zdráhala."
„Zdráhat se bude, to jsem už zjistil."
„Milostivý pán s ní již mluvil?"
„S ní i s jejím otcem. Chtěl jsem od ní polibek, byl jsem však velice

zdi, opírající se o hranu skal, několik střílnám podobných otvorů dovolovalo výhled na překrásné okolí.

Před jedním takovým otvorem stála měkkým mechem pokrytá lavice, schovaná v hlubokém stínu břečťanu. Nyní zde seděla mladá dáma, snad dvaadvacetiletá. Na sobě měla bílé negližé, oblečení podobné noční košili, které zdůrazňovalo její kypré mladistvé půvaby. Modrý hedvábný pásek prozrazoval útlost jejích boků. Bohaté světlé vlasy padaly v malebném nepořádku z jejího temene dolů na měkká ramena, jejichž čistá bělost svůdně prosvítala průhlednou látkou. Šíji i krk měla nepokryty a také rukávy byly pouze krátké, takže nádherně formované paže byly až k rameni obnažené. Jemná látka obepínala těsně boky a nohy a malé jemné nožky vězely v tureckých pantoflíčcích. Vše působilo tak, že dáma mohla být jednou z Frýnií, které dokážou vhodnou toaletou zdvojnásobit své vnady a spoutat nepřekonatelně své oběti jako had, jenž okouzlí svým pohledem nevinného ptáka, takže mu není schopen uletět.

Když se však člověk zahleděl do krásného obličeje, do věrných a dětsky čistých očí, bylo téměř nemožné si myslet, že by tohle sladké stvoření bylo schopné takové vypočítavosti. Dalo by se spíše předpokládat, že to oblečení á la Kleopatra na sebe nevzala z vlastního volného rozhodnutí, ale byla k tomu donucena z rozličných jiných důvodů. Na jejím čistém jasném čele se utvořila hluboká vráska zármutku a koutky jejích malých úst byly pokleslé. Ve své trudnomyslnosti hleděla do dálek, kde se zhušťovala modř do stále větší hloubky. Tuto modř, tuto hlubokou vlhkou modř měly i oči, ze kterých vyzařovala touha nespoutaná beznadějí.

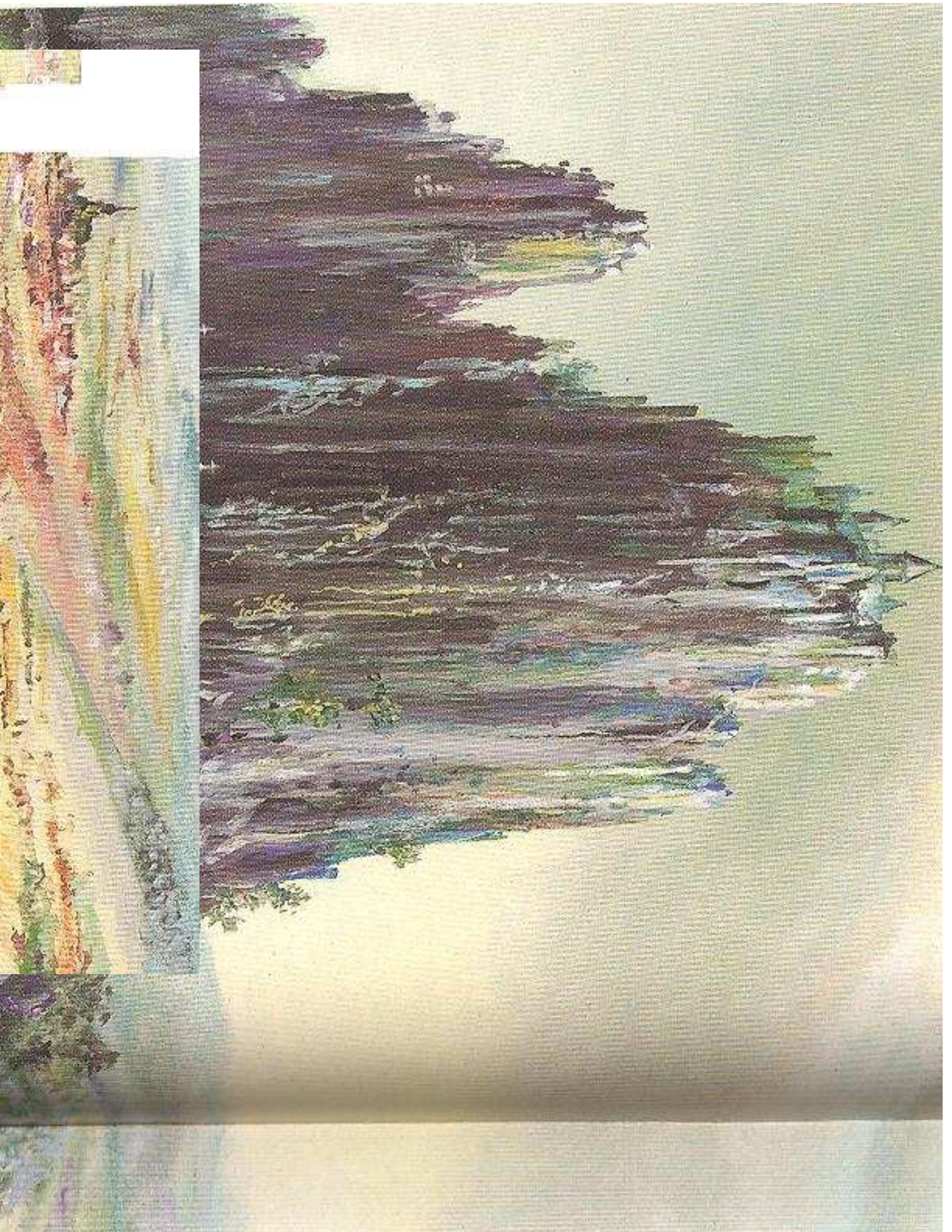
Zazněly kroky. Otočila se a zahlédla prince. Najednou se její obličej rozzářil jasným slunečním třpytem, vyskočila, rozpřáhla paže a rychlými kroky mu spěchala vstříc se zjevnou radostí.

„Hugo, můj Hugo! Konečně, konečně!"

Objal ji a pevně k sobě přivinul. Ležela na jeho srdci a trpěla žhavé polibky, jimiž pokrýval její ústa i tváře.

„Tosko, má sladká, báječná Tosko! Konečně je mi zase dopřáno být s tebou!"

Posadil ji vedle sebe na lavici a ještě těsněji ji přivinul. Také ona ho objala svými pažemi kolem krku. Tu si uvědomila, jak nedostatečně je zahalena a její mysl se vrátila k otázce, která ji už mnoho

íců pobuřovala. Silně červenajíc se mu rychle vytrhla, o krok
upila a co nejvíce se zahalila do nedostatečných šatů,
Co je? Co se ti najednou stalo?" zeptal se.
Hugo, kde je mé oblečení? Nechtějí mi dát nic z toho, co jsem si s
ou přivezla a nutí mě, abych se odívala do těchto šatů. Vždyť by
é to mohlo zabít!"
Znám jenom jeden šat, který by tě mohl zabít, totiž šat Herkula,
ý byl otráven."
Ó, také tyto šaty jsou plné jedu, hrozného jedu! Dej příkaz, aby mi
ili zase ty mé, jinak se sama sebe bojím!"
Dostaneš je za předpokladu, že budeš poslušná."
A jak si tu poslušnost představuješ?"
Budeš plná lásky!"
Nebyla jsem snad stále plná citu? Nejsem dnes zrovna taková?"
Myslím tu lásku, kterou dává žena muži."
I té se dočkáš, ale nejdříve se musím stát tvou ženou. Mám svou
a tu jsem dala v sázku. Obětovala jsem ti veškerou svou svobodu
dosti, protože sis to tak přál. Měla jsem údajně odjet, abychom
dli pohledy, které chtěly naši lásku objevit. Tebou určený čas již
no uplynul a stále jsem ještě zajatá, nesmím s nikým mluvit, a
ž jednou přijdeš za mnou ty, musím se s tebou dohadovat kvůli
e, která není hodná tebe ani mě! Už mě nemiluješ!"
Víc, než kdy jindy, to ti přísahám! Proč se však dohaduješ s mou
kou?"
Nemohu ti ji zatím dát!"

„Nemůžeš dosud opustit hrad Himmelstein, Tosko, okolno nedovolují. Ví se, že jsi neodjela, dokonce se tuší, kde te schová Tvůj návrat není možný, dokud se nestaneš mou manželkou."

„Tak ji ze mne učiň!"

„Ještě to nejde. Překážky, které vyvstaly už dříve, nebyly dosud odstraněny, naopak se spíše zvětšily. Než je překonám, u dlouhá doba."

„Dal jsi mi své slovo!"

„Dodržím ho. Pojď!"

Vzal ji za ruku a táhl ji opět k sobě. Váhavě se poddala.

Mezitím vydal zámecký správce své rozkazy a vyhledal svou která byla v kuchyni.

„Kde je princ?" ptala se.

„V zahradě."

„Není tam i komtesa?"

„Ano. Jenom doufám, že už zmoudřela!"

„Co myslíš tím ‚zmoudřela'?"

„Že odhodí svůj vzdor proti němu."

„Jo, vy muži jste velice chytří, ale často jste politováníl Poslušnost vůči princi by byla největší pošetilostí!"

„Jak to?"

„A to ti ještě musím všechno vysvětlovat! Miluje ji, ne?"

„Hm, on miluje všechny."

„Dobře, řeknu raději, zeje vzrušen její krásou, protože hezká se říci, že jsem ještě hezčí dívku neviděla. Slíbil jí, že si ji v

„Ne, ale od tresky!"
„A co myslíš tím slovem, snad ne mě, he?"
„Koho tím myslím, to si snad můžeš — poslouchej, co to bylo z
křik? Nevolal někdo o pomoc?"
„Málem to tak znělo! Ale kdo by tady volal o pomoc?"
„Bylo to v zahradě, poslouchej, ještě jednou a — potřetí! Přichá
blíže. Ještě vyvolá skandál svou neopatrností! Musím dolů!"
Správce pospíchal do zadního dvora, odkud vedla malá vrátka d
hrady. Toska měla přístup jen do tohoto dvora, a pokud se tar
jevila, bylo postaráno o to, aby tam nebyl nikdo ze služebnictva
vla zajatkyní v každém slova smyslu a všichni se snažili co nejvíc
ajit její přítomnost.
Když přišel správce dolů, přibíhala mu vstříc Toska s vlajícím
asy, pronásledovaná princem. Geissler ji chtěl zadržet, ale unikl
u. Oba muži ji hned pronásledovali po schodech nahoru a pode
odby do rohové komnaty, která byla Toskou obývána. Dveří do
hla ve stejném okamžiku s princem. On ji vstrčil do místnost
chle vstoupil za ní a zavřel dveře. Zatímco k ní byl otočen zády
brala ze stolu nůž a schovala ho k sobě pod šaty.
„Tak, můj poklade!" smál se. „Takový malý lov je zajímavý
avně, když mi nemůžeš uniknout."
„Myslíš?" odpověděla udýchána s dmoucí se hrudí. „Teprve teď t
znávám! Teprve teď je můj pohled jasný a prohlédl zvrhlost tv
čemné duše! Opusťte mne, pane, už spolu nemáme co do činění!"
„Skutečně? Myslím si, že než se rozejdeme, užijeme si ještě něžn

ER DEMO

„Opovažte se na mě sáhnout![9]

„Ó, nebojte se, že se vám budu podbízet!"

„Tedy poslouchejte, komteso! Hrad Himmelstein je častěji obydlen dámami, které s sebou pnvezly krásu a lásku. Když se podvolíte mým rozkazům, prožijete rozkoš všech blažeností a ještě vás později bohatě odměním. Pokud se ale nepodvolíte, zemřete po letech ve vězení, z něhož se nikdy nedostanete. Tak si vyberte!"

Zbledla, příšerně zbledla.

»Vy jste ďábel!" vydechla konečně. „Takového satana jsem já milovala."

„Ano. Milovala jste mne a následovala, stejně, jako všechny vaše předchůdkyně," usmíval se. „Skutečně si myslíte, že vás pozvednu po mém boku? Byla jste stydlivá, po čertech stydlivá a zdrženlivá a já jsem se snažil tento směšný pocit ve vašem nitru umrtvit tím, že jsem vám dal příslušné šaty. Ale nepomohlo to. Buď mi ale budete patřit, nebo nikdy neopustíte tyto zdi. Vyberte si!"

Její oči se zaleskly.

„Vybrala jsem!"

„Jak?"

„Jste mi odpornější, než ten nejhnusnější červ, plazící se po zemi!"

„Dobrá, váš osud je zpečetěn! Odvedu vás do vězení!"

„Ještě nejsme tak daleko, mám dosud svůj nůž!"

„Nečiňte se směšnou! Je zde dost rukou, které vám ho mohou vyrvat!"

„Zemřu tedy jako zajatec, ale s vědomím, že jste se mě nesměl dotknout!"

„To vědomí vám rád ponechám, i když bych ještě mohl dostat myšlenku, abych vás získal jako spoutanou a zneškodněnou."

„Zbabělý, hnusný darebáku!"

„Děkuji, ale pro všechny případy vám musím říci: jakmile se dostanete do vězení, stanete se majetkem sluhy, jenž vás bude krmit. On bude šťastnější než já!"

„Obludo!"

„Ještě jednou, vyberte si!"

„Zvolila jsem si, a zabiji se na místě! Doufám ale ve spravedlnost Boha. On mě neopustí a vás potrestá!"

„I tohle vědomí vám ponechám. Jsme hotovi. Adieu!"

Opustil místnost a uzamkl ji zvenčí, aby nemohla ven. Když p
do svých komnat, zazvonil. Objevil se zámecký správce.

„Všiml si někdo něčeho?"

„Ne."

„Zůstane nepolepšitelná a já se jí vzdám."

„Co nařizuje Vaše Výsost ohledně komtesy?"

„Půjde do vězení!"

„Promiňte, to nepůjde."

„Proč?"

„Jsou zde pouze dvě bezpečné kamenné kobky a jsou obě obs
ny. Ty dvě poslední dosud nezemřely."

„Ještě ne?! Zřejmě žijí příliš přepychově!"

„To ne, ale obě byly jadrně zdravé a já nemohu své svědomí za
vraždou."

Princ se cynicky zasmál.

„Ano, vím, že jste majitelem velice jemného svědomí. Vaše že
těch dvou ví?"

„Přirozeně ví, že tady obě byly, ale neví, kam se poděly. N
jsem nepovažoval za nutné ji zasvětit do všech mých tajemství
nů."

„To je pochopitelné. Jinak byste se mohl dočkat příchodu takov
zajímavých citů, které jsou nazývány žárlivost. Nyní mi taky d
proč ty dvě ještě žijí. Byly hezké, jak ta zpěvačka, tak ta
vernantka."

„Vím, že by ji klidně převzal, ale *to* nebezpečí! Bude mluvit prot
tiškám."
„Žvásty, to nevadí. Nikdo neřekne ani slovo dále, a ony seji spíše
kusí přemluvit. Mají v klášterním kostelním dvoře takový roh, ve
rém, kdyby se tam kopalo, se nenajde nic jiného, než pozůstatky
vorozených dětí."
„To není možné! Kdo by byli otcové?"
„Mniši, kdo jiný!"
„U všech čertů!"
„Ano, tito pobožní otcové a matky se mají navzájem velice rádi a
o čedičová skála nemá nadarmo tak hluboké rozsedliny a podzemní
odby."
„Ledacos se mi již doneslo, ale o takových stycích mezi oběma
štery jsem nikdy neslyšel. Jste si naprosto jistý?"
„Páter Philippus, kuchyňský mistr, je mým osobním přítelem a
máme před sebou žádná tajemství."
„Potom jste mne tedy přesvědčil a půjdu hned za opatem. Komte-
musí pryč už jen proto, aby uvolnila místo pro mlynářovu dceru."
„Ach, to ještě dnes---------?"
„Uvidíme."
„Dovolí mi Výsost podotknout, že je nebezpečné zmocnit se osoby
dlící poblíž hradu. A pokud by se to mělo stát ještě dnes,
bezpečí vzroste! Při takových věcech je dobré trpělivě vyčkat na
hodný okamžik."

Opat

„Dokázal mi odeslat ta
způsobem několik řádek.
zeně touží po svobodě, ale j
něho nemohu nic udělat,
poň ne oficiálně. Navíc a
mám sympatie královskýc
din z Norlandu. Ten trapn
pad z mořských lázní Kass
zvětšil tuto trhlinu. Ale n
proti, udělat Norlandským
ký dobrý trik, který by je
bil. A právě největší rozpal
chom jim jistě nachystali, l
se princi von Raumburg p
lo utéci. K tomu však poti
pomoc zvenčí a já jsem přip
ven mu ji v plné míře posky
přičemž se každopádně velice rád spolehnu i na vás."

„Jsem vám k službám! Jakým způsobem bych se na té věc
podílet?"

„Raumburg musí přirozeně přes moře, ale ne hned, to by
velice neopatrné. Není jenom politickým zajatcem, ale byli je
dobroty, že ho zažalovali z trestných kriminálních činů a on by
být vydán zpět i z ciziny. Na moře se může odvážit, a to ješt
cizím jménem teprve tehdy, až se přežene roztrpčení nad jeho út

mžicích se shromáždili všichni obyvatelé tohoto Bohem požeh-
ého místa.

řistoupil opat. Byl to člověk obdařený plností těla, takže jeho
měr dosahoval téměř jeho délky. Obličej muže se blyštil tukem,
stnotou a oddaností a jeho řeč voněla nebeským kadidlem a bož-
u ambrózií. Nejdříve doprovodil prince do refektáře a potom do
lny, kde bratr mistr kuchařský s pomocí bratra sklepníka předlo-
rychle a uctivě čestný pokrm. Třebaže k tomu neměli moc času,
ylo téměř ničeho, co by si ještě mohl člověk přát. To dávalo jasný
az, že tito pobožní bratři se od světa odloučili duševně, ale tělesně
m zůstali ve velmi úzkém spojení.

Na konci hostiny projevil princ své uznání a požádal opata o pro-
zku místnostmi kláštera. Zakázal si ale jakýkoliv další doprovod.
l veden kostelem, kuchyní, sklepy, všemi celami až ven, do kláš-
ní zahrady. Ta nebyla rovná, neboť to nedovoloval terén, ale táhla
pomalu nahoru do kopce, směrem k hradu. Byla obestavěna kolem
kola vysokou a dobře udržovanou zdí a v nejvyšších místech se
ézal klášterní hřbitov, kde odpočívala těla bývalých obyvatel,
ímco jejich majitelé se nyní procházeli v nebeském světle. Každý
ž označoval místo, kde se tělo změnilo v prach. Princ s opatem
čeli mezi těmito hroby, na nichž zasadily pobožné ruce různé
nící kvítí.

„Zde odpočívají otcové kláštera?" ptal se Hugo.

„Kteří vešli do domu blahoslavených," odpověděl opat.

„A matky tam dole mají svůj vlastní hřbitov?"

„Je to dovoleno pouze vyvoleným."

„Mohu se i já mezi ně počítat?"

„Ponížen vás o to žádám."

„Musím se přiznat, že v duchovních věcech jsem trochu nez Jejich klášter není přece v úředních vztazích s tímto?"

„Přece ano. Ani abatyše, ani jiná ze sester nemá právo vést ko obřad, to smíme jenom my."

„Takže se v důsledku vašich kazatelských poct s pobožnými trami stýkáte dost často?"

„Velice často, protože musím provádět i hlavní dohled nad terským domem. Má-li být celebrovaná mše, udělen svatý sakra- nebo provedena jakákoliv jiná mše svatá, musím tam jít já, nebo j bratrů."

V tomto okamžiku se princ sehnul, sáhl mezi výhonky keře a v předmět, který si pozorné prohlížel. Také opat ho zahlédl a zbledl.

„Jste fyziolog, Velebnosti?"

„Ne příliš."

„Ale přece dost k tomu, abyste mohl zjistit, co je to za přec Prosím, podívejte se na něj ještě jednou pořádně."

„Hm, dutá kost nějaké husy, alespoň se domnívám."

„Ano, kost je dutá, ale tvor, na jehož noze se nacházel, byl velice mladý, protože tvorba kostí jen málo pokročila, takže klouby jsou celé chrupavčité. Možná to bylo jehně, ale jeho

„To by byl hřích proti Svatému Duchu, který by ho nikdy neodpustil!"

„Nikdy?"

„Nikdy."

„Takže by nebyl odpuštěn ani občanskou spravedlností."

„VaŠe Výsost se mýlí. Zde ne má občanský zákon právo spo lurozhodovat, neboť takový pří- pad patří výhradně jen disciplí- ně kněžského stavu."

^ *Tat0 kos[nebyla zahrabaná> ale ležela tam volně/'*

„Chci vám vyprávět jeden případ: král, vyznavač samospasitelné církve, aby od sebe odvrátil velké nebezpečí, uzavřel tajnou smlouvu s protestantským vládcem sousedního státu. Ještě před uzavřením této smlouvy věděl, že svá ustanovení nedodrží a žádal o radu svého zpovědníka. Ten mu odpustil a poznamenal, že jeho jednání je správné, protože druhá smluvní strana patří ke kacířům. Ten zpovědník byl, jak jsem se následně dozvěděl z jistých okolností, pod vlivem jedné staré cikánky, tudíž pohanky. Ta se jmenovala Zarba a on jí oznámil, nevím, zda dobrovolně nebo pod nátlakem, sdělení krále."

„Nemožné! Cikánka!" zvolal opat, ale jeho dříve červení zářící obličej pojednou zbledl.

„Ano, cikánka. I já ji znám a mám tuhle zprávu přímo z jejich úst. Každopádně tím sledovala nějaký úmysl, který jsem bohužel nedokázal prokouknout."

„Králův zpovědník? Nebyla to jen pekelná pomluva?"

„Ne. Ona vyhledala faráře v jeho bytě a dostala jeho přiznání, sepsané dokonce ve dvou exemplářích. Jeden opis dala nedávno mně a druhý schovala pro mého otce krále."

„Ach, zvláštní!"

Obrovské krůpěje potu stály na jeho Čele. Díval se tupě před sebe a nedokázal k princi pozvednout svůj zrak. Princ na něj hleděl s úsměvem.

„Ano, velice zvláštní! Nyní je tento zpovědník opatem a dostal od krále uznání za věrné plnění úřadu."

„Co udělá Excellence s opisem, který se nalézá v jeho rukách?"

„O tom jsem dosud nerozhodl. Přiznám se však, že nejsem pomstychtivý a snad se mi podaří dokonce zneškodnit i druhý exemplář."

„Vy znáte jméno toho faráře?"

„Jistě! Vždyť se tam podepsal a dokonce otiskl i svou úřední pečeť. Ale to byla jen taková historka, kterou jsem vyprávěl bokem, když nás přivedla naše řeč na tohle téma. Je ještě dost času k návštěvě pobožných sester?"

„Ten dům je vám stále otevřen, Výsosti!"

„Jsem v postavení, kdy musím leccos vyzvědět."

„Jsem vám k službám/'

„Jsou oba kláštery propojeny tajnými chodbami?"

„Královská Výsosti ---------- !"

„Pravdu, nic víc, velebný pane!" nařídil princ přísným hlasem.

„Podle povahy těchto skal by to bylo možné. Snad bez našeho vědomí -------- "

„S možnostmi mi neposloužíte!" přerušil ho rychle princ. „Mu sím vyřešit jeden případ, o němž mohu mluvit jen s vámi, ale nemo hu počítat s možnostmi, ale se skutečnostmi. Tak tedy ----------?"

„Je zde spojení," přiznal se konečně opat.

„A používá se?"

„Občas, ale jedině z důvodů, o kterých mohu prohlásit, že —"

„V pořádku, velebný pane. Jsem spokojen a neptám se na důvody, třebaže je možné, že právě podobný důvod mě k tomuto dotazu přinutil."

„Ach," nabral opat hluboce dech.

„Ano, a nemám přitom žádný duchovní, ale světský, řekl bych tělesný, důvod na mysli."

„Mohu vás požádat o jeho prozrazení, královská Výsosti?"

„Nejdříve se budu ptát dále já. Je zapotřebí k rychlému přijetí novicky zvláštní souhlas?*'

„Normálně ano, ale jsou-li zde vážné ohledy spojené s duševním uzdravením, pak může, nebo spíše musí církev svatá použít v ní složenou moc a nařídit vstup."

„Dobrá, to je můj případ. Chce se ptát církev svatá po jménu novicky?"

Její nejvyšší sluha je tím povinován, ale zamlčí ho a navíc se tará, že nebude řečeno ani ostatním sestrám."

Nesmysl! Nejvyšší sluha může být mlčenlivý asi tak, jako zpo-ník, o kterém jsem před chvílí mluvil."

Možná je v jeho možnostech, podat vám záruky o své mlčenli-i."

To by mi bylo milé. Jak by ta záruka vypadala?"

To zatím bohužel nemohu říci. Mohu o tom rozhodnout teprve ly, až se s tímto případem seznámím."

Tedy vám vše povím. Víte, že nejvyšší moc církve svaté je v lásce jím nejvyšším cílem je blaženost, ke které láskou dojdeme. Muž nal jednu hezkou mladou dívku. Měli se rádi a on ji přemluvil, se stáhla do ústraní. Zmizela. Její láska ale byla příliš přízemní a istická. Toužila po statcích a poctách milovaného, které jí ale ce nikdy nemohly patřit. Proto ji odmítl a nyní se změnila láska v ávist, jenž brání k vytouženému spojení duší a dovádí ji k návratu ářišného světa. Musel jí tuto cestu uzavřít, ale protože nemá v ruce středek, aby jí vrátil zpět nebeskou lásku, chce to hříšné dítě dat církvi svaté. Ta může použít svou uzdravující moc a zavést oudilou ovci, zpět na své srdce. On vlastní pozemské statky v tatečné míře, aby mohl církev svatou za její snahy hojně a bohatě ěnit. To je ten případ a teď mluvte vy, velebný pane."

Církev svatá, pokud se nemýlím, už tu ovečku zná, a je připrave-i přivést zpět k dobrému pastýři."

A záruka, o níž jste prve mluvil?"

...víno ve zlatém čestném pohám....

„Nalézá se v blízkosti?"

„Snad."

„Kolik osob zná místo jejího nyn pobytu?"

„Dva lidé."

„Můžete umožnit církvi svaté, a prvním kroku nepoužila násilí?"

„V to doufám."

tedy připraven dopro-■⁻^^^^^p^g^^ ™~ vázet Vaši V k pobožným sestrám."

„Obyčejnou cestou, — n podzemím na zapřenou?"

„Tou první. Ta druhá je známa pouze vyvoleným a naše zmiz bylo nápadné. Za chvíli bude noc a potom vám budu moci jakoukoliv záruku."

„Do té doby vám přirozeně už nebudu podávat žádné další mace."

„Všimla si Výsost zde těchto vrátek ve zdi? Slouží zahradní bratrům laikům, kteří nejsou postiženi přísnou klauzurou. Tento otevře zvenčí i zevnitř. Asi ho budete potřebovat, až nastan Prosím, vezměte si ho k sobě."

Vrátili se zpět a prošli klášterní budovou na cestu, při ní ženský klášter. I sestry znaly prince a přijaly ho s pobožnou

Slova ‚svatá penitence', rozhřešení, zdůraznil zvláštním přízvukem. Abatyše při nich vrhla polekaný pohled na prince, že on ihned uhádl jakou příbuznost mají s pokáním.

„Je to možné/' odpověděla téměř váhavě. „Mám se zeptat sester?"

„Zeptejte se," požádal ji.

Vzdálila se. Kolem rtů opata hrál jemný chytrácký úsměv.

„Uhádla Výsost, co zde je příbuzné svaté penitenci?"

„Tuším to, ale raději bych to neuhádl."

„Vysvětlení najdete. Křesťanská církev má tolik báječných darů, že rozsévá odpuštění a milost plnými dlaněmi a nabízí každému věřícímu to, co potřebuje k současnému i věčnému blahu."

Abatyše se vrátila zpět a hlásila, že šest sester žádá o možnost se vyzpovídat tomuto pobožnému a velebnému otci.

„Přinesu jim útěchu naší nejsvětější církve," odpověděl. „Omluvte mě na čtvrt hodiny, královská Výsosti. Ctěná sestra vás mezitím provede klášterem a opět se setkáme v kostele."

Když vkročili po půlhodině do chrámové lodě, všiml si princ čtyř jeptišek, klečících u hlavního oltáře. Byly to samé mladé sestry, které zde setrvávaly v tichém rozjímání. Vedle na lavici seděla pátá. V jejím krásném obličeji byla patrná rozmrzelost, hraničící téměř s trucovitostí. Na zpovědní lavici klečela Šestá s uchem u otvoru. Opat k ní mluvil s vážným obličejem. Ona mu odpovídala, a princ viděl, že jeho rysy byly skutečně plné zloby. Zdálo se, že vyřkl nějakou výhružku a poté ji propustil, aniž by jí dal své požehnání. Ta trucovitá na něho vrhla posměšný pohled.

Ta šestá byla velice krásná. Její postava byla zahalena v ošklivém klášterním hávu, ale její tvář byla plná čistoty. Její pohyby prozrazovaly, že nepochází z obyčejných vrstev. Opat opustil zpovědní lavici a přistoupil k nim. Abatyše se na něj tázavě podívala.

„Těmto čtyřem kajícným sestrám jsem penitenci povolil," oznamoval, „ale pátou jsem odmítl. Její duši není dána jemnost prosby, která může doufat ve vyplnění. Ta šestá je vzdorovitá a přijde do cely trestu, kde se, s pomocí boží, obrátí na správnou cestu. Nyní vás ctěné sestry opustíme. Bůh s vámi i s tímto zbožným domem, nyní i navěky věků — amen!"

Zvedl ruce a rozdal jim své požehnání.

„Povede velebný pán penitenci osobně?" zeptala se, zatímco lehký ruměnec přelétl po její tváři.

„Samozřejmě! Sluha na vinici boží nesmí být liknavý, nesmí se bát žádné práce ani námahy, a potom požehnání boží bude jeho i své provázet po všech cestách. Žijte blaze!*'

Opustili klášter.

Venku zatím nastala noc. Hrad se dal ještě trochu rozpoznat, ale údolí pod nimi již leželo v hluboké tmě. Opat kráčel vpřed jen velmi pomalu. Bylo vidět, že si přeje, aby už nastala úplná tma, než dorazí k mužskému klášteru.

„Nyní je čas, abych dal Vaší Výsosti slíbené záruky."

„V čem spočívají?"

„Ve zjevení našeho nejdůležitějšího tajemství."

„Kterého?[4]'

„Výsosti, cesta k dokonalosti není rovná a hladká, ale je poseta silnými a bolestivými trny. Již slovo boží říká, že branka, kterou dosáhne člověk spasení, je malá a úzká. I po spasení a blaženosti toužící duše klopýtá, ale oko milosti nad ní bdí a řídí její cestu. Duse touží po nebeských darech, ale tělo je občas slabé. Přání a radosti těla se velice těžko umrtvují, a když už si myslím, že konečně uhynuly, opět se náhle pozvednou jako obrněný muž, kterému není možno odolat. Pak utíkají tyto zbožné sestry tam, kde najdou spásu, do náruče odpuštění. Já jim dodávám prostředek, abych je posílil proti námahám, které musejí překonat na té hrubé a osamělé cestě. Hříšné myšlenky těla jsou překonány silou svaté penitence."

„A v čem spočívá, velebný pane? Jsem skutečně zvědavý."

„V mrskání a umrtvování vzdorného masa a v přivykání ve větší chladnokrevnost a lhostejnost proti hříchu, který vzrušuje tělo a naplňuje ducha zničující touhou. Svatá penitence se koná ve zvlášť k tomu připravených celách sesterského domu. Ty místnosti jsou schovány ve sklepem' a propojeny s bratrským domem podzemní chodbou."

„Ach! Mrskání a umrtvování masa tedy vykonávají pobožní otcové a bratři!"

„Ano, protože žádná sestra není povolána k takovému kazatelskému jednání. Kajícnicejsou uzavřeny v jednotlivých celách a jakmile k nim vejde bratr, jsou uzamčeni. Ten je léčí šviháním prutu

a zbožnými slovy docílí potlačení hříšných přání a pohnutek. Tepr ve, když vše odezní, dostane se sestře rozhřešení a odpuštění, a bratr může opustit celu; na znamení mu otevřou." ;

„Zajímavé, nanejvýš zajímavé! Ta zbožná a světská snaha o dobro duše!"

„Ano. Ta snaha ale slouží i k cvičení samotného bratra. I on je jenom slabý člověk a jen milost ho může posílit. I on zná okamžiky, kdy musí jeho duch bojovat s tělem a potom žádá sestru, aby ho vymrskala stejným způsobem. Ve dveřích penitenčních místností jsou malá okénka, jimiž mohu já a abatyše sledovat kajícníky."

„Jak jste prve řekl, stává se taky, že pokání odmítnou?"

„Ano, když je žádáno od nějaké nehodné. Očista těla i duše od bahna hříchů je velký dar milosti, která se nemůže u svaté církve vynutit ani vytrucovat. Musí o ni být žádáno pokornými slovy. Nemohu vám, Výsosti, zamlčet, že se občas objeví duše, která po mrskání touží jenom tělem. Takové vzdorné maso musí být potrestáno přísným odříkáním."

„A ta Šestá sestra?"

„Přijde do nápravné cely. Nařídil jsem jí svatou penitenci, ale ona se zdráhala jít cestou milosti. Je to naše nejmladší sestra, zasvěcená teprve před krátkou dobou. Ohleduplnost na zdraví její duše nás nutí ji připravovat na přísný řád kláštera."

„Jak funguje ta nápravná cela, Velebnosti?"

„Je v ní zabudováno zařízení, které donutí zdráhající se osobu ke svaté penitenci, a musím podotknout, že tyto donucovací prostředky byly vždy plodné a ani v jednom případě nedošlo k recidivě. Ale už jsme u kláštera. Odloučíme se zde od sebe před očima bratrů vrátných. Běžte vzadu kolem zdi, ale tak, aby vás nikdo neviděl a vstoupíte vrátky ve zdi do zahrady. Já si vás tam za několik okamžiků vyzvednu."

„A potom?"

„Odvedu vás na místo, odkud budete moci dobře penitenci pozorovat, aniž byste byl sám viděn. Nikdo vás nespatří a právě to je ta záruka, kterou vám chci nabídnout. Jste s tím spokojen?"

„Ano."

„A trváte na svém rozhodnutí svěřit svaté církvi zbloudilou ovečku?"

„Jistě."

„Přivedete ji tedy?"

„Ještě dnes, pokud jste připraveni ji přijmout."

„Promluvím o tom se sestrou abatyší a o všem ji vyrozumím si však, jak už jsem podotkl, aby bylo vyloučeno veškeré na rozruch. Sluhové církve mají občas důvod být stejně lstiví, jako děti země."

„To se dá snadno zařídit. Má i sesterský klášter nějaká vrátka, může být zajištěn nepozorovaný vstup?"

„Ano."

„Nevidím tedy žádný problém. Opatříte mi k nim klíč. Ale n poznamenat ještě jedno: nepřeji si, aby kajícnice, kterou přivedu někým nucena ke svaté penitenci."

„Díváte se tedy na tu zbloudilou duši jako na váš stálý majetek

„Ano, alespoň tak dlouho, než vám ji vysloveně přenechám."

„Co když bude žádat pokání sama?"

„Tak mě o tom musíte vyrozumět. Svatá církev neoplývá n kými statky, ale nemůže existovat bez pozemského majetku knížata máme moc jí dát lesk, který jí patří, a uděláme to vždy když se k nám sluhové Boží budou stavět přátelsky a nápomocně

„Výsosti, jsem vám k dispozici. Ale ten opis ---------- "

„Dostanete ho ihned, jakmile bude přijata zmíněná dáma pobožné sestry. Už nastala naprostá tma ajá půjdu. Doufám, nenecháte dlouho čekat."

Zatímco opat prosel vraty, kráčel Hugo podél cesty ke kapli

alilo vše ničící těžké kolo, ale ne duši samotnou, nýbrž lásku, á dosud duši naplňovala a byla nyní zničena. Cítila v sobě sílu k aně a svírala pevně ve své malé dlani rukojeť nože, který ještě ud neodložila. Byla i přes svou jemnost připravena vést podle lností smrtící zbraň.

bíhala hodina za hodinou. Měla pocit, že ještě dnes bude proti ní o podniknuto. Neslyšela však žádné kroky, nikdo nepřicházel a dní hodiny odbily půlnoc, aniž by se cokoliv pohnulo venku nebo chodbě. Až konečně! Nebyly to zvuky, jako by se někdo tiše a ě přibližoval? Naslouchala. Zajistila své dveře závorou zevnitř, nemohl nikdo vstoupit. Tu se pohnula klika, a když dveře nepo- ly, bylo slyšet opatrné klepání.

Kdo je tam?" ptala se Toska.

To jsem já, komteso, prosím, otevřete!"

Kdo?"

Kastelánka," šeptala.

V noci nikomu neotevřu."

Budete tedy ztracena! Důvěřujete mi?"

A co chcete?"

Chci vás zachránit."

oska byla překvapena. Kastelánka jí nikdy nepřipadala jako žena, které by člověk mohl mít důvěru. Chtěla ji snad vylákat ven a čejnou lstí dokázat, aby otevřela dveře? Kdyby to ale byla hrana, jediná záchrana z rukou tohoto bezohledného a hanebného věka, bylo by moudřeji odmítnout? Podobná příležitost by se

„Slíbila jsem to Svaté Matce Boží."

„Přísahejte!"

„Přísahám při všech svatých! Už jsem vám přinesla i vaše šaty. Oblečte si je a potom mě tiše následujte."

„Tedy vstupte."

Otevřela dveře v rozměru jedné osoby a cítila se skutečně uvolněná, když zjistila, že kastelánka je sama. Ihned za ní dveře opět uzavřela.

„Tedy myslíte to skutečně vážně, že mě odtud dostanete?"

„Ano, smrtelně vážně. Vím, jaké nebezpečí tím podstupuju, můj muž asi ztratí své místo, ale já si myslím, že milostivá komtesa se nás tak trochu ujme."

„Ano, to udělám, vy dobrá ženo. Tímto vám to slibuji, nejen podáním ruky, ale i srdcem. Žádám vás o prominutí za nedostatek přátelství a důvěry, který jsem k vám zatím cítila."

„Ach, na tom jsem sama vinna. Nesměla jsem ukázat, jak vás mám ráda a s jakou radostí bych vám pomohla."

„Hodná, dobrá ženo! Ale nezpozorují nás a nechytí?"

„Ne, už jsem vše zařídila. Prosím, oblečte se, nemáme příliš mnoho času. Světlo s sebou bohužel nemůžeme vzít."

„Ó, půjde to dobře i bez světla!" a zatímco se oblékala do přinesených šatů, ptala se:

„Kam mě odvedete? Zřejmě jen na cestu? Přece nemůžete opustit hrad na delší dobu."

„Pochopitelně, a to mi právě dělá starosti."

„Proč?"

„Přece nemůžete odejít úplně sama. Jednak vás budou pronásledovat a navíc jste dlužná svému jménu a stavu, aby vás nikdo neviděl tak bezbrannou na ulici. Mohu vám učinit návrh?"

„Jaký?"

„Jen několik set kroků níže stojí klášter pobožných sester. Velmi často k nim chodím a paní abatyše je mi přátelsky nakloněna. Když jsem dnes zjistila, jaké vám hrozí nebezpečí, chtěla jsem zachránit svou duši a šla jsem tam. Vše jsem vyprávěla abatyši. Ona nesmí nic z toho prozradit, a chce vám pomoci. Nařídila mi, abych vás tam přivedla. Zůstanete pod jejich ochranou a po dvou až třech dnech,

až se princ unaví hledáním, vám pomohou, abyste se dostala do bezpečí."

Při této zprávě se Toska hluboce a radostně nadechla.

„Je skutečně pravda všechno, co mi zde říkáte?"

„Ano. Zde, cítíte ten klíč, který mi abatyše dala? Je od vedlejší branky kláštera. Ani tam byste se neměla příliš dlouho ukazovat, sestry jsou mlčenlivé a neznají vás, ale člověk musí být vždy opatrný. Paní abatyše říkala, že je nutné udělat vše pro to, aby se nikdo nedozvěděl, že takto urozená dáma bydlela dlouhý čas úplně sama u prince."

„Budu vděčná vám i abatyši po celý svůj život. A co když nás zpozorují a chytí?"

„To je nemožné! Uzamkla jsem všechny vchody a dveře, a po-otevřela jsem trochu bránu. Nikdo nemůže k nám, ale my můžeme ven velice snadno. Budete už hotová?"

„Ještě tento šátek. Tak a jsem připravena."

„Tak prosím, pojďte."

Správcová šla napřed. V návalu strachu popadla Toska znovu nůž, který předtím odložila na stůl a ukryla ho. Poté následovala kastelánku.

Cesta vedla několika neosvětlenými chodbami. Konečně dorazily do předního hradního dvora, kde byla Toska dosud jen jedinkrát, totiž, když přijela na hrad. Od té doby sem nebyla nikdy povolána. Vrata byla skutečně trochu pootevřená a šla lehce a bez lomozu otevřít. Proklouzly ven. Před branou se Toska hluboce nadechla a uchopila obě ruce své průvodkyně.

„Bůh vám zaplať! Cítím se svobodná a tento okamžik vám nikdy, nikdy v životě nezapomenu! Znáte mé jméno a víte, kde mne můžete najít. Nyní se vám nemohu odměnit, ale přijďte ke mně a odplatím vám vše, co jste pro mne nyní udělala."

„Jsem o tom přesvědčena, milostivá komteso, ale pojďte, nesmíme ztrácet čas! Někdo by se mohl probudit a pojmout podezření, a paní abatyše už čeká."

Pospíchaly vpřed. Toska si nevšimla, že jsou následovány dvěma mužskými postavami, které se otočily teprve tehdy, když zmizela za vrátky ženského kláštera. Přemístili ji z nory lišky do nory hyen a měla se stát obětí všech.

KAPITOLA TŘETÍ

Ve vězení

Lokomotiva vyrazila několik hlasitých zapísknutí, pod tl
utažených brzd zaskřípala kola a osobní vlak vjel do nádraží.
se zastavily a několik kupé se otevřelo.

„Stanice Hochberg! Zastávka pět minuti" — zaznělo volání
vodčího.

„Vaše zastávka bude trvat trochu déle/' ohlásil jeden pas
který seděl ještě s druhým v kupé třetí třídy a vyřkl tato slova os
tónem.

Byl oděn v uniformě dozorčího úřadu a levou ruku měl v pá

„To nikoho nezajímá," odpověděl ten druhý hrubě. „To
stalo i jiným, kteří se tu vytahovali, že zde zakotvili na delší
Myslím, že to byli i dozorčí, kteří zde zůstali, dozorčí, všiml jste

Mluvčí byl silnější podsadité postavy a měl na sobě obno
oblek, pod kterým bylo vidět hrubě tkanou košili. Jeho obliče

„Mám vám pomoci při transportu?"

Zastavte ho!" zvolal dozorčí.

ho volání bylo vlastně zbytečné. Cestující v muži ihned poznali tce a rychle ho obklíčili a zadrželi.

Zde je. Vezměte si ho!"

Děkuji, pánové! Byl to doslova směšný pokus, jakým se pokusil uniknout."

řistoupil Četník, konající službu na nádraží.

Mám vám pomoci při transportu?" ptal se.

použil a nechal ho zaznít. Jak se musel tento zvuk dotýkat kaž
ne necitlivého člověka, který byl donucen rozloučit se s dosud p
tým dílem svého života!

Otevřelo se malé okénko a objevil se vousatý obličej.

„Kdo je tam?"

„Doprovod s přírůstkem."

„Vstupte!"

Vrata se otevřela. Oba příchozí vstoupili do tmavé, tunelu
dobné chodby. Vojenská stráž, která otevřela, nejprve uzavřela
ta, než je pustila dalšími dveřmi do malého dvora.

„Jděte přímo!"

Doprovod přikývl. Nebyl zde dnes poprvé a dobře znal rozm
ní těchto domů, alespoň do té míry, kam mu bylo dovoleno vst
Vedl svého zajatce přes dvůr do malé místnůstky, jejíž jediné
okno bylo zajištěno silným železným křížem. Zde seděl do
stráže u brány a mohl odtud přehlédnout veškerý provoz na dv
tedy ho snadno kontrolovat. Musel zaznamenat do knihy ka
vstupující nebo odcházející osobu.

„Dobrý den, pane dozorčí!"

„Dobrý den, pane úřední dozorčí! Opět jednoho?"

„Jak vidíte."

„Prosím, zapište se."

Doprovod napsal své jméno do knihy a zeptal se:

„Je zde pan vládní rada?"

„Ano, zazvoním."

u a u pasu dlouhý kord. Hustý knír mu trčel podle maďarskéh
ůsobu, na obou stranách daleko dolů a celý jeho vzhled působi
mem, že není radno s ním vtipkovat. Dokud neodložil pero
chozího si nevšiml a když byl konečně hotov, zeptal se ho krátce
ž by se přestal přehrabovat v papírech:
„Kdo jste?"
„Dozorčí úřadu Haller z Kassu, pane vládní rado."
„Co nesete?"
„Mužský přírůstek, jednoho."
„Jméno!"
„Heinrich Hartig z Kassu."
„Stav?"
„Rybář nebo lodník."
„Přijímací doklady!"
Doprovod mu předal akta, která již měl nachystána v ruce.
„Dobrá, máte nějaké osobní poznámky?"
„Rozkaz, pane vládní rado!"
„Jaké? Ale krátce!"
„Hartig byl obžalován, že neustále týral svou ženu a svého ne
stního syna, a snad je ohrožoval i na životě. Dostal jsem ho k
ežení, on se pokusil o útěk a při tom mi zasadil tři bodné rány
žem zde do ruky a do paže. Je to pijan, zlý, bezcitný a drzý chlap
rý se dokonce vzpouzel i během dnešního transportu. Mimo jiné s
slel, že musí ještě něco vykonat, než dojdeme do věznice a pokusi
na nádraží o útěk. Byl však ihned zastaven cestujícími."

„Dobrá. Adieu, pane dozorce!"

„Adieu, pane dozorčí!"

Odešel. Zajatec byl od tohoto okamžiku oddělen od venkov světa. Nebyl už osobou, nýbrž věcí, na kterou se zaměřilo tělesné jeho nadřízených; přestal rozhodovat sám o sobě a ztratil svou vl vůli. Po chvíli se otevřely dveře a ještě jednou vstoupil dozorce.

„Pojď!" řekl poté, co ho krátce prohlédl.

„Oho! Tady si snad tykáme?"

Dozorce vrátnice, který zde dosud seděl mlčky se obrátil na s kolegu;

„Je to docela obstojně drzý a nestydatý lump! Musí se zkrátka!"

„To ještě pocítí. Vpřed!"

Chytil ho a vystrčil ven ze dveří. Šel stejnou chodbou, jakou tím procházel s dozorčím, poté se však otočil vpravo, až došli lezným vratům. Zde vrátný odemkl dva silné visací zámky a odst tři mohutné závory a za vraty se objevila úzká krátká chodba oken, osvětlená malou lampou. Po obou stranách se nalézalo po stejným způsobem zabezpečených dveří, které uzavíraly sedm vysokou, čtyři stopy dlouhou a pět stop širokou kobku. V cele ne nic jiného, než jedna topná roura pro zimní období, jeden džbá vodu, malá stolička k sezení a železný řetěz, pevně přichycený u Jeden a půl Čtvereční stopy velké okénko bylo zevnitř zajiš železnou deskou s otvory a zvenčí dvojitou mříží. Odtud b nedostal ani lev.

V hotelu de Sax je to ještě hezčí, ale také to tam stojí deset až cet marek denně. Ukaž své kapsy!"
Hrome, já si nenechám tykat!"
Ale budeš muset. Ukaž kapsy!" zaznělo nyní ještě přísněji.
Já v nich nic nemám!"
O tom se taky chci přesvědčit. Tak bude to, nebo ti mám po- t?"
ozorčí si s sebou odnesl pouta, takže zajatec mohl volně pohy- at pažemi. Trochu zakřiknut přísným hlasem dozorce obrátil své sy. Stejně byl poté ještě velice podrobně prohledán od hlavy až k .
Jak ses jmenoval?"
Hartig."
Co jsi byl?"
Lodník."
Co jsi provedl?"
Musíte to vědět?"
To si přečtu později, takže mi to říkat nemusíš. Ale chci tě ještě v rém na něco upozornit: bude pro tebe lepší, když tady budeš ícný a poslušný vůči nadřízeným. Nejsi zde ještě ani půl hodiny a si byl potrestán dvaceti dny snížené stravy."
Já? Chtěl bych vědět proč!"
Protože jsi byl hrubý vůči úřednímu dozorčímu a chtěl jsi utéci. v ústavu se každý i sebemenší přestupek přísně trestá. Jste zde z odu trestu a polepšení. Kdo je ochotný a pracovitý, nemůže si

Opustil celu. Zazvonily zámky, zachrastily závory a nastalo ticho. To hrozné okolí se neminulo na vězni účinkem. Cítil se, jako by ho udeřili do hlavy. Usedl na starou rozvrzanou stoličku a složil obličej do dlaní. Jeho oči však zůstaly suché a ani slza úlevy nebo lítosti nebrázdila po jeho lících. Seděl tak dlouhou, dlouhou dobu, dokud opět nezazněly zámky a nezařinčely závory. Dozorce otevřel podruhé.

Poslušně ho následoval ven z cely a po několika chodbách do větší, parou zaplněné místnosti, která byla rozdělena nízkými dřevěnými stěnami do několika oddělení. V každém z nich stála vana a malá stolička. Na jedné z těchto stoliček leželo několik částí oděvu a poblíž stál muž, držící v ruce hřeben a nůžky. Byl oděn v kabátu a kalhotech z hrubého, silného sukna, na nohách měl obuty kožené boty. Měl krátce střižené vlasy a bylo na něm vidět, že poznal dříve lepší časy a nosil vkusnější oděv.

„Číslo dvě, přírůstek!" prohlásil dozorce. „Oblékni ho! Mám prozatím jinou práci, ale za půl hodiny se vrátím. Nedělej žádné hlouposti!"

Odešel a zamkl za sebou. Ti dva se v celé místnosti nacházeli úplně sami.

„Sedmdesát čtyři, sedni si!" nařídil muž.

„Kdo?"

„Ty! Nyní už nemáš žádné jméno jenom číslo, sedmdesát čtyři. A jenom tímto číslem se budeš hlásit."

„Hrome, to je hezký!"

„Nesmíš klít!" šeptal muž. Potom dodal hlasitěji: „Řekl jsem ti, že si máš sednout! Nebo snad špatně slyšíš?"

Hartig se posadil na stoličku. Druhý vzal do ruky hřeben a nůžky.

„Co to zase má znamenat, he?" ptal se Hartig.

„Vlasy musí dolů. Pak se vykoupeš a oblíkneš si ústavní oblečení. To tvé přijde do tohoto pytle s tvým číslem a vyzvedneš si ho, až budeš propuštěn."

„No tak dělej, když to jinak nejde!"

Začalo stříhání vlasů. Přitom Šeptal číslo dvě tiše:

„Když budeš mluvit, nepohybuj rty. Jsme ostře sledováni."

„Jak?"

Těmi malými otvory nad vanami. Co jsi zač?"
Lodník."
Odkud?"
Z Kassu."
Ach, mořské lázně Kass?"
Ano. Znáš je?"
Byl jsem tam častěji. Nevíš snad, jestli princ Hugo von Súder- l navštívil lázně v současné sezóně?"
Před šesti týdny tam ještě byl. Od té doby jsem byl zatčen. Ty ho š?"
Velice dobře."
Kdo vlastně jsi?"
To je vedlejší!" Přesto zvítězila v hloubi duše zabydlená ješitnost, cí i v nejhlubším ponížení, takže ještě dodal:
Nebyl jsem nic obyčejného. Princ byl mým přítelem-"
Ach!" zvolal Hartig překvapeně.
Tiše! Provdala se už jeho sestra princezna Asta?"
Ano, za korunního prince Maxe, který byl dříve kovářem. Já jsem v kvůli ‚Pomatenému princi'.'*
To není možné, jak to?"
Jel na lodi a shodil do vody dceru generála Helbiga. Můj syn dil zase do vody jeho; tak jsem kluka potrestal, dá se říct, tak hu drsněji. Byl jsem za to udán a zavřen. Pokusil jsem se o útěk a om jsem bodnul dozorčího nožem do ruky. Za všechno jsem tal čtyři roky."

„Myslel jsem si to. Jezdí tam každý rok. Ale nyní jsem hotov! Vysvlékni se a vlez do vody. Musím sklidit tvé oblečení."

„A co ty tady vlastně děláš?'*

„Hlídače van."

„Co za to dostáváš?"

„Šest feniků denně."

„K čertu, to je ale hodně!"

„Ano, je to hodně! Ty nedostaneš nic celé tři měsíce a potom jen tři feniky, a to jen tehdy, když dokážeš splnit každý den své pen-sum."

„Co je to pensum?"

„Množství práce, kterou musíš udělat. Když to nedokážeš, budeš potrestán zpřísněním vazby, odnětím jídla, nebo dokonce výpraskem. A protože máš třetí disciplinární třídu, strhnou ti každý den za trest jeden z těch tří feniků. Dostaneš tedy jenom dva."

„Jak je to s tou třídou?"

„Kdo se špatně uvede, nebo je zde potrestán, dostane třetí, kdo je uveden dobře, druhou, a kdo se chová dobře po dlouhou dobu, dostane první třídu. První třída nosí lesklé, druhá třída žluté a třetí třída černé knoflíky."

„Takže ty máš první třídu?"

„Ano. Ne však kvůli tomu, že bych se dlouho choval dobře. Nejsem tu ještě dlouho, ale ředitel na mě bral ohledy, protože tam venku jsem byl vznešeným mužem. Dělat hlídače van je nezanedbatelná přednost. Je to důvěryhodné postavení, neboť tak mohu mluvit s každým vězněm. To znamená, že jim mohu být velice prospěšný. Nechceš mi udělat něco k vůli?"

„Ano, ale co?"

„Předal bys druhému trestanci několik řádek?"

„Ty je teprve napíšeš?"

„Ne, k tomu není čas. Už je mám napsané pro případ, že najdu někoho vhodného, kdo to zařídí."

„A jak se s ním sejdu?"

„Půjdeš odtud přímo k ústavnímu lékaři k prohlídce. U něho sedí jeden vězeň a dělá mu písaře. Jemu ten papírek předáš."

„Nevšimne si toho někdo?"

Ne. Zná mé znamení a dívá se na každého velmi pozorně. Až si eš svlékat kabát, kýchneš, a potom si utřeš levou rukou pravé oko avicí oko levé. Hned k tobě přijde a bude ti pomáhat se káním. Při tom si vezme papírek, který ti dám pod krční šátek. e ti to ku prospěchu. Kdo chce kávu nebo něco mimořádného, í žádat lékaře a ten dá rozhodnutí svému písaři. A co ten napíše, ratí a není to více kontrolováno! Tak se může stát, že toho napíše než vlastně měl, nebo si dokonce zaznamená něco, oč vůbec o nežádal. Pokud tedy někdy něco dostaneš, řekni jen dozorci, o to požádal lékaře."

To si zapamatuju. Jakou práci dostanu?"

To ještě nevím. Během dne by to měl rozhodnout pracovní ektor věznice."

ezitím byl vězeň vykoupán a začal se oblékat. Hlídač van mu áhal a dal mu kolem krku šátek.

Zapomněl jsi na dopis!" šeptal Hartig.

Nestarej se. Byl bych velice nešikovný, kdyby sis toho všiml. To toho mohl všimnout i dozorce venku."

Takže nás skutečně poslouchá?"

Ano. To poznáš i podle toho, že vstoupí v okamžiku, kdy budeme ví. Tito lidé si myslí, že jsou chytří a moudří, a přitom jsou loupější z hloupých."

kutečně. Sotva oblékl Hartig kabát, vstoupil dozorce.

Hotov?"

Hned, pane dozorce!"

Á. íí*

„Padesát.'

„Byl jsi někdy nemocen?"

Ne.'*

„Chybí ti něco?"

„Ne, ale mám stále hlad!"

„Ach tááák!" smál se lékař. „Páni zadržení během vazby neutrácejí příliš za jídlo a tady by se chtěli nechat vykrmit. Zůstaňte venku a nedělejte žádné hlouposti, pokud nechcete trpět ve vězení! Svlékni se!"

Opět se sklonil ke stolu. Hartig pomalu sundával kabát a kýchnul. Poté si udaným způsobem otřel oči. — Tlustý písař se ihned zvedl a přistoupil k němu.

„No, zas jeden takový nešika. Jak dlouho má ještě pan vrchní lékař čekat, he? Dolů s tím!"

Rozvázal mu krční šátek a hodil ho na zem. Pomohl mu i při sundávání dalších částí oděvů. Když byl muž vysvlečen, lékař se zvedl a prohlédl ho velice podrobně. Měl k tomu dost času, neboť žádný jiný vězeň dnes nebyl dodán. Během této procedury Hartig zjistil, že písař za stolem přečetl malý lístek a rychle napsal druhý. Když skončila lékařská prohlídka, přistoupil opět k Hartigovi a pomáhal mu i při oblékání. Přitom zastrčil druhý lístek, ale ne vzadu, nýbrž vpředu za krční šátek a zašeptal:

„U pracovního inspektora opět kýchni."

Procedura skončila a Hartig byl propuštěn. Přede dveřmi ho opět převzal dozorce, který ho odvedl do cely a uzamkl. Nyní se zajatec odvážil vytáhnout lístek a otevřít ho, i když bylo možné, že je pozorován. Vzkaz byl napsán cizí řečí. Bylo patrno, že ten, komu byl lístek určen, i ten, kdo ho psal, nemohli být obyčejní lidé.

Trvalo několik hodin, než byly opět odtaženy závory a dozorce otevřel dveře. Přinesl vodu a chléb.

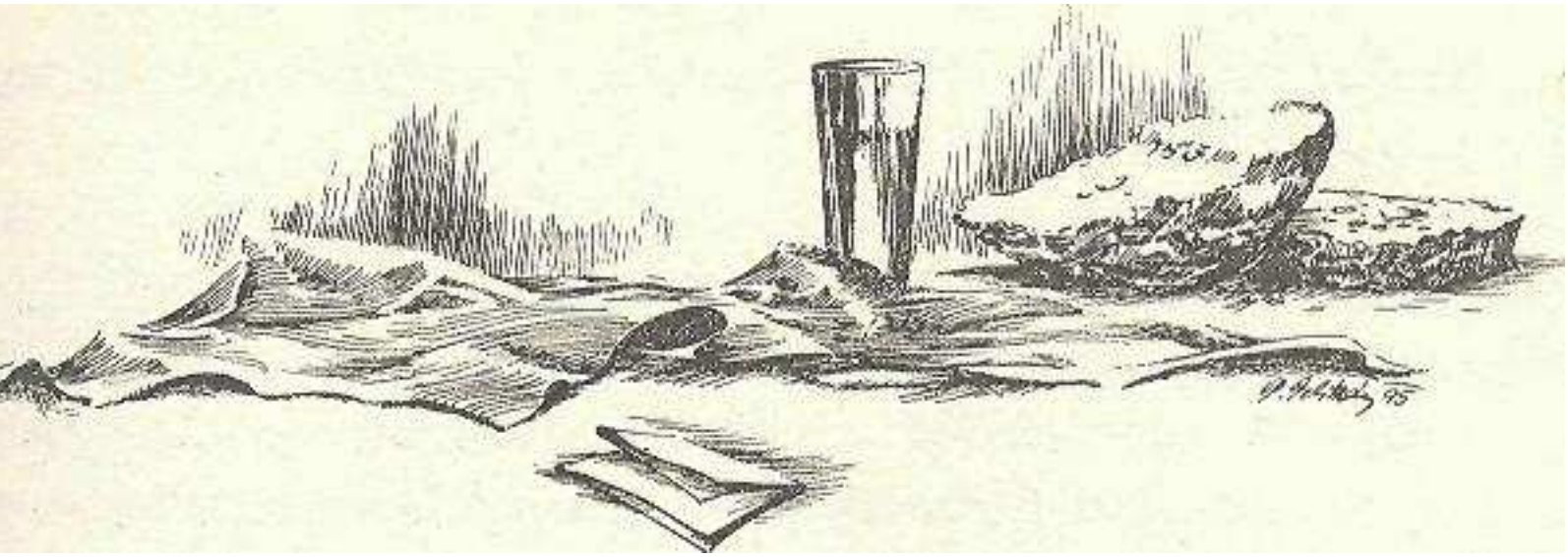
„Ty jsi žádal u lékaře dvojitou porci chleba?"

„Ano."

„To jsi skutečně tak velký jedlík?"

„Námořník má vždycky hlad."

„Tady ale moře končí! Každý nováček dostává denně půl libry chleba a teprve později, když o to opakovaně žádá, celou libru a výjimečně i půl druhé. Tobě byly hned připsány dvě libry a to

Přinesl vodu a chléb.

mená, že musíš být hodně pilný, aby ti tohle zvýhodnění nebylo ato. Zřejmě je dnes vrchní lékař ve velice dobré náladě. Ale nyní !"

akže se slib hlídače van už dnes a tak nečekaně splnil. Tlustý řův písař z vlastního popudu a z vlastní moci předepsal trestanci libry chleba. A ústavní úředníci říkají, že vězeň nemá žádnou a jednají s ním jako s předmětem k polepšení!

rošli několika dvory až před jedny dveře.

Toho pána uvnitř musíš titulovat ‚pane pracovní inspektore[4]!" zornil ho dozorce a poté ho vstrčil do místnosti.

aměstnanec byl ještě mladý a měl příjemnou tvář. Uniforma mu ela a zdálo se, že si je toho také vědom. I zde zůstal dozorce e dveřmi, aby venku čekal na svého chovance.

Co jsi zač?" zeptal se inspektor.

Lodník."

Lodník, tedy silák." Listoval přitom v papírech. „Zde jsem našel,

„Hezké! To znamená, že jsi od večera do rána hrál a potom celý den prospal. MáŠ ženu a dítě?*'

„Ano."

„Tedy rodinu, a k tomu tak nezřízený život! Připadáš mi jako pěkný ptáček! Dám ti práci, u které mi jen tak neusneš, to ti garantuji! Pensum je velice náročné a pokud ho nestihneš, nepomůže ti ani dvojitá dávka chleba. Ale nepochybuj o tom, že bych ti hned nenechal pořádně snížit příděl jídla/'

Při těchto slovech se dostal inspektor skutečně do ráže, stejně tak písař, který se jako by rozčílil a přistoupil blíže.

„A je taky nepořádný/' prohlásil. Musel znát velice dobře svého nadřízeného, když si dovolil zúčastnit se jeho rozhovoru. „Zde má rozepnutý knoflík a krční šátek mu trčí do výše přes límec. Páni dozorci si toho nevšímají a já vždy musím vše vylepšit, aby lidé vypadali před panem inspektorem dobře."

Při těch slovech mu zapínal kabátec a pilně se zabýval jeho krčním šátkem. Když byl hotov, ustoupil zpět a sedl si na své místo se spokojeným výrazem.

„To je správné," podotkl inspektor. „Vždy, když přijde nový přírůstek, musí ho můj písař upravit. Budu si asi muset stěžovat. Jakou ti tedy dáme práci?" Chvíli přemýšlel a poté se obrátil na svého písaře:

„Zapište ho mezi kuchaře a zařiďte všechno ostatní. Já si musím pospíšit, abych nezmeškal vlak. Ty ale můžeš jít!"

Hartig opustil místnost a byl svým dozorcem odveden zpět do cely. Zde však nezůstal dlouho opuštěný; po chvíli se opět otevřely dveře a vstoupil dozorce v doprovodu vězeňského kuchaře.

„Takže to je ten muž?" zeptal se kuchař a pečlivě si vězně prohlížel.

„Ano, má nesmírné štěstí," odpověděl dozorce. „Byl sem dodán s dvacetidenním snížením krmné dávky a hned se mu dostalo dvojitého chleba a práce v kuchyni, zatímco druzí si léta žádají o takovou práci a jsou vždy odmítáni. Jsem zvědav, jak pan ředitel zrýmuje snížení stravy s prací v kuchyni a zvýšenou dávkou chleba..."

„To není naše věc," prohlásil kuchař. „Zaručeně zde došlo k nějakému omylu, ale já se musím řídit pokynem pana pracovního inspektora a musím tohoto muže informovat, že má zítra ráno na-

pit v kuchyni. Zatím mu zajistěte bílou zástěru a kuchařskou
i.
ezitím stál písař pracovního inspektora u okna a díval se ven na
. Byl sám, neboť jeho nadřízený opustil ústav, a podle jeho
ějších slov se vydal na cestu. Písař byl postižen těkajícím nekli-
a neustále z kapsy vytahoval lístek, který nasel pod krčním
em Hartiga. Slova byla psána francouzským jazykem a zněla:

aumburg mi oznámil, ie konečně nastal čas. Čekej na nás ve své
edici!

chvíli kráčel samotný vězeň bez doprovodu dozorce přes dvůr.
to písař vrchního lékaře. Vstoupil. Oba muži se znali vehce
e. Jeden byl ředitel a ten druhý vrchní lékař blázince, kteří se
em své služby provinili takovými přečiny, že za ně byli odsouzeni
životnímu vězení. „Inspektor je pryč?" zeptal se tlustý dřívější
el blázince. „Ano," odpověděl jeho dřívější podřízený. „Odkud
že by tu neměl být?" „Byl dnes dopoledne u lékaře a zmínil se o
Jsi připraven?" „Přirozeně, budu riskovat i život, pokud to musí
Ale jak?" „To ještě sám nevím. Raumburg mi napsal, že mám být
v noci u tebe."
On tedy přijde taky?"
V každém případě."
ak je to dobré, že v první disciplinární třídě mohou chodit vězni
vou prací bez dozoru. Kdyby nás tu náhodou nachytali, můžeme

„Ano."

„Půjdete se mnou?"

„To je samozřejmé; jaké jste udělal přípravy?"

„Já dosud ještě žádné, ale jsme očekáváni zvenčí."

„Kým?"

„To bych rád zatím zamlčel. V hostinci v nedaleké vsi se uby
kočí a má neustále zapražené koně. Pokud se tam dostaner
příštím okamžiku můžeme už jet pryč."

„To by nebylo špatné! Ale jak se dostaneme ven z ústavu?"

„Velice jednoduše — převlékneme se za dozorce, a tím páde
stráž nezastaví."

„U všech čertů, to je odvážné! Jen tak si projít ven za bílého
Ale co uniformy?"

„Ty dostaneme od stráže na bráně."

„Ten se bude mít na pozoru!"

„No to víte, že nám je nevydá dobrovolně. My mu je
sebereme!"

„Potom ale dojde k boji, který by mohl způsobit rozruch."

„To už bych měl zvládnout. Každý dozorce, který přichází
mova a vstoupí do ústavu, musí u hlídače brány odložit čepic
kapuci. Tyto věci visí v šatně, hned vedle strážnice. To nám sta
si nás spletli s dozorci."

„Ale vždyť nás poznají?"

„Proč?"

„Jsme oholeni jako každý vězeň, a všichni dozorci nosí vous

„Postarám se o to, aby nás nikdo nepotkal."

„Jak to chcete zařídit?"

„Jistě víte, že velmi často roznáším velitelovy příkazy různým úředníkům. Nechám tedy vyhlásit okamžité zasedání v jídelním sále."

„To je nebezpečné!"

„Vůbec ne, protože ředitel není nyní v ústavu. Stačí, když dám tento příkaz oběma vrchním dozorcům a během pěti minut budou všichni, kromě strážných u cel a hlídačů brány, shromážděni v jídelním sále. Tedy ještě jednou, jasně a zřetelně: utečete také?"

„Ano. Raději smrt, než tu ještě déle zůstat."

„Dobře, nyní jdu. Dvě minuty poté, co mně spatříte jít kolem, přijdete ke strážci brány. Ale jednotlivě a pokud možno nenápadně!"

Odešel.

„Odvážný chlap!" prohlásil pracovní písař. „On má vlohy být tím samým, čím byl dříve jeho otec. Akorát bych rád věděl, proč se tolik zajímá o nás dva a proč nás chce vidět na svobodě?"

„Tak za prvé, věrně jsme sloužili jeho otci, vévodovi von Raumburg a právě díky těmto službám jsme se dostali do vězení, a za druhé, myslí si, že náš vděk a kladný vztah k němu mu bude později prospěšný. Jeho starosti o nás si klidně můžeme nechat líbit, protože bez něj by se nám útěk jen těžko podařil. Až budeme na svobodě, budeme mít při jeho stycích jistotu, že budeme v bezpečí a nedostaneme se do rukou našim pronásledovatelům. Je jisté, že náš útěk vyvolá velký rozruch a oni udělají všechno pro to, aby nás dostali opět do rukou."

„Kdyby se jim to mělo podařit, raději bych se zabil."

„Já taky, ale nejdříve bych se bránil ze všech sil. Kdyby mě měli chytit, několik z nich by na to šeredně doplatilo. Sebral jsem několik nožů z výbavy lékaře a dokázal bych je v pravém okamžiku dobře použít. Nechceš jeden?"

„Ano, dej ho sem!"

V této chvíli kráčelo kolem rychle několik dozorců.

„Podívej, jeho finta začíná účinkovat. Všichni rychle pospíchají do jídelního sálu."

„Tato jeho myšlenka byla výborná. Nyní budeme mít v cestu!"

Po nějaké chvíli kráčel přes dvůr hlídač van a dal jim nepatrn jiné lidi nepozorovatelné znamení, zeje vše v pořádku. Odebral strážnice, kde seděl hlídač brány úplně sám.

„Pane dozorce!"

„Co chceš?"

„Posílá mě dozorce kuchyně. Zapomněl si své mýdlo, má kapse pláště. Máte být tak hodný a poslat mu ho."

„Hned, počkej tady!"

Vstoupil do vedlejší šatny a hledal. Po krátké chvíli zvolal:

„Žádné mýdlo tu není. Pojď sem a zkus ho najít sám!"

Hlídač van rychle vyhlédl z okna a spatřil právě přicháze pracovního písaře. V širokém okolí nebylo vidět nikoho jiného. pravý čas! Přistoupil k dozorci.

„Zde jsou ty kapsy," prohlásil muž.

„Dobrá, ukážu vám, že jsem šikovnější než vy, můj milý!"

S těmito slovy chytil dozorcův krk a pevně ho stiskl. Přepad sebe nevydal ani hlásku. Pokoušel se osvobodit, ale byl schop několika křečovitých pohybů.

Ve stejném okamžiku vstoupil písař a přispěchal.

„Vezměte ten kapesník a vražte mu ho do úst!" nařídil Raum-

Písař uposlechl, ale nejdřív musel svým nožem roztáhnout sevřené zuby dozorce.

„V mé kapse je provaz. Svažte mu ruce za zády a nohy."

Zde našli úzkou pěšinu, která vedla do nejbližší vesnice...

Kdo je tam?" zazněl hlas strážného v temném klenutí brány.
Tři dozorci na odchodu/' odpověděl Raumburg pevně.
Můžete projít!"
ejprve se otevřela vnitřní a potom vnější brána. Raumburg sám za i zavřel, aby strážného nenapadlo je sledovat.
Díky Bohu, zdá se, že se to povede! Nyní rychle podél zdi a om volnou krajinou, protože běžnou cestu nemůžeme použít."
e příliš rychle, neboť to by mohlo být podezřelé, ale jistým pem kráčeli podél zdi a dostali se do otevřené krajiny nedaleko

v něm jednoho bývalého huJána, křerý^ode *mnou sloužil kdyžjsem* byí ještě rytmístrem. On byl v té době mým pomocníkem. Býval to takový věrný a ochotný mladík a já jsem ho podpořil při odchodu do civilu, když se chtěl oženit a založit si řeznictví. Když mě poznal, velmi se lekl, přece jen se cítil mi být zavázán. Z těch několika slov, která prohodil ke kuchaři jsem zjistil, že mě chce vidět i druhý den. Tak jsem si to zařídil, abych se tam mohl ve stejnou dobu zase objevit. Druhý den nechal na zem padnout malý papírek, a já jsem si na něj rychle stoupl, abych ho později zvedl. V několika řádcích se mě ptal, jestli by mi mohl nějak pomoci a vyjádřil se, že je ochoten udělat všechno, cokoliv od něj budu požadovat. Tímto způsobem jsem s ním udržoval styk a díky jemu se mi podařilo odeslat dopis princi Hugovi von Siiderland."

„ ‚Pomatenému princi'?"

„Ano. On mi odpověděl, že rád a podle svých možností začne jednat a pokusí se mi pomoci. Poslal také jednoho ze svých důvěrníků a ten nás právě očekává v hostinci s vozem. Převeze nás přes hranici a nějaký čas strávíme v dočasném azylu."

„A budeme vítáni i my princi?"

„To vám zaručuji!"

„Dovolil bych si ale několik námitek v souvislosti s naší cestou přes hranici."

„Jaké?"

„Cesta vozem není příliš jistá, jak jsme se o tom dříve přesvědčili."

„Ach, já vím! Vy jste tam byli zajati?"

„Ano. Železnici z pochopitelných důvodů použít nemůžeme, ale tento vůz nám neskýtá o nic větší bezpečnost. Musíme projet pohořím, jedním z těch několika průsmyků. Při zprávě o našem útěku budou tyto průsmyky jistě obsazeny a žádnému vozu se nepodaří projet, aniž by byl prohledán."

„Hm, to je pravda! Bylo by tedy výhodnější, kdybychom se vydali na pěší pochod. To se člověk může snadněji vyhnout, je hůře zpozorovatelný a nevázaný ve všech pohybech. Už jsem se pro to téměř rozhodl. Co tomu říkáte?"

„To bych radil."

„Dobrá, rozhodnuto. Ale dnes nebo zítra se do hor ještě nedosta neme. Vezeme si zatím ten vůz — támhle už je vesnice. Ale nejde proti nám nějaký muž?"

„Někdo na procházce."

„Vypadá to tak, neboť se loudá, jako by se chtěl jen projít. Ale nenese něco v ruce?"

„Mám také takový dojem. Vypadá to jako bič nebo něco podobného."

„Jestli je to bič, bude to ten náš muž. Je ujednáno, že se bude co nejvíce pohybovat ve směru věznice a bič je poznávacím znamením. Vidíte, už nás spatřil a zastavil! Každopádně je to on."

Přišli blíže. Muž sundal čepici a uctivě pozdravil. Raumburg mu poděkoval a zeptal se:

„Řekněte mi, milý muži, vy jste z této vesnice?"

„Ne."

„A odkud tedy?"

„Zdaleka."

„Co tu děláte?"

„Čekám."

„Ach, správně! Vy jste z Himmelsteinu?"

Muž radostně přikývl. Nyní věděl, že nečekal zbytečně.

„Ano, pánové."

„Princův zámecký správce?"

„Osobně. Který z pánů pojede se mnou?"

„Všichni tři."

„Ach, ale já vím pouze o jednom."

„To nic neznamená! Já jsem ten, pro něhož jste byl poslán, mé jméno je von Raumburg. Tito muži jsou mí přátelé, které vašemu pánovi doporučím. Jak dlouhý čas potřebujete, abyste nás mohl přijmout?"

„Ani ne deset minut, počítaje od této chvíle. Potřebuji pouze koně, které mám stále připraveny, vytáhnout ze stáje a pripřáhnout je k vozu."

„Tak pojďme!"

„Do vesnice? Ne pánové, to není nutné. Kdyby vás tam někdo spatřil, hned by to prozradilo vaši stopu. Už si mě stejně začali nějak všímat, hlavně proto, že jsem měl stále připravené koně, a pořád

jsem chodil na procházku do těchto míst. Jděte vpravo kolem ves
a běžte dál podél silnice. Já za vámi přijedu a potom mů
nastoupit."

„Máte s sebou vše potřebné?"

„Jenom pro vás oblečení a jen na krátkou chvíli, neboť j
nevěděl, jestli se vám to podaří. Takové věci se však dají koup
každém krámu, ale teď je nejdůležitější, abychom tuto oblast nec
daleko za sebou."

„A peníze?"

„Dostatečné množství k cestě na hrad Himmelstein. Jeho Vý
mi dala peněženku a tuto náprsní tašku, abych vám obojí předal."

„Děkuji! Běžte tedy rychle zapřáhnout, abychom na vás nemu
dlouho čekat!"

Správce pospíchal do vesnice a ti tři kráčeli kolem ní. Kdy
obešli, dostali se opět k cestě. Protože neviděli nikde ani živá
pomalu po ní kráčeli vpřed. Brzy měli poznat, jak velké neopatrn
se dopustili tímto jednáním. Když dorazili k místu, kde sil
zatáčela, a její pokračování bylo ukryto za křovím, Raumburg se
zděšeně trhnul.

„U všech čertů, četník!"

„Skutečně!" zvolal také nemocniční písař. „Co budeme dělat?"

„Utíkat," mínil dřívější vrchní lékař. „Schováme se do tohoto k
po straně."

„Ne, to nejde. Už si nás všiml a proto uděláme nejlépe, k
půjdeme přímo k němu!" rozhodl Raumburg.

„Zdá se mi, že vás ještě nevybavili vším potřebným? Nebo jste snad na svém dřívějším místě nosili kalhoty z vězeňské látky a trestanecké boty?'*

„Jasně."

„Také máte místo vázanky vězeňský krční šátek? Ach, vy chytráci, zavřete huby, nebo vám do nich spadnou vaše vousy! Doufám, pánové, že budete té dobroty a vrátíte se se mnou do vesnice!"

„Proč?"

„Zdáte se mi podezřelí."

„Podezřelí? Vězeňští dozorci? To je opravdu nanejvýš legrační!"

„Zdaleka to není tak legrační jako ta maškaráda, do níž jste se navlékli, i když není čas karnevalu. Prosím, obraťte se, budete mne doprovázet!"

„Pro mě, za mě," odpověděl Raumburg lhostejně. „Zašpásujeme si tedy společně. Nemám nic proti tomu, když má četník chuť nechat se vysmát od všech sedláků!"

„No, s tím vysmáním se ještě uvidí. A copak je tohle?"

Pevný, hluboce dunivý zvuk zazněl ze směru města. Četník naslouchaje zastavil a nechal padnout karabinu z ramene dolů.

„Výstřel z děla------- ještě jeden ---------- a nyní ještě třetí! Holá, utekli jim tři vězni, a to jste vy! Vpřed, marš zpátky!"

„Velice rádi, pane četníku!" odpověděl Raumburg.

Spatřil už přijíždět svůj vůz, tažený dvěma výtečnými hnědáky. Na kozlíku seděl hradní správce. Spatřil četníka u těch tří a ihned zastavil koně. Seskočení, rychlé otevření dvířek a zpětné naskočení byla pro něj otázka jediného okamžiku. Věděl, že nyní vše záleží na něm.

„Pane četníku!" zvolal, když tento přicházel se svým doprovodem. „Slyšel jste ty tři výstřely? To znamená, že utekli tři vězni!"

„Už jsem je chytil. Tady jsou!"

„Hrome! Hned mě něco takového napadlo, když jsem vás uviděl. Ale jen tak pro jistotu: nechcete použít můj vůz? Už jsem vám otevřel. Tam budete mít ty lumpy bezpečně zajištěné."

„Myslíte to vážně?"

„Samozřejmě! Promeškám nanejvýš půl hodiny a zase to rychle doženu. Snad mi zaplatíte alespoň sklenici piva?"

„Tu, a ještě víc! Přijímám vaši nabídku."

„Kde je vyložím?"

„Před branou věznice. Otočte to!"

„Na *to* je čas, až budou sedět uvnitř. Není radno nechat stát tal
lotry na silnici."

„Dobře!"

Správce držel připravený bič, pevně přitáhl koním otěže a č
klidně na rozhodující okamžik, který musel v nejbližší chvíli na
Nejdřív nastoupili oba písaři a po nich následoval Raumburg.
nečně položil i četník ruku na dvířka.

„Pane četníku!" zvolal kočí.

„Co?"

„Nakonec budete mít opravdu ty nepravé! Nejsou ti uprchlí v
tamhle ti tři muži, kteří běží přes louku?"

„Kde?"

„Vpravo vzadu!"

Kočár stál mezí četníkem a směrem, kam hradní správce ukaz
Úředník proto stáhl ruku z dvířek a šel dozadu, aby lépe viděl
zasvištěl bič nad koňskými hřbety. Koně se vzepřeli a vyr
prudkým trhnutím-

„Adieu, pane četníku, jsou to přece jen ti správní!" zazněl
smíchem z kozlíku.

Přelstěný četník se rychle vzpamatoval. Zvedl karabinu do vy
zvolal:

„Stůj, nebo střelím!"

Jeho nařízení nebylo vyslyšeno. Zazněl výstřel, po nem druh

„No, to je jednoduché. Máš otce, jehož jsi ještě nikdy neviděl, potom máš otce, který je tvým otčímem, a nakonec máš ještě třetího otce, to je můj tatínek."

„Ano, musím mu říkat tatínku, ale má mě skutečně taky tak rád, jako mívá otec své děti?"

„Tatínek? Má tě hrozně moc rád, to mi můžeš věřit. Byla jsem u toho, když o tobě mluvil s panem Waltherem."

„Co říkal?"

„Jo, to bych ti vlastně neměla ani prozradit, Kurte. Nakonec by ses mohl stát příliš hrdým a víš dobře, že takové lidí nemám ráda."

„Slibuju ti, že nebudu hrdý, a mimo jiné, nemám k tomu ani vlohy."

„On totiž řekl následující..." A při těchto slovech ta hezká dívka na poníkovi zaujmula důstojnou pozici, aby napodobila držení a vzezření, které měl otec, když vyřknul tato slova: „ ‚Můj milý pane Walthere! Vy jste vychovatelem mé dcery, a jsem rád, že vám mohu říci, že jsem s vámi velmi spokojen. Přidám vám nyní ještě svého opatrovnického syna. Je to chudý lodnický chlapec a dosud se mu dostalo pouze takového vzdělání, jaké je zvykem v obyčejné škole. Chlapec má však zvláštní vlohy a radost z učení a to mu pomůže překonat i větší těžkosti. Má dobré srdce a je za všech okolností upřímný a čestný. Každý ho musí mít rád a já si přeji, aby dostal i vaši lásku. Chci, aby se stal námořním důstojníkem. Buďte tedy té dobroty a zařiďte vyučování podle tohoto plánu![4] Vidíš, takhle tatínek mluvil a ještě hodně dalších slov. Všechna byla velice hezká a zněla nádherně."

„To mě velice těší. Měla by to slyšet moje matka, byla by velice šťastná. Sama mi nařídila, abych dělal všechno tak, aby byl tvůj tatínek co nejvíce spokojen."

„Už jsem jí sama všechno vyprávěla. Ale Kurte, ty nesmíš říkat ‚tvůj tatínek*, je to taky tvůj otec. Já jsem tedy tvá sestra a jsem neskonale ráda, že mám bratra. Je to o hodně lepší, než dřív. Dokonce i tety tě mají rády, a ty nemají ve zvyku hned tak si někoho oblíbit. Víš ale, čím sis je naklonil a získal?"

„No?"v

„Tím, že jsi vystupoval tak chytře a odvážně proti ‚Pomatenému princi', ale ještě více tím, že jsi tenkrát odstranil ty žáby a mloky.

Dokonce i náš starý dobrý Kunz tě má rád. Když o tobě mluví, neřekne nikdy nic jiného, než ‚náš mladý', nebo ‚náš Kurť."

„Jo, proti dřívějšku se máme u vás jako v nebi. Z celého svého srdce to přeji mé matce, kterou velice mrzí, že můj nynější otčím musel *jít* do — do —"

„Klidně to slovo řekni, milý Kurte, vždyť na tom neneseš žádnou vinu!"

„Do vězení se dostal, chtěl jsem říci."

„Oh, jak hrozné to tam musí být! Nikdo se nemůže divit, když chce odtamtud někdo utéci, jak včera vyprávěl ten kočí. Ale jak to vlastně bylo? Vždyť jsi byl u toho."

„No, musel jsem doprovodit tatínka a Kunze na stanici, když odjížděli. V čekárně jsme viděli jednoho pána v uniformě. Ten byl, jak tatínek vyprávěl, pracovním inspektorem ve vězení, a přijel posledním vlakem, aby se dohodl s nějakým obchodníkem, který nechal zhotovit několik zakázek ve věznici. A během této doby jsme slyšeli, že na sebe něco volali železniční zaměstnanci. Právě přišel telegram do všech stanic země. Stálo v něm, že utekli tři velice urozené, důležité a nebezpečné osoby, totiž princ von Raumburg a dva lékaři. Jeden z nich byl ředitel a druhý vrchní lékař v blázinci. Můžeš si myslet, jak se ten pracovní inspektor polekal. Ten dřívější vrchní lékař byl totiž ve věznici jeho písařem. V tu ránu ukončil jednání a vrátil se hned zpátečním vlakem, s nímž jel i tatínek, zpět do ústavu."

„To jsou každopádně tři velice nebezpečné osoby. Princ se svým otcem, který je už mrtev, vyvolal povstání proti našemu dobrému králi a okradl zemi o nesmírné částky peněz. Jak se později zjistilo, dokonce i vraždil, tajně i veřejně. Také nechal odvést jako blázny do blázince mnoho nevinných lidí, kteří mu stáli v cestě. Ty chudáky tam tak mučili, že se nakonec skutečně zbláznili a museli zemřít."

„To je skutečně hrozné! Odkud ses to dozvěděla?"

„Tatínek i tety o tom často vyprávěli. Starý vévoda taky vyprovokoval tu válku a zradil zemi králi ze Súderlandu. Národ mel povstat a on se při tom měl stát králem. Vůbec se mu to však nepovedlo. ‚Pomatený princ' přišel skutečně se svými vojáky na hranici, ale generál von Sternburg ho obklíčil a tatínek se svými vojsky vpadl nečekaně do Súderlandu a dobyl hlavní město. Proto ho ‚Pomatený

princ* nemůže vystát. Oba ti lékaři, kteří utekli, jsou zaručeně ti samí, o nichž tatínek dříve vyprávěl. Pomáhali Raumburgovi v odstranění nepřátel a nechávali je zbláznit. Bylo by dobře, kdyby je zase chytili a vrátili do vězení."

„Oni už je chytí! Celá policie je na nohách, všechny silnice jsou obsazené, aby se jich zmocnili. V telegramu stálo, že jedou ve voze taženém dvěma hnědáky po silnici k hranici."

„To je hrozné! Kdybychom je tady tak potkali."

„Oh, mohli by si zkusit nám něco udělat. Nebál jsem se ‚Pomateného prince', a jich už vůbec ne! Nemohl bych je zadržet, protože jsem příliš malý, ale kdyby se na tebe jenom zle podívali, to bych si tedy vyprosil!"

„Co když přijedou do Helbigsdorfu? Tatínek s Kunzem odjeli a tety šly na návštěvu k baronům a vrátí se až zítra ráno."

„Do Helbigsdorfu by neměli vůbec přijít."

„A náš pan Walther je také pryč, jel na dovolenou ke své nevěstě do Himmelsteinu."

„To nevadí! Tatínek má ve své skříni se zbraněmi velkou spoustu kordů a pistolí. Všechny tři bych zapíchl a odstřelil! Teď se to učím."

„Ale stejně mám strach. Ale podívej, kdo to tam sedí pod stromem? Mám strach. Pojď, jdeme na druhou stranu!"

Cesta vedla lesem. Na jejím okraji, pod rozsochatou jedlí stála stará žena. Byla bosá, oděna v červené sukni, křiklavé barvy. Přes ramena jí splýval žlutý špinavý přehoz a kolem hlavy měla uvázaný kus modré látky na způsob turbanu. Její pleť byla temně hnědá, četné vrásky brázdily její obličej, kterému trůnil ostrý nos a špičatá brada. Její ohnutá postava se opírala oběma rukama o hůl. Svýma tmavýma očima si pozorně prohlížela obě děti, které se vracely domů z projížďky. Když se přiblížily, natáhla prosebně svou pravici a vystoupila ze stínu stromu.

„Dejte něco chudé cikánce, líbezné děti!"

Magda chtěla strachy rychle odjet, ale Kurt zastavil svého poníka a přidržel i jejího.

„Ty jsi cikánka? Ještě nikdy v životě jsem takovou neviděl."

Jeho poctivá tvář a otevřený pohled se staré velice zalíbily.

„Tak se na mě pořádně a pozorně podívej!" prohlásila s úsměvem a s přátelským výrazem v očích, jaký by v nich nikdo nehledal. Díky

Svýma tmavýma očima si pozorně prohlížela obě děti, které se vracely...

tomuto pohledu a následkem Kurtovy odvahy, dostala kuráž i Magda.

„Už jsi toho dnes asi hodně ušla?" ptala se.

„Ne, ale jsem stará a člověk se rychleji unaví, než v mládí."

„Takže jsi unavená? A taky určitě hladová a žíznivá?"

„Od každého trochu."

„Tak jsi na tom skutečně špatně. Kurte, zapomněla jsem svůj váček. Dej jí prosím tě i něco za mě, aby si mohla koupit jídlo a pití!"

„Ano," odpověděl chlapec rozpačitě, „ale nemám bohužel také žádné peníze. Co teď uděláme?"

Dívenka hleděla zamyšleně před sebe. Cikánka na ni přátelsky kývla.

„Když s sebou nic nemáte, tak mi taky nemůžete nic dát. To je v pořádku, cítím se, jako byste mě obdarovali. Jste hodné děti, Bůh vám žehnej!"

pozvedla Magda rozhodně hlavu.
Ne, musíš od nás něco dostat! Ale nejdříve mi prosím řekni, jestli cikáni špatní lidé? Tety říkají, že dokonce kradou děti?"
Ne, to není pravda. Cikáni jsou tak chudí, že jsou rádi, když sami nemají. A když někdo udělá něco zlého, ti ostatní na tom přece sou vinu."
Ano, tomu bych ráda věřila. Vypadáš tak mile a přátelsky s těma na velkýma očima a konáš pro všechny jistě jen dobro. Byla bych , kdyby sis mohla koupit jídlo a pití a dobře si odpočinout. hceš jít s námi?"
Kam?"
Do Helbigsdorfu. Byli bychom tam za necelou čtvrthodinu."
Vy jste z Helbigsdorfu?"
Ano, Helbigsdorf je náš," odpověděla Magda s jistým sebevědo-
.
To místo patří generálovi von Helbig."
To je náš tatínek. Chceš jít s námi? Můžeš u nás jíst a pít, kolik eš chtít a taky spát v nádherné posteli. Velice rádi ti vše poskyt-e." -
ará souhlasně přikývla a přelezla silniční příkop.
Ano, půjdu s vámi, mé dobré děti."
urt s obavami sledoval její pohyby.
si velmi unavená a zřejmě nebudeš stačit našim koním."
eďte tedy napřed, nebo jeďte pomaleji."
To nejde, poníci neumějí běžet pomalu. Nechceme tě tady ale

Vzala mu uzdu z ruky a vydali se na cestu. Cikánka první př mlčení:

„Takže vy jste děti generála Helbiga? Myslela jsem, že má jednu dceru..."

„To je vlastně pravda," odpověděla Magda, jejíž důvěru cikánka získala. „Dostala jsem Kurta za bratra celkem nedávno

„Jak to?"

„Byli jsme v mořských lázních Kass. Tam jsme se poznali jsme ho s sebou do Helbigsdorfu. Jeho matka šla s námi taky. zachránil život a přejel lodí ‚Pomateného prince'. Proto se ny mým bratrem.*'

„ ‚Pomateného prince'? Ach!"

„Ty ho znáš?"

„Ano."

„Zdá se mi, že toho víš dost o mnoha věcech. Například tatínek má dceru, jsi věděla taky! Je pravda, že cikáni umí pře dat budoucnost a vědí věci, jaké nikdo jiný netuší?"

„Někteří z nich mají dary, o kterých mluvíš."

„Ó, takže ty je más taky?"

„Ano," odpověděla stará jednoduše.

„Předpověz mi něco, prosím tě."

„K tomu jsi ještě příliš malá, mé dítě. Rysy tvého obličeje tvé dlaně nejsou vyvinuté a vyzrálé. Později ti budu ráda věstit.

„A nemůžeš mi říct alespoň něco?"

„Možná," usmívala se cikánka. „Jak se jmenuje tvůj bratříčel

Ano, to je něco, kde bys mohla dokázat, že víš více, než ostatní
. Kurt svého otce nikdy neviděl a je to velice smutná historie.
o otec byl kormidelníkem a projel se svou lodí celý svět. Nikdy se
ale nevrátil. Jeho matka si musela vzít zlého otčíma, který byl stále
lý a nyní sedí ve vězení."

Takže byl kormidelníkem a jmenoval se Schubert?" zeptala se
ánka, přemýšlejíc. „Snad Balduin Schubert?"

Ano, Balduin!" zvolal Kurt rychle. „Oh, ty znáš jeho jméno? Co o
n ještě víš?"

Nic kromě toho, že má bratra, který se jmenuje Thomas a je
aryšem v jedné dvorní kovárně?" vpadla do toho Magda.

Dokážu vám tedy, že vím víc, než ostatní lidé. Budu vyprávět tvé
tce o tvém otci. Znám ho a ještě nedávno jsem s ním mluvila."

Je to možné? Je to pravda?"

Ano. Tvůj otec je teď hlavním kormidelníkem na slavné bitevní
i *Tiger*. Mám totiž bratra, který je na stejné lodi vyšším poddůs-
níkem."

Ó, jaké štěstí! Jak se bude matka radovat! Pojď, pojedeme rych-
."

Cikáni jsou skutečně chytřejší než my," prohlásila Magda za-
šleně. „Jak se vlastně jmenuješ? Přece taky musíš mít nějaké
no!?"

Jmenuju se Zarba."

Zarba?" zvolala dívka překvapeně. „Tatínek nám hodně vyprávěl
edné královně cikánů, která se jmenuje právě tak. Je přítelkyní
le a korunního prince, jehož vlastně ona sama dostala do jeho

Po nedlouhé chvíli se objevila vesnice, na konci které se vyp
mohutné budovy pánova sídla. Když projížděli mezi dobře udr
nými domky, vyhlíželi jejich obyvatelé dost překvapeně na pro
jící. Jezdkyně jim připadala nějak zvláštní.

Projeli vraty do dvora. Zde je přivítal správce a postaral se
níky. Přitom vrhl na cikánku překvapený a rozmrzelý pohled.

„Co je to tady za společnost, cikánka! To kdyby viděl pán!"

„Proč?" ptala se Magda.

„Protože to není doprovod pro vás, milostivá slečno!"

Malá desetiletá generálova dcera na něho zlostně pohlédla.

„Jaký doprovod je pro mne vhodný, musím vědět nejlépe
pane správce! Vy byste se měl starat jen o to, co vám bylo uložen

„Nyní tady ale není váš otec, ani jedna z milostivých slečen
vychovatel. Tedy mám nad vámi já, i když jsem jen správce,
dohled."

„A kdo vám řekl, že my dva potřebujeme dohled a ještě k ton
váš? Snad ne tatínek? Když mu budu vyprávět, co jste řekl, z
vám vynadá. Já vám ale vše prominu. Vy se zde staráte a v
hospodářství, a jak vím, nikdo z nás nepatří ani k čeledínům, a
zvířatům. Odveďte koně do stáje! Pojď, Zarbo!"

Vzala cikánku za ruku a vedla ji do portálu obytného domu. K
následoval. Správce za nimi hleděl velice polekaně.

„Zarba? A hrome, to jsem zase jednou trefil kozla! To byla Z
ta slavná vajdzina*) všech cikánů z Norlandu a Súderlandu. Ko
to jen napadlo! Ona jedná s knížaty a panovníky a sem přijde bo
hadrech! Tuto chybu musím co nejrychleji napravit! A v té

„Tohle místo se jmenuje Helbigsdorf, pokud se nepletu?" zeptal se hostinského. „Ano." „Majitelem tohoto panství nahoře je sám pan generál von Hel-
big?"

„Ano."

„On není doma?"

„Ne, odjel."

„Ale jeho tři sestry jsou snad doma?"

„Taky ne! Jsou na návštěvě u sousedů."

„Tak? Koho tam tedy může člověk potkat?"

„Správce a novou hospodyni."

„Hospodyni? Co je to za madam? Jak se jmenuje?"

„Jmenuje se Hartigová."

„Hartigová? Hm, ta asi není v Helbigsdorfu dlouho?"

„Ne, teprve krátkou dobu. Pan generál si ji přivezl i s jejím synem z mořských lázní, kde je oba poznal."

„Z mořských lázní? To souhlasí, jsem tedy na správném místě."

Zaplatil své pivo a šel k panství.

* * *

Slunce se naklonilo k obzoru a loučilo se. Pozlatilo štíty, cimbuří a okna panství a les stojící na druhé straně se již ponořil do polostí-nu. Zde stáli tři muži a bedlivě si prohlíželi okolí.

„Podle ukazatele to musí být Helbigsdorf, bydliště generála Hel-biga, jak si dobře vzpomínám. V lese spát nebudu, ale Helbig mne zná. Musíme tedy dál, ale je otázkou, jakým směrem."

Mluvčí byl z trojice nejmladší. Ten druhý, velice silný muž prohlá-sil:

„Taky nemám chuť spát v lese a chytit revma. Taky ale nemám příliš chuti jít dál. Od té doby, co jsme opustili vůz jsem tak unaven, že bych padl."

„Já taky," souhlasil třetí. „Ty lesní cesty jsou po čertech namáha-vé!"

„Hm," povzdechl první, „Helbig je bohatý a má mnoho usedlostí. Proč by měl být přítomen zrovna zde? Kdybych zjistil, že tu není,

A-PDF MERGER DEMO

Támhle jde nahoru úvozem listonoš,

rozhodl bych se přenocovat na zámku. V hostinci je to příliš nebezpečné.

„To můžeme zjistit. Támhle jde nahoru úvozem listonos. Tito lidé většinou vědí všechno a zaručeně měl co dělat v panství."

„Ano, přichází sem. Stoupněte si 2a stromy, ať vás nevidí. Zařídím to tak$_3$ že ho náhodně potkám a budu se ho nenápadně vyptávat."

Oba muži zalezli do křoví, mluvci se však vrátil zpět do lesa$_?$ otočil se a kráčel zpět. Provedl to tak, že na pošťáka narazil právě na okraji lesa. Uctivě ho pozdravil

„Dobrý večer!" odpověděl zřízenec.

„Tato vesnice je Helbigsdorf?"

no."
ta usedlost patří generálovi von Helbig?"
amozřejmě."
evíte, jestli je přítomen?"
ení, odjel do rezidence."
ho sestry jsou zde?"
lastně ano, ale odjely do zítřka na návštěvu."
íte to jistě?"
ěl jsem pro každou z nich dopis a dostal jsem tyto informace."
do tam tedy vlastně je?"
právce a hospodyně, pokud nepočítám mladou slečnu."
k je stará?"
ad deset let."
ěkuju vám."
šťák sledoval dál svou cestu a muž vyhledal své kumpány.
tři muži byli uprchlí vězni, ale jejich vzhled se podstatně změnil. na sobě jemné cestovní oblečení a každý měl přes rameno šenou botanickou dózu.
me v bezpečí," prohlásil Raumburg. „Generál není přítomen a sestry taky nejsou doma. Ty ostatní lidi neznám a proto si ejeme té rozkoše, že tu přenocujeme. Potom generálovi napíšu, i při útěku přišla jeho pohostinnost vhod. Ten se pomine zlostí! te, obejdeme vesnici. Jsme turisté, botanici a geologové, a ne- tedy nápadné, když půjdeme přes pole."
nechají nás tam?"

„Že bude jednou Kurt mým manželem."

„Ach!** usmívala se hospodyně. „To bych potom byla tvou ní."

„Samozřejmě a to mě velice těší. Lepší tchyni bych v Životě nenašla! Ale teď přijde ta nejdůležitější věc pro vás: Zarba zná vašeho ženicha a ví, kde se nalézá."

„Mého ženicha? Vždyť já žádného nemám. Koho tím myslí dítě?*[1]

„Kurtova otce."

„Je to možné?! Ne, ten je mrtvý, jinak by se byl vrátil!"

„Ba ne, právě naopak, žije! Nemám pravdu, Zarbo?"

„Ano, žije, a já jsem s ním mluvila."

Hospodyně zbledla radostným leknutím.

„Můj Bože, kdyby to tak byla skutečně pravda! Rychle, ry mluvte!"

„Nejdřív mi řekněte vse, co o něm víte.'*

„Jmenuje se Balduin Schubert a byl kormidelníkem na ku lodi, alespoň v době, kdy jsem ho poznala. Příbuzné neměl, jenc vyprávěl o bratrovi, který se učil u kováře Brandauera v rezi Později tam snad zůstal jako tovaryš. Balduin šel potom na moř se nikdy neozval. Nebo přišel, ale nenašel mě, protože jsem donucena provdat se za jiného, s nímž jsem nakonec musela o vlast."

„A to jste se nikdy neobrátila na jeho bratra?"

„Chtěla jsem mu jednou napsat, i když jsem nevěděla, jestli je

„Ne, na to tehdy nebyl čas, ani příležitost."
„Zaručeně na mě zapomněl, tím jsem si jistá. Kdybych ho mohl
spoň ještě jednou vidět."
„K tomu určitě dojde. Třeba ne hned, ale zaručeně později,"
hlásila Zarba. „Kdo to tu ale přichází přes dvůr?"
Přistoupily k oknu a spatřily muže, který se tak podrobně vyptával
ostinci. Přes tvář cikánky přelétl lehký úsměv — musela ho znát.
spodyně si toho všimla a zeptala se: ' „Kdo je to?"
„Sama se to hned dozvíte. Já se prozatím schovám."
Stoupla si za krb. Sotva tak učinila, otevřely se dveře. Vstupujíc
zdravil a obrátil se k hospodyni:
„Promiňte, madam, nejmenujete se náhodou Hartigová?"
„Ano."
„Takže jste hospodyně generála von Helbig?"
„To jsem."
„Jste tedy ta dáma, s níž potřebuji mluvit. Jsem totiž hostinský a
vářský mistr Schubert z rezidence."
„Schubert? Ach, právě jsme o jednom mluvili. Jste mi srdečn
án."
„To mě velmi těší. Vy jste o mně právě mluvili? Tedy bych vám
ěl být nějakým způsobem známý?"
„Ó, znám vaše jméno už patnáct let."
„Prozradil vám ho můj bratr Balduin?"
„Ano, ale prosím vás, sedněte si."
„Jistě si sednu rád, zřejmě si budeme mít co říct."

jsem se hned vydal na cestu, abych našel vás i syna. Mohl bych t
chlapce alespoň jednou vidět?"

„Tady je!"

„Tento? Hrome, to je ale znamenitý chlapík! Mladíku, já jsem
strýček a ty jsi můj synovec. Pojď na mé srdce a dej mi pořádn
hubana!"

„Tady je!" zajásal Kurt, nadmíru šťasten, že dostal neček
strýčka.

„Tak, mladíku, hrozně se mi líbíš! Nechceš být kovářem? Vez
tě do učení a u nás se nebudeš mít špatně!"

„To nejde, strýčku, protože se mám stát námořním důstojníkem.

„Co, námořním důstojníkem? To míříš po čertech vysoko! Nem
ale nic proti tomu, i když ti musím říct, žé není nic lepšího, než
pořádným kovářem. To se bude moje Barbara radovat, až se dozví
má takového synovce! Mladíku, musíš se mnou do rezidence, ab
viděla!"

„Mohu jít. Mám prázdniny, protože náš pan učitel odjel. Co my
matko?"

„Já nevím, jestli to pan generál dovolí."

„Jestli to dovolí? Přirozeně, to se rozumí samosebou."

„Ano, tatínek to dovolí," souhlasila Magda. „Já pojedu s vámi."

„Ty? A kdopak jsi ty, malá slečno?"

„Jsem dcera mého tatínka, generála."

„Pana generála? A hrome, to jsi docela vznešená slečna. To b

celé tři roky. Nemohl tedy zpět, a když se konečně vrátil, slyšel,
te si vzala nějakého muže a odstěhovala se."
Byla jsem k tomu donucena!"
o tom nic nevěděl, proto se otočil a vrátil se na moře. Donedávna
ále zdržoval v cizině. Nyní je zase pryč na slavném *Tigeru*, který
dříve pirátskou lodí — a je to snad nejlepší loď ve všech mořích."
Kdy se vrátí?"
ak to já nevím, protože mi ještě nenapsal. Dozvím se to, až
e dopis. V něm bude i místo, kam mu máme poslat nějakou
vu, pokud to bude třeba. Slíbil, že mě hned po návratu navštíví a
ede s sebou i svého přítele, poddůstojníka Karaveye. Hádejte, kdo
?"
Bratr Zarby, královny cikánů."
skutečně, vy to víte! Znáte taky tu čertovskou Zarbu?"
Ano."
Kde jste se s ní seznámila?"
de. Byla jednou na panství Helbigsdorf."
Ach, co tady chtěla?"
Chtěla mi říci, že váš bratr je dosud naživu."
Ach, ona je vševědoucí! Co se nikdo jiný nedozví, ona snadno
. Jak se vám líbila?"
Velice se mi zamlouvala."
Mně taky. Nejdříve jsem ji považoval za čarodějnici, která upsala
duši čertu, ale potom jsem musel uznat, že je to výjimečná a
čná ženská, před níž musí mít člověk ten největší respekt. Jsem

„Ne. *Tiger* se plavil zřejmě do Ameriky, a proto ještě nemohla žádná zpráva dorazit."

„Jeho dopis te přece nemůže nikde zastihnout, když přicházíš odevšad a jdeš kde je třeba!"

„Je postaráno, abych dostala vše, co mám dostat."

„Dnes zůstaneš tady?"

„Ano."

„To je dobře. Můžeme tedy posedět a vyříkat si vše, co máme na srdci. Zde je, madam Hartigová, můj klobouk a deštník. Schovejte ty věci, ale dávejte na ně pozor, hlavně na deštník. Je to dědictví po Barbařině babičce a takové červené paraple se zlutomodrým lemem se teď stalo velkou raritou."

„Nezůstaneme tady, ale půjdeme nahoru do mého pokoje," prohlásila hospodyně. „Je to tam pohodlnější, než tady v salonu. Navečeříme se a potom vám ukážu vaše pokoje."

Šli do postranního křídla panského domu, kde měla hospodyně svůj byt. Právě si začali dělat pohodlí, když přišel správce.

„Paní Hartigová, pojďte prosím rychle!"

„Co se děje?"

„Je tady návštěva."

„Pro mě?"

„Ne, pro pana generála. Jsou to tři vznešení páni, kteří cestují a chtějí mluvit s Excellenci."

„A hrome!" zaklel Thomas. „Nyní tedy ztratíme naší paní Hartigovou, když bude muset skákat kolem těch vznešených mužů."

„Nedělejte si starosti! Jste mi milejší než všichni vznešení páni, kteří přicházejí za panem generálem. Já to s nimi vyřídím co nejrychleji. V případě nouze je přece mohu předat panu správci, ne?"

„Samozřejmě!" odpověděl muž a byl rád, že dostal příležitost odčinit svou chybu a vše napravit. „Rád vám pomůžu, abyste se mohla věnovat pouze svým přátelům."

Vedl hospodyni do přijímacího pokoje, kde čekal Raumburg se svými kumpány.

„Jsem vám k službám, pánové! Co mi dává tu čest, že —"

Raumburg se ujal slova:

„Mé jméno je von Hellmann. Jsem plukovník husarů a přítel generála von Helbig. Tito dva pánové jsou mí příbuzní. Zde je pan

ident a zde pan kancléřský rada von Hellmann. Vyjeli jsme si na
t a když jsme se dostali do tohoto kraje, rozhodli jsme se navští-
ného přítele. Bohužel není přítomen, jak jsme slyšeli?"
Odcestoval do rezidence."
A milostivé slečny sestry?"
sou na návštěvě v sousedství."
ospodyně odpovídala odměřeně, protože na těch třech mužích
cosi, co se jí vůbec nelíbilo. Nemohla s určitostí říci, co to
tně je, ale cítila, že těmto lidem nemůže v žádném případě důvě-
t.
To je skutečně nepříjemné," pokračoval Raumburg. „Mohli byste
poň od nás pozdravovat panstvo po jejich návratu?"
Určitě. Budou velmi litovat, že vás nemohli přijmout."
ještě než půjdeme, dovolte nám jednu otázku — už je pozdě a my
e unaveni, že nemůžeme pokračovat v cestě. Je zde ve vesnici
ký hostinec, ve kterém najde člověk to, co potřebuje a po čem
í?"
yní byla hospodyně napadena tím způsobem, že musela ze sluš-
i myslet na své povinnosti.
Hostinec zde skutečně je, ale nebude vám skýtat pohodlí, na něž
jistě zvyklí. Je mou povinností vás upozornit jménem pana
erála, že naše pokoje jsou k dispozici pro vaše potřeby. Dosud
o tom nemluvila, neboť jsem si myslela, že jste někde poblíž
chali svůj vůz. Mohu předpokládat, že neodmítnete mé přání?"
Pokud vám to nebude nevhod?"
Ani v nejmenším."

Obě děti šly do zahrady. Nyní se vracely a Magda prohlásila s nádechem dospělosti:

„Paní Hartigová, já jsem viděla naši návštěvu."

„Kde?'[4]

„V zahradě. Správce je tam provází. Já toho jednoho znám, ale nemohu si vybavit jeho jméno. Musela jsem ho vidět u tatínka, je to nějaký důstojník."

„To souhlasí. Řeknu ti jeho jméno: je to plukovník von Hell-mann, mé dítě. Ti druzí pánové jsou jeho příbuzní."

„Von Hellmann? Ne, tento pán se musí jmenovat jinak. Pana plukovníka Hellmanna znám velice dobře. Je to malý hubený muž s mohutnými vousy přes celou tvář. Ne, připadá mi, že ten pán v zahradě je něco víc, nejen plukovník. Musí to být generál nebo něco takového."

„Mýlíš se, mé dítě. Ještě jednou si ho pořádně prohlédni, právě přecházejí támhle přes dvůr."

„Vidím je, ale plukovníka Hellmanna ne!"

Thomas vstal také a přistoupil k oknu.

„U všech čertů! Ne, to není Hellmann, to je — hm, není možné, abych se zmýlil."

„Kdo je to tedy?" ptala se hospodyně.

„Hm, a tři jsou taky, to by souhlasilo!"

„Tak už tedy konečně řekněte, kdo to je," prosila ho.

Při tónu Thomasova hlasu začala být skutečně starostlivá.

„Zarbo!" zvolal kovář. „Pojď sem k oknu a podívej se na toho šedého chlapa, který právě zírá do stáje."

Následovala jeho výzvu.

„Raumburg!" zvolala překvapeně.

„Ano, princ von Raumburg, jehož jsem tehdy taky zajal!"

„Můj Bože, je to možné?" zvolala hospodyně polekaně. „Vždyť měl utéci z vězení?"

„To taky jo, má milá paní Hartigová, a ti dva vagabundi s ním. Jsou pronásledováni a do hostince se nemohou odvážit! Proto taky pnsh sem,

„Co budeme dělat?"

„Samozřejmě svou povinnost, zatkneme je!"

„Ale jak? Jsou velice nebezpeční a budou se bránit!"

Nemějte strach, Thomas Schubert si s těmi darebáky snadno
adí!"
Proti třem?"
Když to bude nutné. Ale takové námahy není ani zapotřebí. Už
přidělila těm darebákům pokoje k noclehu?"
Ještě ne. Udělám to, až budou po jídle."
Dobrá. Zařiďte to tak, aby si nemohli vzájemně pomoci."
Přidělím jim pokoje daleko od sebe."
„Ano. Až tam půjdete, zahraju si na domácího sluhu nebo poko-
ého sklepníka a při té příležitosti je zajmu."
Když to vše Magda slyšela, byla velmi polekána a ve strachu se
krčila do rohu divanu. Kurt ale pečlivě poslouchal a nyní se plížil
ze dveří do svého pokojíku. Zde měl schované obě své pistole,
ré používal při střelecké výuce. Nabil je a zastrčil je za opasek.
om šel ven do dvora. Na schodech potkal správce v doprovodu
ou bývalých lékařů z blázince. Raumburg se zdržel, aby si prohlédl
ňskou stáj. Kurt za ním rychle pospíchal.
„Jak se vám líbí naši poníci?" zeptal se srdečně.
„Jsou výteční!" odpověděl Raumburg.
„A ten vraník tamhle?"
„Velice vzácný kůň! Znám ho. Jezdí na něm pan generál a hlavně
dy, když potřebuje od koně výjimečný výkon."
„Ano, proto je také zahrnut tou nejlepší péčí. Jste také přítelem psů,
ne plukovníku?"
„Jistě."
Už vám správce ukázal náš psinec?"

„Ach, vlčák!"

„To není tak zvláštní, ale tento je ze Sibiře! Chcete ho vidět pořádně?"

„Pokud je to bez nebezpečí možné —"

„Stoupněte si tedy stranou."

Kurt šel do nejzazšího rohu.

„Vstávej, Vjugo!"

Na jeho zvolání se pomalu zvedlo bílé rozcuchané zvíře, které se spíše než psovi podobalo nějakému lednímu medvědovi. Kurt mu sundal řetěz a zavedl ho až ke dveřím. Raumburg zůstal uvnitř kotce.

„Vidíte, pane plukovníku, ty tlapy? Boj s ním je nemožný. Vůbec nic nemusím říkat, stačí, když mlasknu jazykem a ukážu na vás prstem a budete ležet na zemi. Pokud byste chtěl potom zůstat naživu, nesmíte se ani pohnout a jen velice tiše mluvit. První hlasitější slovo by vás stálo život, roztrhal by vás na kusy!"

„Tomu věřím!"

„Je to tak a já vám to předvedu. Dávejte pozor. Nyní mlasknu jazykem a už stojí před vámi, protože jste jediný, na koho může to znamení vztáhnout. Když zvednu prst, budete ležet okamžitě na zemi. Mám?"

„To bych si tedy každopádně vyprosil!" odpověděl Raumburg. Jednání chlapce se mu zdálo nanejvýš podivné.

„A přece to udělám, pokud budete mluvit hlasitěji, než si přeji."

Raumburg hleděl spíše polekaně, než překvapeně.

„Proč? Já nařizuji, abyste ukončil tento nebezpečný vtip!"

„To není vtip, myslím to vážně! Ještě jednou vás ujišťuji, že při prvním hlasitějším slově budete stržen k zemi."

„Ale proč?"

„Protože vás pošlu tam, kam patříte!"

„Ach, a kam?"

„Zpátky do vězení, pane von Raumburg!"

„U všech čer----------!"

Slovo se mu vzpříčilo v krku. Jeho hlas byl zlostný, a proto vycenil pes tesáky a chystal se na něho vrhnout.

„Vidíte, pane, že Vjuga nerozumí žertu? Jste zajatec! Teď zavřu a nechám vás v opatrování mých psů. Zde jste v bezpečí. Až přijdu

budete stát na stejném místě
teď, v opačném případě bude
tělo ležet roztrhané na kusy na
aze/'
Člověče, mladíku, chlape, ty jsi
láznil a pominul!"
urt však neodpověděl. Vyšel z
ce a zabouchl dveře. Vrátil se
přijímacího pokoje, kde našel
é dva uprchlíky ve společnosti
vce.
Pánové, — matka vás žádá,
te k ní ještě jednou laskavě

sepomalu zved[o bmrozcuchané

které se spíš podobalo lednímu medvědovi.

. '
Kdo to je?"
Naše dobrá hospodyně," odpověděl nato správce.
Dobře, chlapče, veď nás!"
Pojďte. Pan správce půjde s námi."
el napřed do místnosti matky a když přišel ke dveřím, pustil ty
napřed. Když vešel i správce, zavřel za sebou Kurt dveře.
ekvapení těch dvou mužů bylo nepopsatelné. Poznali Zarbu a
li se otočit. Zde stál ale Kurt s nataženými pistolemi v každé
. Jeho černé oči metaly blesky, když prohlásil:
Pokud se pánové pohnete, zastřelím vás! Svaž je, strýčku!"
ustý nemocniční písař se začal úlekem neskutečně potit.

V psinci."

„Nemůže uniknout?"

„To je zcela nemožné. Sněžný pes by ho roztrhal na kusy."

„Výborně! Tak sem s rukama, mí milí darebáci! Svážu vás, mnou budete navýsost spokojeni."

Viděli, že odpor je nemožný. Snažili se sice o různé nám připomínky, ale nic jim to nepomohlo. Konečně pochopili, ž nuceni se odevzdat nevyhnutelnému osudu. Krátce před poč útěku se oba ujistili, že raději zemřou, než by se znovu nechali a že jen draze prodají svůj život! Kupodivu se zde nekonala obrana, natož nějaké umírání.

Oba lékaři byli spoutáni a přemístěni na bezpečné místo. Pot všichni odebrali do psince. Když otevřeli, stál Raumburg na st místě, kde ho chlapec zanechal. Musel protrpět obrovský strac ještě více zbledl, když spatřil Thomase a Zarbu.

„Ach, dobrý den, pane generále!" pozdravil kovář. „Tak js zase setkali na jedné letní promenádě. Tak jakpak se vám líbí č vzduch?"

Raumburg skřípal zuby, ale neodpověděl ani slovo. Ani nepromluvila, stačilo jí všechno jen pozorovat.

„Zná nás a nemluví, protože vidí, že veškerý odpor k n nepovede. Hm, princ a generál se nechá zajmout čtrnáctiletým kem! Kurte, pustí mě tam ten pes?"

„Ano. Svaž toho muže!"

Raumburg byl spoután a přepraven k ostatním zajatcům, u ným v bezpečné místnosti se zděnou klenbou. Všichni byli spo

„A my jsme se mohli bránit? Nás vylákal do místnosti plné lidí, kteří by nás při sebemenším pohybu zastřelili! Co teď?"

„Co teď? Pošetilost! Budeme vráceni, dostaneme výprask a na nohy železa nebo špalky! Omezí nám stravu a budeme pod nejtvrdším dohledem. Hergot, chtěl bych, aby celé lidstvo mělo jedinou hlavu, kterou bych mohl snadno useknout!"

„To by vám taky nepomohlo! Raději přemýšlejte o naší situaci, pokud by se nám nepodařilo nějakým způsobem uprchnout!"

„Tupce!" zvolal Raumburg opovržlivě. „Ta Zarba, kterou znáte zaručeně lépe než já, se už postará o to, že budeme opět sedět. Nepochybujte o tom, že skončíme zpátky ve vězení a tak, jak jsme se tam měli dosud, se tam už nikdy mít nebudeme!"

„Já se zabiju!" zvolal nemocniční písař.

„Já taky," souhlasil jeho společník.

„Já ne!" skřípal Raumburg. „Zůstanu raději naživu, abych se mohl pomstít!"

„Ale kdy? Nemáme žádnou naději, že nás někdy propustí."

„Ne, ale máme naději, že se nám podaří jednou uprchnout. Potom, a to přísahám při všech ďáblech, mě nikdo více nezajme!"

„Hm, ale budeme muset dlouho vytrvat, než se naskytne nová příležitost. Rozdělí nás, takže dorozumívání bude nemožné."

„Žvásty! Dosud jsme spolu. Známe veškeré místnosti a zařízení věznice. Můžeme se teď klidně domluvit." . „V pořádku. Využijme tuto příležitost, abychom naplánovali útěk do všech podrobností!"

Zatímco se dole odbývala tato porada, držel v hořejším salonu Thomas svého synovce za hlavu.

„Chlape, zlíbám tvé tváře! Je mu čtrnáct let a na vlastní účet chytí tři uprchlé vězně — jak otevře moje Barbara pusu překvapením, až jí to budu vyprávět — ale ještě pověz, komu ty zajatce předáme?"

„Nejbližšímu vojenskému komandu, nebo budeme telegrafovat na ředitelství věznice, aby si je vyzvedli."

„To poslední je to nejlepší. Nesmíme ale telegrafovat jenom tam, musíme informovat i další lidi!"

„Koho?"

„Nejdříve krále a potom i korunního prince Maxe. Oba mají největší zájem na tom, aby Raumburg bezpečně seděl."

„A tatínkovi," prohlásila Magda.

„Přirozeně! Kdo ty depeše obstará? V psaní perem nejsem šikovný, jako když držím kleště a kladivo."

„Pan správce je napíše a odnese na stanici."

„Dobrá. Než budou zajatci vyzvednuti, musí před dveřmi kl místnosti a před venkovním oknem stát dnem i nocí stráž."

„První si beru já!" zvolal Kurt a opustil salon.

Po nějaké době přišla Magda dolů a viděla, jak stojí přede dv místnosti a chodí sem a tam.

„Takže vidíš, Magdo, že přišli a já jsem je zajal."

„Ano, ty nikdy nemáš strach a obavy. Zaručeně jednou b velkým hrdinou!"

„A ty mojí ženou, mou hrdinkou!"

„Přirozeně. Protože by měla žena svého muže za všechno odm mohu ti teď dát pusu?"

„Ano, pojď rychle!"

KAPITOLA ČTVRTÁ

Poklad begumy

ylo to před dlouhými dlouhými roky v zázračně zemi — Indii.
ď poháněná čtrnácti kulii*) jela nahoru proti proudu Gangy, jejíž
y jsou Indy považovány za posvátné. S vodou se dokonce běžně
hoduje. Indové věří, že ten, kdo hledá smrt ve vlnách tohoto
tého toku, nebo se nechá sežrat zde hojně žijícími krokodýly, bude
mut Bráhmou do jeho nejvyššího nebe.
oď měla dvě plachty z rohoží a pod stanem na palubě ležel muž,
rý se zde ukrýval pod žhavými slunečními paprsky. Jeho dlouhá
ená postava spočívala na červeném hedvábném divanu a jeho
e lačně sály vůni výtečného tabáku z perského hukah,**) která
a poseta překrásnými drahokamy. V levici držel nejnovější číslo
nesů,***) které bylo posláno z Londýna do Indie a jehož obsah byl
více než hodinu středem jeho pozornosti.
Nyní je odložil před sebe.
Taadi!"

„Potom mě tedy vzbuď!"

Zastrčil si polštář pod hlavu a tuto umístil tak, aby své tenké ko příliš nerozcuchal. Netrvalo ani dvě minuty a tvrdě usnul, dokazovaly hluboké chrčivé tóny, které se začaly ozývat ze stanu.

Přesně za uvedenou dobu se opět objevil sluha.

„Sáhibe!"

Polohlasné zvolání sluhy doprovázelo tleskání jeho hnědých bených rukou. Angličan se probudil.

„To město už je zde! Chceš vstát, sáhibe?"

„*Yesr*

Sluha vešel do stanu a pomáhal svému pánovi při vstávání z nu.

„Chceš své zbraně?"

»*Yesr*\

Raadi přinesl křivou šavli, malajský křis a dvě vzácně vyklá pistole. Přivázal svému pánovi kolem boků perský šál a k r zbraně připevnil. Nyní Angličan vystoupil ze stanu.

Posvátný tok se třpytil v paprscích zářícího slunce jako te stříbro. Nespočet lodí křižovalo vlny a mezi nimi se pohyb rybáři. Plavidla těchto lovců ryb byla zhotovena ze dvou spoje hliněných džbánů a z nich muži rukama obstarávali sítě.

V přístavišti zastavil průvod anglických a domorodých důstoj Před nimi stál Sipoy, báječně ustrojený kůň, který se zdál připraven pro knížete.

Angličan opustil loď, přičemž ho dva kuliové zastiňovali Širc

Yes!"

ehkým pohybem ruky pozdravil na něj čekající důstojníky a ne- se kulii vysadit na koně. Ind se držel po jeho boku. Obočí lorda áhlo. Zdálo se, že nemá dobrou náladu.

Rytmistr Mericourt!"

a jeho zvolání se prodral jeden důstojník z doprovodu a přiřadil o jeho levici, neboť po pravé straně jel Ind.

Generále?"

Vy jste Francouz?"

K službám!"

Francouzi jsou nejzdvořilejší národ na zemi."

Říká se to tak."

Víte tedy, co je zdvořilé?"

Myslím si, že to vím."

e tedy přijetí ze strany Rajáha zdvořilé?"

Nezdá se mi."

Yes?[u]

Posílá svého domovníka s hrstkou vojáků, aby přijal zástupce a ance všemohoucího Albionu,*) nic víc!"

Yes!"

Kde zůstal ten rozruch a velkolepost, které Rajáh při jiných ežitostech nezapomene předvést? Kde je řada jezdeckých slonů, ardí a tygří klece a tisíce jiných věcí, jimiž se indičtí maharádžo- vždy chlubí? Přijetí neodpovídá důstojnosti toho, kdo má být mut!"

„A taky přísně trvat na splnění našich podmínek."

„*Yes."*

Nejzazší pár tohoto krátkého průvodu tvořili dva poručici. Je nich byl každopádně Angličan, ten druhý se zdál být více z jihu. mít zhruba dvaadvacet let a ukazoval vedle jeho postavy Ad otevřené a důvěryhodné rysy poněkud dětské tváře.

„Ten starý dělá zlý obličej," prohlásil první. „Takové oby přijetí se mu nebude líbit a ten Mericourt, kterým se necha nápadně ovlivňovat a okecávat, dělá vše pro to, aby přilil ol ohně."

„Ty nemáš rytmistra rád, i když jste krajané?"

„Žvásty, on je Pařížan a já jsem Korsičan. Nemáme nic spol ho!"

„Ale ještě víc — vy se nenávidíte!"

„Třeba."

„Rytmistr ti ale může škodit!"

„Žvásty, je to zbabělec, který své postavení získal chytrostí, ni odvahou. Dříve doma byl snad gamin,*) flaneur**) nebo ko voyager,***) a protože to doma nikam nedotáhl, odešel do Indie. Harry, říkám, že ho ještě jednou dostanu před kord a pak ho už nebudu šetřit!"

„To tě tedy musel skutečně mimořádně urazit?"

„Jistě!"

„A smíš mi říct něco bližšího?"

„Rád. Ty víš, že jsem v Kalkatě velice často navštěvoval

aně. On na mě začal žárlit a jednal jako každý muž jeho charak-
."
Úskočně?"
Ano. Jednoho dne se mě major zeptal na důvod mého intimního
ku s jeho manželkou. Byl jsem překvapen. Došlo k výměně názorů
n mě vyzval. Nešlo mi vůbec o ránu, kterou bych mohl utržit, ale
nalo se mi o čest jeho nevinné manželky. Proto jsem se ho snažil
dnit a přesvědčit ho o její nevině. Nic nepomohlo a musel jsem se
m bít. Udělal mi díru do rukávu a já ho poznamenal křížkem v
i. Potom už jsem do jeho domu nevkročil, ale rytmistr se tam
měl ukázat. To byla ta kulka, kterou si sám odlil. Přijde však čas,
mu jí nastřelím a potom bude pro něho velice obtížné ji strávit."
K tomu mě ale pozvi! I já potřebuji jen to nejlepší. Hele, už jsme
aláce Rajáha a dosud nevidím žádného hodnostáře."
en druhý se jemně usmíval.
Ten nejvyšší hodnostář se už ukázal."
Ty myslíš hofmistra?"
Ano, nebo spíše Rajáha osobně!"
Ale snad nechceš říct, že —"
Přirozeně! Chci říct, že ten Ind, který tak tiše jede vedle generála,
í nikdo jiný, než Madpur Sing sám! Je úplně jiný, než byl jeho
c. Ten málem zničil svou zem marnotratností a rozhazovačností,
jeho syn Madpur se snaží svou zem pozvednout rozumnou spoři-
tí a jednoduchostí. Přivítání není pompézní proto, že by si nás
ážil, ale proto, že je dobrým knížetem! Čest, že nás přivítal
bně je více, než všechno ostatní."

Malý průvod zastavil před branou zámku. Zde dosud stojící str
se vrhli k zemi. Generál se opovržlivě usmíval, neboť se domníva
tento projev úcty patří jemu.

„Dovol, abych tě zavedl do Rajáhových komnat," prohlásil
řečí své země.

„Mě a můj doprovod!" „Přeje si
tě vidět samotného."

„Nejsem žádný pária, obchodník s koberci, abych musel jít s
Proč mě tvůj pán přijímá jako sluhu?"

„I kdyby přišla královna tvé země, nebo všichni vladaři s
nepřivítal by je jinak! Byl ve vašich zemích, ale nikdy se nene
uctívat. Pojď do jeho komnat sám!"

„Přijdu se svým doprovodem, nebo vůbec ne! Oznam mu to!" „To
přání vyslovil jen kvůli tobě. Jelikož nechce tvá vůle jinak, tedy
vstupte."

Vedl generála i jeho lidi několika nádhernými dvory k širokým
žulovým schodům, které vedly do sloupového sálu, postaveného
architektonikou dva tisíce let starou. Potkávali četné osoby, které s
ihned vrhaly tiše k zemi, kde zůstaly ležet, dokud nepřešli. *ff Tvůj p
jim nařídil, aby si před námi lehali na zem?"* „To by jim nikdy
nenařídil. Prokazují takovou úctu pouze jemu." Zdálo se, že Anglič
nepochopil, že se takové projevy úcty dějí jen v přítomnosti
maharádži. Opět se opovržlivě usmál.

Podlaha sloupové síně byla pokryta drahocennými koberci. V po

Stejně tak můžete vy mluvit
řečí, to ze zdvořilosti vůči[v*]
u. Bude mít ale radost, že
e být zdvořilejší než vy! Mů-
začít!"
ak začít? Vždyť tu ještě není!"
e tu už dávno a nyní zaujme
místo."
ak mluvčí vystoupil k trůnu a
dil se na něj. Angličané byli
vapeni a ohromeně sledovali
počínání. Jediný poručík
hons věděl, že nyní je řada na
, aby se usmíval. Generál a
istr zjistili teprve teď, proč je
l Raják přivítat osobně.
uměl jejich každé-mu slovu a
l je předem dobře posoudit a
adnout. Stejně tak chtěl
nout generála samotného jen proto,
ho mohl šetřit před jeho lidmi.

Poručík Alphons Maletti.

udience byla zaměřena jen na úvodní pozdravy a netrvala příliš
ho. Vlastní rozhovory měly přijít později. Generál se již zvedl ze
no divanu, aby naznačil, že již nemá co říci, když mu Raják po-
ul.

dal za učitele toho, s nímž chci mluvit. Je to poručík Alphons Ma
ti."

„Maletti!" zvolal generál překvapeně. Ihned nařídil ostrým, t
výhružným hlasem: „Předstupte!"

Alphons poslechl. Přistoupil k Rajáhovi, který mu přátelsky
dával ruku.

„My se známe z Kalkaty. Mám tě rád a nezapomněl jsem na
Budeš bydlet v mých komnatách a zkoumat, jestli znám dobře
řeč, či nikoliv. Dovolíš to?" zeptal se otočen ke generálovi.

„Dovolím."

„Takže nyní můžeš jít i se svými lidmi, vaše ubytování je přip
no. Mí sluhové vás povedou."

Sestoupil z trůnu, uchopil poručíka za paži a zmizel s ní
závěsem.

Ještě téhož večera byl Maletti předvolán ke generálovi. Ten se
své hukah a vedle něho stál rytmistr Mericourt. Generál mu poky
rytmistr začal:

„Pane poručíku, vy jste znal Rajáha?"

„Ano."

„Kde jste ho poznal?"

„V Kalkatě. Myslím, že to poznamenal i ve vaší přítomnosti."

„Jak často jste se s ním stýkal?"

„Celý měsíc téměř denně."

„Proč jste nám neřekl o této, pro nás tak důležité známosti?"

„Madpur Sing přijel do Kalkaty, aby studoval. Proto tam b

Pan generál mě pověřil vedením tohoto rozhovoru. Není to tak, ellence?"

*Yes!"*odpověděl tázaný se zamračeným pohledem upřeným na ettiho.

Tak to slyšíte!"

Slyším. Ale protože má každý podřízený mluvit se svým nadří- m, je-li přítomen, budu odpovídat, abych splnil všechny povin- i k zdvořilosti. V žádném případě ne proto, abych splnil služební dy."

U všech čertů! Mluvíte odvážně! Takové řeči zasluhují potrestat, ám pravdu, pane generále?"

Yest"

alettiho oči se rozšířily. „Trest? Jak to yslíte? Kdo bude trestán?" „Kdo si to sloužil."

Z nás dvou to zaručeně nejsem já! Tato myšlenka mě uklidňuje"

Pane poručíku!"

Pane rytmistře!"

Pan generál vás předvolal, abyste se zodpovídal z toho, že jste lčel vaši známost s Rajáhem. Máte vinu na tom, že jsme byli ti tak ponižujícím způsobem!"

á? Nesmysl! Nikomu jsem nenařídil, aby vedl s někým rozhovor mužem, který musel slyšet každé slovo a všemu rozumět."

Mírněte se! Měl jste přijít ohlásit, kdo je ten muž, jenž nás přišel

a proto vás nemůžeme potrestat. Musíme si ale vyžádat váš
pane poručíku. Nemám pravdu, pane generále?"

„Ves!"

Maletti se skutečně chopil svého kordu, ne však aby ho odev
ale instinktivně, jako by chtěl potrestat urážejícího. Korsiča
proudí tepnami horká a neklidná krev a oni jsou velice citliv
urážky a dlouho si pamatují, kdo je ponížil. Na poručíkovi bylo v
že se snaží svou zlost potlačit ze všech sil.

„Už jste řekl vše, co jste chtěl, pane rytmistře?"

„Ano."

„Takže i já budu rychle hotov! Mám vám odevzdat svůj
protože jsem neporušil své čestné slovo. Takový rozsudek n
udělit jen sama nečestnost —"

„Poručíku!"

„Nesmysl, nehrajme žádnou komedii! Dokážete pouze druh
plést do duelu, ale nemáte odvahu se sám bít! Vyžadujete můj
dobrá, máte ho mít. Ne však tak, jak si to přejete, ale tak, jak vá
podám — rukojetí do tváře!"

„To je urážka, která musí být potrestána! Nemám pravdu,
generále?"

„Yesí" ^

„Potrestána? Pletete si pojmy. Přečin se trestá, urážka se o
pane! Vaše zbabělost by jistě dokázala dát mým slovům pečet
žebního přestupku jen proto, abyste se nedostal do situace, kdy
se mi musel postavit se zbraní v ruce. To se vám bohužel nepo
protože jste sám řekl, že se nenacházíme ve službě. Vy se ch

Yar

Dobře, pánové. Tento kord je mým soukromým majetkem, s nímž ozloučím jedině tehdy, když ho daruji nebo prodám. Byl jsem k přidělen, pane generále, jako volontair, dobrovolník, a žádám, te mě propustil. Chci odejít ze služby!"

To vám nepovolíme!"

Tedy se vás nebudu ptát."

Uvědomte si, že to je dezerce! Nemám pravdu, pane generále?"

Dobře. Nechám se raději zastřelit jako dezertér, než abych se nal odměnit za zrušení čestného slova. Prohlašuji, že má osoba není více v žádném případě k dispozici. Dobrou noc!"

Valetti odešel. To ti dva nepředpokládali. Poručík byl i přes své dí odvážný, užitečný a schopný důstojník. Skutečně se mu podazískat Rajáhovo přátelství, stála před ním kariéra a mohl se stát Angličany vážnou překážkou. To si řekl i generál, a proto pro-

l:

Nebylo to příliš ostré, rytmistře?"

Ne! Tento člověk nám nesmírně uškodil. Jen si pomyslete, jakých od jsme mohli dosáhnout, kdybychom věděli, že je Raják v katě. Mohli jsme na něho působit dobrotou i lstí, mohli jsme ho ést do různých záležitostí, které by nám daly právo ho zadržet, li jsme — mám vyprávět skutečně vše, co jsme mohli? Jsem vědčen, že jsem jednal s poručíkem spravedlivě. Nemám pravdu, e generále?"

Yes!

„Měl jste jednat, abyste dokázal, že to je právě Raják, kdo se zaměřil na válku. Zřejmě máte svým jednáním docílit výsledku, který nám dá oprávnění k válce?'*

„*Yesř<*

„Nanejvýš zajímavé! Takže Maletti bude podporovat naše zájmy, aniž by o tom tušil. Ještě ho trochu urazím, ne však služebním způsobem, ale na soukromý účet. Dáte mi k tomu povolení, pane generále?"

„*Yes!"*

„Takže vám mohu zaručit šťastné vyřešení našeho úkolu!"

Radostí z těchto slov se nechal generál strhnout k další řečnické námaze:

„Zařiďte to tak, aby se náš odjezd rovnal vypovězení války. Maharádža není připraven na nějaké nepřátelství a nemůže nám klást žádný vážnější odpor. Pokud naše vojska vtrhnou na jeho území několik dní po našem odchodu, bude muset utéci, nebo padnout. Jiné možnosti nejsou myslitelné."

„Kdo dostane velení nad okupační armádou? Domnívám se, že vy sám si je ponecháte pod svým dohledem. Nemám snad pravdu, pane generále?"

„*Yes/"*

„Mohu tedy žádat, aby mi bylo přiděleno velení nad jednou švadronou?"

„Děkuji! Každopádně budu usilovat o to, abych získal slávu a vaše uznání."

„A těžkou kořist!" dodal generál sarkasticky. „Nyní si ale chci odpočinout. Dobrou noc, rytmistře!"

„Dobrou noc, pane generále!"

Rytmistr odcházel a v srdci si nesl vědomí, že je mužem, který dokáže řídit svého nadřízeného a ví, jak jím manipulovat. Generál hledal své měkké a bohaté lože s přesvědčením, že tento dobrodruh je velice sebevědomý a právě proto užitečný nástroj, který se může využít a potom nechat padnout.

Za palácem maharádži se rozprostírala obrovská zahrada, jejíž zadní strana byla obtékána Gangou. Byla rozdělena na dva nestejně velké díly. Menší část byla určena pro ženy královského harému.

átce po rozhovoru v generálově komnatě si vyšli dva muži na
ázku do větší části zahrady. — Byl to Rajáh a jeho nejvyšší
str.
Mýlíš se, Tamu," prohlásil Rajáh. „Ti Angličané nepřicházejí s
lskými úmysly. Co chtějí na Maltě, v Gibraltaru, na Kapu,*) v
rice, Číně a Japonsku? A co chtějí v Indii? Potřebujeme je snad?
ž je budeme potřebovat, tak je zavoláme. Volali jsme je snad?
přišli, tam tekly proudy krve. Potečou i zde!"
Ne, žádná krev nepoteče. Přijeli, aby s tebou uzavřeli svazek proti
i jejich nepřátelům!"
Nepotřebuji žádný svazek. Jsem dost mocný, abych své nepřátele
zil, pokud bych je tedy měl. Ale já žádné nemám! Vládnu svému
du s láskou a ke svým sousedům jsem přátelský a spravedlivý."
Angličané ti dokážou, že nepřátele máš!"
To nemohou."
Řeknou ti, jaké jim dávali tví sousedé návrhy a rady."
Budou tedy lhát."
Budou tě přesvědčovat."
Tebe už přesvědčili?"
Ano."
ejich zlatem?"
áhibe, ty víš, že jsem tvůj nejvěrnější sluha!"
Vím, že jsi člověk a tvůj dům mnoho spotřebuje."
áhibe, vezmi svou dýku a vraž mi ji do srdce. Zemřu jako
nný!"
ako nevinný nezemřeš! Ta dýka tě zasáhne jen tehdy, když se

„Generál je lstivý Šakal. Sám nemluví, aby mohl hodit nás na své podřízené. Ti zase neznají nebezpečí, které jim hrozí. P tebou nejednal sám?"

„Ty s ním také nejednáš osobně, sáhibe! Já mluvím za tebe a podřízený za něj."

„To není správné, Tamu. Já jednám s vládou Angličanů. G mluví za tuto vládu a ty mluvíš za mne. Tak je to správné! Po posílá generál toho Francouze, tak mě uráží. S tím Francouze nikdy nesmíš jednat, generálovi to řekni. Vysloveně ti to nařizu

Ministr hleděl dolů před sebe.

„Kdysi jsem měl tvou plnou důvěru, sáhibe, ale už ji nemám.

„Tamu, já jsem měl kdysi celou tvou důvěru, ale už ji ne Říkám ti to, protože tě mám rád. Sloužil jsi mému otci a m sloužit i mně do tvé, nebo mé smrti. Kdybych tě neměl rád, bych. Já ti však ukazují své obavy o tebe, aby ses obrátil a opět mým přítelem. Nyní jdi domů a promluv si se svým vlastním s mím — to ti dá tu správnou radu."

Ministr se uklonil a odešel. Právě, když chtěl vstoupit do p vynořila se před ním postava. Byl to rytmistr.

„Tak jsi mluvil s Rajáhem?"

„Ano."

„Co říkal?"

„Je smutný."

„Proč?"

„Protože tuší, že jsem se stal vaším přítelem."

„A ty jsi také smutný?"

„Buď vítán, bratře! Opět vidím mraky na tvém čele."

žhavými paprsky indického slunce. Ke vchodu vedlo několik stupňů. Vystoupil nahoru a stanul u závěsu, utkaného z nejjemnějšího kašmírského hedvábí. Zde lehce zatleskal.

„Rabbadáh!"

„Kdo je tu?" zeptal se zevnitř ženský hlas.

„Tvůj bratr. Smím vstoupit?"

„Jen pojď dál, můj milý."

Odsunul závoj stranou a vstoupil. Nalézal se v malém osmistranném prostoru, vybaveném takovým luxusem, který dokáže proměnit ve skutečnost pouze orientální kníže. Na bohatých sametových

polštářích ležela bytost, která sestoupila snad z Mohamedova
mého nebe, aby ztělesnila nejsladší a nejroztomilejší pojmy předs
krásy a lásky. Ani velmistr malířských mistrů by nedokázal zac
tuto krásu na plátno, a žádný básník a hafís*) by nedokázal dostat
opěvovat tento božský obraz. Kdyby Raják nebyl jejím bratrem,
by před ní klesl a nabídl jí své království za její lásku.

Přijala ho s úctou a s úsměvem mu podávala ruku.

„Buď vítán, bratře! Opět vidím mraky na tvém čele."

„Asi nikdy neodejdou."

„Ruka tvé sestry, která ti dosud pomáhala, už ztratila svou moc

„Ano, když bylo mé srdce starostlivé, přišel jsem k tobě a ty
rozradostnila lépe, než to dokázala kterákoliv z mých žen. Neda
jsi mi jen lásku, ale i rady, které byly vždy nejlepší."

„Už tedy nejsou mé rady tak dobré a uzdravující jako dříve,
bratře?"

„Ještě ano, Rabbadáh, ale nebezpečí, jenž se nad námi stahují,
větší, než byla dříve."

„Jaká jsou? Pověz mi o nich a já ti pomohu přemýšlet."

„Ty víš, že přišli Angličané ---------- "

„Ach! Odtud ti hrozí nebezpečí? Neříkal jsi, že přišli jako přá
aby s tebou uzavřeli svazek, který ti přinese výhody?"

„To jsem řekl, protože jsem tomu věřil. Dnes jsem ale přesvěd
opaku."

„A kdo tě o tom přesvědčil?"

„Dragoman, překladatel, kterého jsem chtěl najmout, aby
služebnictvo mohlo mluvit s Angličany."

zahrady, zahlédl jsem postavu jednoho Franka, který je rytmis-
a jmenuje se Mericourt. Čekal pod muškátovými keři na návrat
istra, aby se dozvěděl o našem rozhovoru. Nikdo z nich netuší, že
je viděl."
Jaké návrhy ti Angličané dělali?"
Dosud žádné. Budu je znát až zítra."
Prostřednictvím lamu?"
Ano."
Odejmi mu tato jednání a ihned ho zabij!"
Sloužil věrně mému otci, proto chci jeho život ušetřit, dokud
udou jasné důkazy o jeho zradě. Zakážu mu, aby dále jednal s
ličany. Také já jsem pomýšlel na to, co mi radíš, ale nenechal
to na sobě znát."
Koho jmenuješ na jeho místo?"
Žádného domorodce."
Žádného Inda? Koho tedy?"
Jednoho Franka."
Franka? Bratře, to nedělej, Frankové jsou falešní!"
Indové nejsou o nic lepší. Všude najdeš pobožné a neznabohy,
é a potměšilé, dobré i zlé lidi. Tento Frank je věrný."
Kdo je to? Už ti někdy sloužil a prokázal svou věrnost?"
V tom smyslu, v jakém to říkáš, ještě ne. Když ti ale řeknu jeho
no, uvěříš, že mu mohu důvěřovat."
Pověz ho."
Alphons Maletti."

„Ano. Věříš nyní, že mi bude tento Frank věrně sloužit?"

„Věřím mu. Věrně chránil tvé tajemství, třebaže z něj mohl obrovské výhody. Není jen silný a odvážný, ale i ušlechtilý, mlče vý a nesobecký."

„Nevyprávěl jim nic ani později, když jsem Kalkatu opustil. Ka jiný by se alespoň potom pochlubil, že zachránil život mocne králi."

„To skutečně i potom mlčel?"

„Ano, dnes jsem o tom dostal důkaz. Když jsem ho povolal k s abych ho vyznamenal, divili se všichni jeho průvodci, že ho zn Když jsem se zmínil, že ho znám z Kalkaty, vrhl na něj generál ve zlý pohled. To mi dává tušit, že ho bude chtít potrestat."

„Vezmi ho tedy pod svou ochranu!"

„To udělám. Byl před tím povolán ke generálovi, kde se prav podobně dozví, jak se o něm rozhodlo. Jistě mi vše sdělí."

„Kdy?"

„Ještě dnes přijde do zahrady."

„Kde se sejdete?"

„Na lavici pod tradičními stromy."

„Už jsi mu řekl, aby vstoupil do tvých služeb?"

„Ještě netuší ani to nejmenší o mém rozhodnutí."

„Takže jsi skončil se svými zprávami?"

„Ty bys byla ráda, kdybych se vzdálil?"

„Ne, můj bratře. Byla bych nerada, kdyby tento muž musel na dlouho čekat! Generál byl jistě velmi zlostný a vyhrožoval mu,

ejí kroky ji dovedly do větší části zahrady. Bylo to poprvé v jejím
tě, kdy kvůli nějakému muži vyšla ven. Její srdce tlouklo tak
štně, jak tomu ještě nikdy nebylo, její tváře hořely a její čelo
ulo. Cítila se, jako by se měla dopustit nějakého těžkého zločinu.
ahlédla hustou skupinu dračích stromů, o nichž Rajád mluvil.
, docela tiše se plížila pod ochranou hřebíčkových a pepřových
blíže. Byla naprosto přesvědčená, zeji nikdo neviděl. Uvelebila
a jedním ze stromů, odkud mohla pozorovat lavici. Tam byl pouze
h. Frank dosud nepřišel.
roběhlo několik minut v naprostém tichu, když náhle udělal Rajáh
lý pohyb.
Rabbadáh!"
olekaně sebou hnula, jako by dostala ránu.
Jsi tady, Rabbadáh?"
Mlčela a neodvážila se pohnout. Její pulz tepal tak hlasitě, že ho
nala jako údery kladivem. Rajáh se tiše zasmál. Aniž by se otočil,
hlasně řekl:
Proč jsi se ptala, kde se sejdeme a proč jsi se bála, aby na mě
usel čekat? Teď na něj musím čekat já."
yla napůl mrtvá. Jak se mohla podívat bratrovi do očí?
azněly blížící se kroky. Objevila se vysoká postava a zastavila
d Rajáhem.
Maletti!"
Sáhibe?"
Přicházíš velmi pozdě. Posaď se."

„Přicházíš velmi pozdě. Posaď se."

„Znám i toho druhého hada. Je to rytmistr Mericourt."
„Skutečně?"

lovět. Zdvojnásob částku, kterou jsi mi nabídl a království Aug-ha aše.'"
aják vyskočil a zaťal pěsti.
Co mu na to rytmistr odpověděl?"
Řekl, že by se o tom dalo jednat a potom vstoupili do paláce. hal jsem je projít kolem a následoval je, aniž by si mě všimli. čeli palácem a potom zahradou ministra do jeho bytu. Chvíli jsem stál, ale rytmistr se neobjevil. Protože jsem věděl, že na mě budeš t, nechtěl jsem více unavovat tvou trpělivost."
Rytmistr je podle jména Frank?"
Ano."
A ty se přitom stavíš na mou stranu, místo abys držel s ním?"
Tebe mám rád, alejím opovrhuji! Je jako červ, kterého rozšláp- aniž by ses ho musel dotknout. Pocházíme ze stejné země, ale je ak, jako když roste jedovaté kvítí vedle užitečného bambusu. ím, že jednou zemře mou rukou!"
Tedy tě musel velmi urazit!"
Opovrhoval bych jím i bez urážky! Jednou pohanil vzácnou ženu, á byla mou oddanou přítelkyní. Musím ji pomstít."
Možná zničí on tebe."
To chtěl udělat už dávno a dnes mi otevřeně předhodil rukavici nsty. Pozvedl jsem ji a toho člověka zneškodním!"
On byl přítomen i u generála, když jsi byl k němu předvolán?"
Ano, právě on mě místo něj přijal."
Co od tebe chtěl?"

„Ale tvůj nadřízený ho po tobě žádal. Co jsi mu odpověděl?"*

„Řekl jsem mu, že ho může dostat, ale pouze rukojetí do t
Místo toho, aby tasil, jak by to udělal hned každý odvážný
ignoroval má slova. Je to zbabělec, jaký jedná jen ve tmě!"

„Jaký byl konečný výsledek vašeho jednání?"

„Požádal jsem o propuštění ze služby."

„Dostal jsi ho?"

„Ne, zamítli ho. Proto jsem jim kategoricky vysvětlil, že p
sám, pokud mě nepropustí."

„Potom bys ale byl v jejich očích a podle vašich zvyků dez
rem."

„Nesmysl! Nebojím se těch zvyků, i když mi řekli to samé, c
Řekl jsem jim, že raději zemřu jako dezertér, než abych byl odm
za porušení svého slova. Ani jeden z nich mi nezabránil, aby
opustil."

„Jak se zachováš?"

„Oba je vyzvu. Nejdříve rytmístra a potom i generála!"

„Mohl bys padnout."

„To je možné, ale ne pravděpodobné. Domnívám se spíše,
přemohu. Jsou oba důstojníci a nemohou mi toto zadostiuč
odmítnout."

„Co uděláš, kdybys je porazil?"

„Kdyby mě zajali, zacházeli by se mnou jako s dezertérem. V
však, že se jim to nepodaří. Pojedu do Batávie a dám se do ho
ských služeb."

„Proč nechceš zůstat v Indii?"

Myslíš to vážně?"
Ano. Budeš mým ministrem války a staneš se mým bratrem. ni ‚ano[4]."
Dobře, vezmi si mě! Přísahám ti, že od tohoto okamžiku ti bude t má krev, můj rozum i mé síly! Vím, že nepatříš mezi tyrany, své nejvěrnější sluhy odmrští a odmění se jim hůře, než pouhým ěkem, jen kvůli svému rozmaru."
Tvé síly budu potřebovat již zítra."
Vše udělám a poslechnu tě."
Odstraním svého ministra Tamu a ty budeš na jeho místě jednat s ličany."
To mi nenařizuj, sáhibe."
Proč ne? Chceš si získat mou důvěru tím, že mi hned při prvním u odmítneš poslušnost?"
Ano, sáhibe! Podívej se, pro nízký charakter beze cti by bylo ětším zadostiučiněním, kdybych mohl zítra předstoupit před erála a říci: ‚Včera jste ze mě udělali zločince a žádali po mně můj a dnes jsem ve službách maharádži z Aughy jako ministr války. ím před vámi jako jeho zplnomocněnec, abych vám předepsal mínky, za nichž je ochoten vyhovět vaším návrhům/ "
Ale to zadostiučinění ti chci poskytnout!"
Byla by to tvá zkáza! Řekli by, že nehodlají jednat s nějakým ctným přeběhlíkem. Tvé jednání by brali jako urážku Anglie, lásili by ho za provinění proti mezinárodnímu právu, stáhli by se omstili by tuto urážku okamžitým vyhlášením války! Vidíš, že

Raják se při posledních slovech svého nového ministra va zvedl.

„Tak to Angličané dělají! Nevděčně od sebe odhazují nářadí, k již jednou využili. Stejný nevděk ukazují i nám. Tento lord Haf přijde ke mně a řekne, že má v očích jen blaho mé země. Zárc přináší ve svých rukou faleš a zradu. Chce otevřít mou z Angličanům a když to dovolím, vezmou mi ji!"

„Co mu odpovíš?"

„Znám Angličany. Mají hodně toho, co bychom mohli upotř ale i my máme věci, které jsou pro ně nepostradatelné. Odchod by výhodný pro obě strany a nic proti němu nemám. Nevadí mi, k přijdou k nám a mí poddaní zase k nim, aby vyměnili své zb Musím postavit své podmínky tak, aby z toho nemohla vzejít žá škoda."

„Jaké jsou ty podmínky, sáhibe?"

„Smí u vás nějaký stát získat jiné země bez dovolení ostat národů?"

„Ne. Musí si zajistit jejich souhlas, nejdříve tiše, ale potom i ve ně."

„No dobrá. Otevřu Angličanům svou zemi, pokud mi dokážou mají povolení od Francouzů, Italů, Němců, Rusů, Španělů a P tugalců. A tyto národy mi musí slíbit, že v případě, pokud by cl Angličané ovládnout mou zemi, ji budou bránit."

„Na takové podmínky nikdy Angličané nepřistoupí."

„Tak ať zůstanou raději daleko od Aughy a vrátí se tam, od

sem lovec."
Takže to divadlo vzbudí tvou pozornost. Mám tady jednoho lájského medvěda, který je největší, jakého jsem kdy viděl. era jsem dostal darem od maharádži ze Singhy a bude medvědovi ým protivníkem. Teď už ale pojď!"
pustili místo a kráčeli k paláci.
kmile se vzdálili, zvedla se Rabbadáh ze svého úkrytu a přišla k i, kterou opustili. Proč si sedla právě na místo, kde seděl Maletti? otázku si nepoložila, protože by ji neuměla zodpovědět. Prostě lechla okamžité pohnutí svého nitra a nejednala jinak, než čistě nktivně.
řící souhvězdí jižního nebe se rozprostírala nad její hlavou. la snad v jejím srdci vzplanout hvězda jasnější, než ty nejtřpyti- stálice na jižní nebeské báni? Kolem ní snila a voněla bujná cká příroda a bohaté rostlinstvo se pohybovalo v lehkém zefí- který se prohánět korunami palem. Také v srdci této líbezné rostly sny a libé vůně blížícího se štěstí, o kterém neměla dosud otuchy.
ajednou zaslechla blížící se kroky a dříve, než se stačila zvednout ejít, stála před ní mužská postava.
l to Maletti.
pustil své komnaty, neboť pocítil nutnost zpracovat ve svém nitru osti posledního dne. Nemohl najít spánek ani klid. Táhlo ho to k u, kde dostal jeho život nanejvýš důležitý obrat, když mu Rajáh dl tak uctivé postavení. Se sklopenou hlavou a zahalen v okých myšlenkách kráčel zahradou a teprve když se dostal k

„Promiň," poprosil ji, „nevěděl jsem, že tu někoho potkám."[4]

Otočil se k odchodu.

„Zůstaň!" nařídila.

Tón jejího hlasu měl v sobě cosi vladařského, a přece něco m a prostoupil uchem Malettiho až do jeho nejhlubšího srdce. Pos ji a otočil se opět k ní.

?„Co nařizuješ?" zeptal se,

„Usedni."

Posadil se nedaleko od ní.

„Jak se jmenuješ?" začala.

„Alphons Maletti."

„Ty patříš k Angličanům?"

„Jsem Francouz. Dodnes jsem k nim patřil, ale vše se dnes nilo."

„Proč změnilo?"

Zaváhal s odpovědí.

„Kdo jsi ty?" vyzvídal.

„Mé jméno je Rabbadáh. Ještě jsi o mně neslyšel?"

Maletti učinil gesto největšího překvapení.

„Beguma*) Rabbadáh? Sestra maharádži, královna Aughy, kv Indie? Slyšel jsem mnoho o tvé kráse, líbeznosti a dobrotě t srdce. Všichni vychvalovali moudrost tvého rozumu a mluvilo tobě ještě před tím, než jsem do této země vůbec vstoupil."

Chvíli váhala a potom řekla:

„Ano, já jsem beguma, a proto mi můžeš klidně říci, pro nepatříš k Angličanům."

Má láska a věrnost se nepodobá květině, ale je jako železný strom,
ý nemůže sklátit žádná zima."
Žehnám tedy tomu dni, jenž tě k mému bratrovi zavedl."
odala mu růži a když ji přijímal, dotkl se její malé jemné teplé
y. Tento dotyk ho doslova elektrizoval, takže si dovolil přitisk-
vonící květinu na své rty.
Děkuji ti, sáhibo!*) Tato růže mě bude následovat až do hrobu."
Zajisté jsi už dostal více takových květin —"
Tato je první!"
Mluvíš pravdu?".
Nikdy nelžu!"
To vím. Nejsi schopen žádné lži ani zrady."
yl udiven.
Odkud to víš?"
Zradil jsi snad mého bratra?"
Ne. Co však víš o něm a o mne?"
Znala jsem tebe i tvé jméno dříve, než jsi přišel do Aughy.
rávěl mí o tobě. Jsem jeho důvěrnicí a říká mi vše, co cítí jeho
e. Máš se s ním dělit o jeho starosti, smím být i tvou důvěrnicí?"
i této tiché a váhavé otázce se zachvěl.
Ó, kdyby to tak bylo možné, sáhibo!"
e to možné a já tě o to prosím," odpověděla. „Jsou různé věci,
é sloužící z lásky ke svému pánovi raději zamlčí, aby mu nedělal
sti. S tím vším by ses měl svěřit právě mně. Chceš?" . „Chci."
Přísahej mi na to."

bez soumraku a také lidské city ovládají život, myšlení a jednání, aniž by žádaly povolení od chladného vypočítavého rozumu.

„Nesmíš mě nikdy této přísahy zprostit, sáhibo," šeptal rozčilením se chvějícím hlasem. „Chci ti sloužit a poslouchat tě, dokud si Bůh nevyžádá můj život. Je však zakázáno se zde stýkat se ženami."

„Já jsem beguma a mohu nařizovat. Zákony zde vyhlašuje král a on má také právo je rušit, nebo měnit. Kdo se má dozvědět, že zde spolu mluvíme? Můj bratr Rajáh — ne, a ostatní ještě méně."

„Kde spolu můžeme mluvit, aniž by se o tom kdokoliv dozvěděl?"

„Pojď, ukážu ti to."

Stále se ještě drželi za ruce, když se zvedli. Vedla ho do ženské části zahrady k altánu, kde předtím přijala svého bratra.

„Umíš vydat zvuk, jaký ze spánku vydá bulbul, slavík?"

„To umím."

„Zkus to."

Položil obě ruce na ústa a napodobil trhavé tóny snícího slavíka,

„Umíš to," prohlásila. „Když se mnou budeš chtít mluvit, přijď sem, aniž by ses nechal vidět a nech zaznít tento zvuk. Vždy před příchodem večera zde bude stát jedna věrná otrokyně a čekat na tebe, než se sama objevím. Ona tě zavede do domku a schová tě tam, než přijdu já. Pokud už tam budu, napodobím vrkání holuba a ty ihned vstoupíš. Pokud neuslyšíš toto znamení, raději nevstupuj; bude to znamenat, že je uvnitř bratr. To se budeš muset schovat, než odejde."

Její slova ho naplnila neskonalým štěstím. Sklouznul jí závoj z obličeje a on cítil, jak ho okouzluje její nepopsatelná krása. V tomto okamžiku by dal tisíc životů za tuto krásnou a nesrovnatelnou bytost.

„Já přijdu, sáhibo."

To bylo vše co dokázal v této chvíli říci.

„A skutečně mi nikdy nic nezatajíš?"

„Nikdy."

„Nic z vaší politiky, z vašich válečných plánů a obchodů a také nic z ------- "

Zarazila se. Viděl, jak na něj hledí, jak se zvětšují její oči a poznal i v slabém svitu hvězd, jak zrudla a ztmavly její tváře. Zeptal se jí:

čem ještě?"
— o tobě samotném.*'
ni o sobě nic nezamlčím," sliboval.
l v rozpoložení, kdy by slíbil vše, co by po něm žádala.
ěřím ti. Nyní běž. Lejkum sáide — požehnanou noc!"
ejkum sáide!" odpověděl.
ovu uchopil její ruku a přitiskl ji ke rtům. Cítila chvění jeho ruky
jeho dechu.
uď věrný jen mému bratrovi a mně. Nikomu jinému a — žádné

to slova zašeptala prosebným tónem, otočila se a kráčela k al-
On šel k paláci a zpět do místností, které mu byly vyhrazeny.
zal se jako ve snu a nemohl najít žádný klid. Teprve s rozbřes-
nového dne ho spánek pojmul do své náruče a zahnal postavu,
u přičarovala rozbujnělá fantazie.a vybarvila ji nejjasnějšími
mi, jaké zná pouze jih a dokáže je vnímat jen jižní zrak.
tímco spal, vládl na vzdáleném konci zahrady čilý noční život.
vali se tam stavbou, jenž se táhla kolem zahradní zdi a jejíž účel
k jen těžko mohl ve světle pochodní odhadnout. Teprve když
o svítat a pochodně dohořely, se dalo rozeznat, že se jedná o
ou arénu, kolem které byly postaveny lavice pro diváky.
ěrem ke vchodu se zvedala lóže; v každém případě měla poj-
vladaře Aughy. Naproti této lóži byla další. Její dřevěné mřížoví
tušit, že má sloužit pro maharádžovy ženy. Dvě vyvýšené terasy
ranách čekaly na Angličany a vysoce postavené muže z Aughy.
ranou ležela silná klec ze silných kmenů ,železného dřeva'. Její

A již byl tažen velkou rychlostí křovisky...

hustého tekového lesa. Neměl u sebe střelné zbraně, a proto se z obav před divokou zvěří připravil k návratu. Náhle to zasustilo v houštině. Rychle vytáhl dlouhý handžár, svou jedinou zbraň. Nestačil se však ani rozpřáhnout. Ještě než zpozoroval nějakého protivníka, zasvištěl vzduchem kožený řemen a ovinul se mu kolem těla. Paže byly přitaženy k tělu a on ho nemohl přetnout. A již byl tažen velkou rychlostí křovisky a po chvíli ztratil vědomí.

Když se probral, nacházel se na úzké mýtině, obklopené jako stromy vysokými kapradinami. Stále ještě ležel spoután a kolem něho sedělo dvacet divoce vyhlížejících postav. Nepříjemné tváře mu nevěstily nic dobrého. Muži byli po zuby ozbrojeni, za opasky jim visely i dlouhé železné, zvláštním způsobem zahnuté nože. Poslouchali slova muže, který seděl na vyvýšeném kameni a zrovna mluvil s hrůzným nadšením ke všem ostatním.

Alphonsovi přeběhl po zádech mráz. Jejich vzhled a kožené smyčky kolem těla ho přesvědčily, že se jedná o skupinu obávaných

gů. Padl tedy do rukou mužů, jejichž náboženstvím je vražda a
í se svému náboženství oddávají s otřesnou energií.
hugové jsou rozšířeni po celé Indii. K nim nepatří například
rhelové národa, ne, oni rekrutují své členy ze všech kast a stavů.
i jejich členy najdeš pohrdáníhodné parie, bíle oblečené kazatele,
mány a dokonce žezlo třímající knížata.
hug je ten nejhorší člověk, s nímž se lze na zemi setkat. Přepadává
eproniknutelném lese a v samotě džungle, zavraždí uprostřed
ta, uprostřed shromáždění, které mu nedá šanci k úniku. Vy-
píš z lodě na zem a jeho dýka ti zajede do srdce. Doprovází tě
věrný starostlivý sluha několik let po Indii a poslední noc před
zdem ti vrazí svůj křis do hrdla. Před ním není jistý domorodec
cizinec, a hlavně ti druzí jsou středem jejich zájmů. Nikdo, kdo
í k této hrozné sektě, neprozradí svého druha. Ani největší muka
nepřinutí, aby řekl jediné slovo o jejich bezectných stanovách,
o dokonce zradil svého druha. Pouze jedno je jisté — že v této
ce rozvětvené společnosti katů jsou různé stupně, které příslušníci
upně získávají. Členové jednoho stupně vraždí pouze smyčkou,
jedem, třetí utopením a další spálením. Někteří používají kyj,
tní zase nůž a všechny druhy zbraní.
ejhorší příslušník thugů je phansegar, jehož vražednou zbraní je
ce ostrý, srpovitě ohnutý nůž, který je tak těžký, že stačí nejmenší
yb zkušenou rukou a lidská hlava v okamžiku odpadne od těla.
nsegarovi neujde žádná oběť, pokud si ji jednou vyhlédl. Lze tedy
dno pochopit smrtelný úlek Malettiho, když poznal nože za

„Tam venku v tmavé divoké džungli,
kde se plíží panter
kde se třepotají jedovaté jazyky hadů,
kde suakrong za svou obětí míří,
leží všemohoucí Bhowannie;
její tvář měsíčně bledá
ukazuje zlatý sen štěstí.
Sní o nivách Lambadánu,
kde stál kdysi její svatý chrám
ještě než její národ poznal
nepokojné tajemství kočování.
Tam ve stínu hekatomb
stála její velká říše
až na rozpadlé katakomby
se dívalo její naposledy zrozené dítě
pak se zřítily všechny sloupy,
na kterých se tříštily mraky
v požehnaných halách,
kde mluvila ke svému národu.
Když naposledy pozvedla svůj hlas
na krví zbroceném trůnu
vrhla v nevázané zlobě kletbu otroctví na svého syna----------

Víc už Maletti neslyšel. Ind, který seděl v jeho blízkosti, si v
že se mu vrátilo vědomí a uvázal mu kolem uší starý roztrhaný š
Neslyšel nic jiného, než šumění rozbouřené krve.

ovstane ze svého popela.
ak noc se stává dnem
na se mění v sluneční svit
phansegar se stane na zemi
ádcem všech pánů!"
luvící Ind seskočil z kamene dolů. Jeho oči byly podlité krví a
mco se točil na jedné noze kolem své osy, zvedli se i ostatní, aby
v jeho pohybech následovali. Mávali přitom svými noži, dokud
adli únavou k zemi.
astala přestávka k vydýchání, po které řečník, každopádně vůdce
tlupy, přistoupil k zajatci a sundal mu šátek z uší.
Ty jsi cizinec?"
Ano."
Z které země?"
Z Frankistánu," odpověděl Alphons.
Ne, ty lžeš! Přišel jsi s Angličany!"
Ano."
Jsi tedy Angličan!"
Ne, jsem z Frankistánu, i když jsem přišel s Angličany."
Ty jsi k Angličanům patřil!"
Ano, ale už k nim nepatřím."
Zase lžeš! Máš na sobě jejich uniformu."
Teprve včera večer jsem přešel do služeb maharádži z Aughy a
ěl jsem Čas k opatření nových šatů."
Opět lžeš! Maharádža z Aughy si do svých služeb žádného An-

Zatímco jmenoval jednotlivé části těla, ukazoval na přísluš
phansegara, jehož čeká zmíněný řez. Když vyjmenoval každou
četinu a každý sval, pokračoval dále:

„Ať nikdo neporuší nějakou velkou tepnu! Tento Angličan
žít, dokud vám na něm nepředvedu své mistrovské dílo: otevř
hrudník a než zemře, uvidí na vlastní oči tepat své srdce!"

Zajatci hrůzou málem odcházelo vědomí. Nikdy nepocítil nejr
strach proti lvu nebo tygrovi, ale tohle zde bylo něco úplně ji
Vše se mu točilo před očima, hučelo mu v uších a vší silou se pc
osvobodit ze svých pout — marně.

„Buď klidný, cizince!" šklebil se náčelník. „Přišli jste z Ar
abyste ukrajovali z naší země jeden kus po druhém. Tohle bud
malá část naší odplaty. Nyní bude tvé tělo Indií, z níž bu
odkrajovat noži jednu provincii za druhou a ty nebudeš cítit nic ji
a nebudeš trpět jinak, než cítí a trpí Indie! Začni, synu!"

Phansegar, jemuž tato výzva patřila, vytáhl z opaskového šálu
křivý nůž.

„Pomóóóc!!!" zvolal Alphons vší silou svého hlasu.

„Ticho!" nařídil vrah a poklekl na jeho tělo. „Nikdo ti nepor
protože jsme tu úplně sami! A i kdyby jich tu byly stovky kolem
nikdo by si netroufl nás rušit. Vydej mi dobrovolně svůj jazyk,
ti otevřu hubu nožem!"

Už nebyla žádná naděje.

Alphons zavřel oči. Ještě jedno jediné slovo musí říci! Zazně
jako modlitba umírajícího, když přes jeho rty přelétlo:

k se jmenuješ?" zeptal se phansegar.
lphons Maletti."
si skutečně z Frankistánu?"
no."
tejně musíš zemřít, jestli se nepletu. Ale řekl jsi jedno slovo,
zrovna to?"
abbadáh?" zeptal se zajatec.
no."
o ti nemohu říci."
ansegar zavrtal svůj pohled hluboko do očí oběti.
y to nemůžeš říct? A kdybys musel kvůli této mlčenlivosti
ít?"
ni tehdy ne!"
si pevný a odvážný, ale já vím, proč to nechceš říct. Kde jsi byl
o půlnoci?"
Rajáha."
de?"
zahradě."
potom?"
e svém bytě."
žeŠ! Byl jsi ještě na jiném místě!"
phons se podivil.
de jsem měl ještě být?" zeptal se.
am, kde zpívá bulbul a vrká holub."

GER DEMO

„Nikdy nikomu nebudeš vyprávět, že phansegar poslouchá hradě, aby zachránil svůj národ. Nesmí to vědět ani begum Rajáh!"

„Snad to odpřísáhnu, když mi povíš, proč ty, vrah, chráníš rádžu a jeho sestru*"

„Řeknu ti to, protože jsem včera večer slyšel, že umíš mlčet/"

„Kde jsi to slyšel?"

„V altánku begumy, kde s ní Rajáh mluvil. Tam jsem se doz že jsi mu zachránil život a svým mlčením ho chránil Já jsem př phansegarům, protože Tamu, ministr, mě o všechno připravil Še k vládci, otci Rajáha, ale nebyl jsem pouze odmítnut, ale byl zbičován a zavřen ve vězení, kde bych zemřel, kdyby s nepodařilo uprchnout. Král zemřel, a v ten den, kdy usedl na Rajáh, bylo mému synovi vráceno vše, o co jsem byl já přip Proto ho chráním, stejně jako begumu a tebe. Vy neuděláte nic národ bolelo. Tamu však musí zemřít a jeho konec bude pom hrozný, jako měl být tvůj!"

„Už není ministrem/*

„To vím. Slyšel jsem to, když jsem ležel za vámi na zemi pří rozhovoru s Rajáhem,"

„Slyšel jsi vše, co bylo řečeno?"

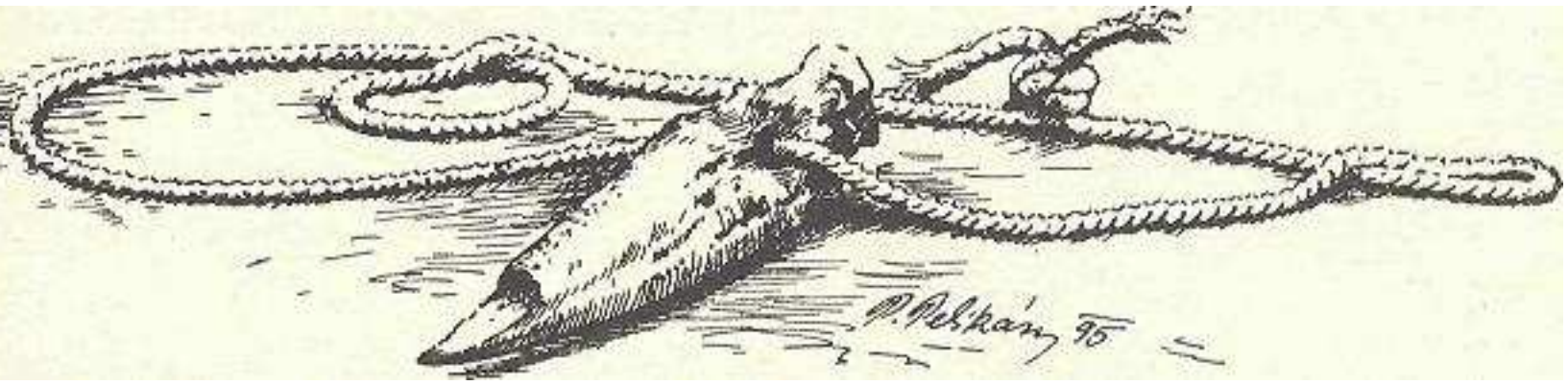
„Ano. Já a ještě jedna osoba."

„Kdo?"

„Beguma."

„Beguma nás odposlouchávala?" ptal se Alphons překvapeně,

„Ano. Seděla vedle mě, ale neviděla mne."

Visel na jednoduchém provázku a jeho hrot byl obroušen zvláštním způsobem...

Jsi tedy velice chudý muž! Přísaháš tedy při nem?"
Přísahám!"
Jsi volný! Slyšel jsi už někdy o sdružení thugů?"
Ano."
Bojíš se jich?"
Samozřejmě."
Jsou hrozní jen pro své nepřátele. Jsou horší než divoká zvířata v
ngli, ale pro přítele jsou jako zářivé slunce na obloze a jako rosa v
ě. Zde si vezmi tento zub a měj ho na hrudi. V případě, že bys
ě někdy padl do rukou bratrů, ukaž jim ho. Budeš propuštěn jako
el."
Maletti si prohlížel vzácný dar. Byl to zub mladého krokodýla.
el na jednoduchém provázku a jeho hrot byl obroušen zvláštním
sobem, — což zaručeně sloužilo k tomu, aby byl považován za
poznávací znamení.
Děkuji ti. Budeš častěji v zahradě Rajáha?"
To nevím. Proč?"

Prošli palmovým hájem a poli. Na jejich hranici zůstal phans
stát.

„Jsou v tvé vlasti také hvězdy?"

„Nějaké ano."

„Jsou tak krásné a zářivé jako naše?"

„Ne."

„Tak se nikdy nevracej a užívej zázračných nocí této země. Js
tvé zemi i ženy?"

„Ano."

„Tak krásné, jako beguma?"

„Ne."

„Pak se nevracej do dáli a zůstaň zde, aby tvá hvězda, kte
minulé noci zasvitla na obzoru, nikdy nezhasla."

S těmito slovy mu podal ruku a zmizel mezi poli.

Alphons Maletti se zhluboka nadechl, nejen kvůli obratu, k
nastal rozloučením s tímto mužem, ale hlavně kvůli nečeka
zvláštní záchraně od hrůzného smrtelného nebezpečí. Nevěd
nikom, kdo by se kdy ocitl ve větším nebezpečí.

Stál zde, jako kdyby se právě probudil z chaotického snu, ale v
že to nebyl sen, ale tvrdá skutečnost. Komu vděčil za svůj ži
Každopádně phansegarovi, — ale také begumě, protože její jn
zadrželo vrahovu ruku.

Připadal si jako znovuzrozený, když kráčel městem k zámku. K
tam dorazil, zaslechl, že pro něj Raják poslal. Ihned se k n
odebral a v prvním okamžiku byl přivítán se srdečným přátelst
Potom však vyvolal živé překvapení.

Nesmím o tom nikomu říci."
Ani mně ne?"
Hm, budeš mi nedůvěřovat, když o tom pomlčím, sáhibe?"
Ne, ale řekni mi, jestli jsi někomu slíbil svou mlčenlivost."
Ano."
Tak už se tě nebudu dál vyptávat. Vidím, že tě přepadli, snad
li tomu, že tě považovali za Angličana. Bohužel nemohu potrestat
ky, když nechceš říci, kdo to byl."
Odpusť jim, sáhibe, stejně, jako jsem jim odpustil já. Naše víra
, že naším odpuštěním nasypeme viníkovi na hlavu žhavý popel."
Tvá víra tedy říká něco dobrého. Konej tak, když to tvá čest
olí. Teď pojď se mnou. Začne jednání s Angličany a já ti ještě.
ím dát oděv, který budeš v budoucnu nosit."
o dvaceti minutách seděl Maletti s Rajáhem v místnosti, jejíž
d byl pokryt koberci, zatímco kolem zdí byly rozmístěny pohov-
Jiný nábytek zde nebyl a nám známé zařízení také ne. Pouze
olik hliněných nádob sloužilo k odpařování ochlazující vody.
yto porézní hliněné hrnce byly naplněny vodou. Ta velice rychle
nikala póry a Vypařovala se. Následkem toho bylo v místnosti
ni příjemné klima. Aby chlazení nesloužilo jen pro jednu míst-
, byly často výklenky pro nádoby v předělu dvou sousedních
nat.
místnost, kde seděl Raják se svým novým ministrem měla takové
lenky a jimi mohlo proniknout každé slovo, které bylo vyřčeno ve
ejší místnosti. Tam už seděl lord Haftley a rytmistr Meri-court,
mluvili s Rajáhovým zplnomocněncem. Hrdý Angličan se přece

„Kde bydlí poručík Alphons Maletti?"

Mluvčí Rajáha byl v tomto bodě již přesně instruován.

„U mého pána," odpověděl. „Vždyť to ale víte?"

„Víme to," prohlásil rytmistr, „ale poručík je mým podřízen
Přeji si, aby bydlel u mě!"

„A Jeho Lordstvo nedalo souhlas, že pan poručík může být u r
panovníka Rajáha?"

„Generál s tím souhlasil, ale nyní se cítí povinen své rozho
stáhnout zpět."

„Můj pán pana poručíka velice ctí a má ho rád. Nemálo by ho
rozhodnutí zarmoutilo. Chce Jeho Lordstvo urazit mého p
maharádžu Rajáha Madpur Singa, vládce Aughy?"

„To nemá v úmyslu."

„Byla by to však urážka, kdybyste vyžadovali pana poručíka zp

„Maharádža již zajisté projednal, co s poručíkem projednat ch
proto ho může propustit, aniž by se cítil uražen!"

„Maharádža s ním nechtěl pouze mluvit! Chtěl ho mít u sebe
přítele, jemuž chce prokázat pohostinnost."

„Poručík není takové pohostinnosti hoden!"

„A proč?"

„Je to zrádce."

„Vůči komu?"

„Vůči svým nadřízeným!"

„Ne ale vůči Rajáhovi."

„I vůči němu!"

Mým prostřednictvím se tě bude ptát, jak ho poručík zradil. Pokud
nedáš řádnou odpověď, tak tě bude považovat za lháře a poručíka
ušného a pravdomluvného muže. Dělej, jak chceš."
Trvám na tom, aby byl poručík vydán!"
Říkáš, že jsi jeho nadřízený?"
Ano."
On však nosí jinou uniformu než ty. Ty jsi rytmistr?"
Ano."
Poručík je v tvé švadroně?"
Ne."
Tedy nejsi jeho nadřízeným! On je artilerista a ty kavalerista."
á jsem rytmistr a on je poručík! Stojí pode mnou a já jsem tedy
nadřízeným!"
Máš vyšší hodnost a musí ti prokazovat čest. Nemůžeš mu však
učet. Není to tak?"
Není to tak! Velí tu Jeho Lordstvo a poručík patří do jeho divize.
e mu potom Jeho Lordstvo nařizovat?"
Ano."
No tak tedy — Jeho Lordstvo nařizuje, aby byl poručík vydán!"
Ach, to není jasné. Zatím jsi nařizoval jen ty; Jeho Lordstvo dosud
klo ani slovo."
Lordstvo nařizuje mým prostřednictvím!"
O tom nic nevím. Musel bych nejdříve slyšet lordovu plnou
."
vní se lord konečně rozhoupal k řeči: „Já

„Proti tomu můj pán nic nenamítá, nechť Jeho Lordstvo udělí poručíkovi rozkaz."

„Už se tak nyní stalo."

„Jeho Lordstvo vydává svůj rozkaz tímto způsobem?"

„*Yes*, tímto!" potvrdil lord Haftley.

„Jeho Lordstvo tím snad myslí, že jsem váš sluha, který musí tento rozkaz předat? Nejdřív nařizujete maharádžovi a potom mně!"

„Nařizujeme tomu, komu chceme!" prohlásil rytmistr. „Nemám pravdu, Excellence?"

„Yest"

„Tak se schválně dívejte, jak budou vaše rozkazy splněny."

„Musí být splněny! Nemám pravdu, pane generále?"

„*Yesl"*

S tímto důrazným slovem kráčel lord k východu a rytmistr ho následoval s přesvědčením, že hrdosti a velikosti staré Anglie nezůstal dlužen ani to nejmenší.

Krátce po této zvláštní konferenci byla otevřena hlavní dvorní vrata paláce a mužské obyvatelstvo se nahrnulo dovnitř, aby přihlíželo neobvyklé podívané při boji zvířat. Spodní místa byla brzy zaplněna a po chvíli byla obsazena i ostatní.

Konečně vystoupili z paláce vyšší úředníci Aughy a kráčeli k jedné z bočních lóží. Ve stejnou dobu se objevili důstojníci anglického vyslanectví a přijali místo na protilehlé straně. Přes mřížoví bylo vidět, že je obsazena i ženská lóže a po několika okamžicích vykročil z paláce i maharádža, aby usedl na své místo.

Pozdravil ho radostný jásot přítomných. Přátelským pokývnutím jim poděkoval, prošel arénou a stoupal po schodech do lóže. Více než na něm, spočívaly pohledy všech na muži, jenž kráčel po jeho levici. Tvořil jediný králův doprovod. Na sobě měl slušivý kroj válečníků z Aughy a — s tím nepříliš dobře harmonizující kord připnutý na levém boku. Byl to poručík Alphons Maletti, kterému byla udělena ta pocta, což ještě nikdo nikdy nezažil, že směl jít po boku maharádži.

„U všech čertů!" zvolal rytmistr, sedící vedle lorda. „Není to sám Maletti?"

„*Yesr*

„A v indickém oděvu?"

Yes!"
Tedy přeběhlík!"
Yesr
oručík Harry si dovolil jednu poznámku.
Dovolíte, pane rytmistře? Račte se podívat, že má svůj kord! že být potom mluveno o dezerci?"
ytmistr zamyšleně přikývl.
e to stejně mimořádný, jako pochybný případ. Nemám pravdu, ellence?"
Yesr
A je úplně sám s Rajáhem! To je zde zaručeně nevídané vyzna-ání."
Yesr
Za to se bude muset zodpovídat!"
Yesr
Míním tím, že jsme ho oprávnění hned z jeho sedadla ----------
"
řerušil svou řeč tímto zvoláním a všichni ostatní vykřikli podob-n způsobem. Několik domorodců, kteří seděli na klecích odstra-rohože ze dveří a otevřelo je. Jediným obrovským skokem se arštil černý panter úctyhodných rozměrů a ocitl se uprostřed y. Rozhlédl se kolem, vyrazil ze sebe zlostné zařvání a lehl si do u.
Překrásné zvíře, Excellence!"
Yesr ^
Nemyslím, že by se mu nějaký himalájský medvěd vyrovnal

„*Yes!"*

„Ten se nechá od partnera zlikvidovat, aniž by ukázal vážnější odpor."

„*Yes!"*

Nyní sáhli muži na kleci k nejjistějšímu prostředku: vylili na vědro rýžové pálenky a hned následovalo několik dalších , Jakmile vylétlo několik jisker, alkohol vzplanul, a medvěd se čením vyřítil ze svého zajetí s hořícím kožichem. Klec byla zavřena.

Zvíře bylo stejně jako panter nezvyklé velikosti. Začalo se písku a uhasilo oheň v kožichu.

„Konečně ho tady máme!" zajásal rytmistr. „Teď se mu zle, nemám pravdu, m

>

„ *Yes!* Vsadíme se?"

Haftley byl Angličan. Bylo by pro něho ostudou, kdyby ne takovou skvělou příležitost k sázce. Rytmistr se stáhl, ale zv poručík Harry.

„Dovolíte, Excellence?"

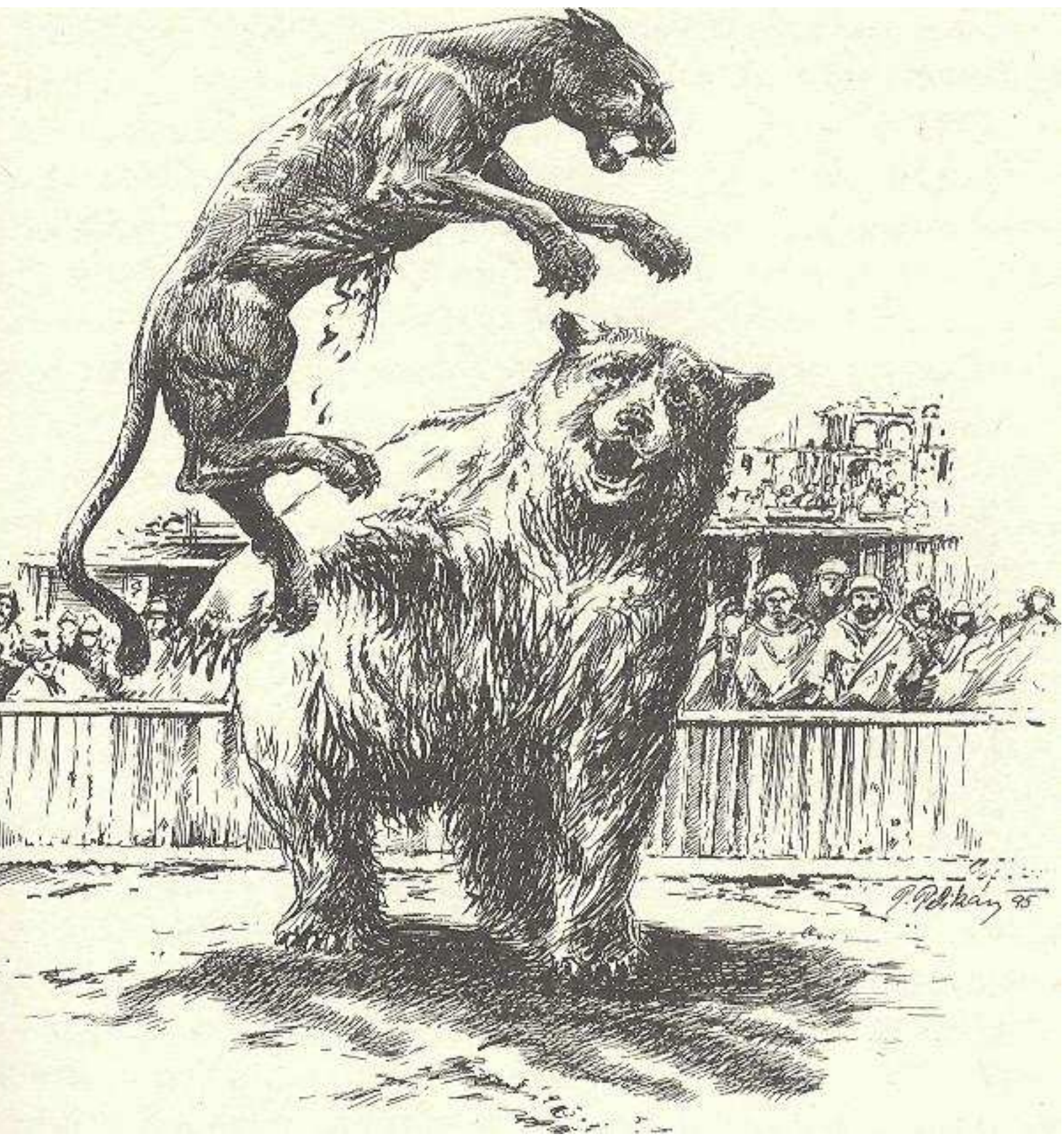
„*Yes!"*

„Kolik? Snad sto liber?"

„*Yes!"*

„Na koho, na pantera?"

ník, pouze se hloupě a bezstarostně tvářil. V okamžiku, když na

atímco kočka letěla nad ním, učinil přední tlapou myšlenkovitě rychlý pohyb...

„Ještě není konec! Panter se líže a dává si tělo do pořádku. opakovat svůj útok a zaručeně zvítězí."

„ *Yes!"*

Bylo to přesně tak, jak rytmistr předpověděl. Kočka se zvedla krátké chvíli se opět plížila, funíc a vrčíc, kolem medvěda. otevřel dokořán krvavě rudý chřtán, koulel malými očky a stahov ke stěně arény. Každopádně si chtěl chránit záda.

„Uteče!" zajásal rytmistr. „Excellence zaručeně vyhraje svou s s poručíkem!"

„ *Yes!«*

Harry to zaslechl.

„Je to na sto librách, Excellence?"

„ *Yes!"*

„Řekněme tedy dvě sta?"

„ *YesV*[1]

„Excellence na pantera a já na medvěda?"

„ *Yes! Yes!"*

„Mylord musí vyhrát!" ujistil ho rytmistr.

Ve stejném okamžiku se panter na medvěda vyřítil. Ten se zády o stěnu a přivítal nepřítele s otevřenou náručí. Následo velice zajímavé divadlo. Obě mohutná zvířata se držela tesá prackami, svalila se k zemi a válela se v písku, takže prach u husté mračno nad arénou. Kožich pantera tvořil pro medvěda udržitelnou masu, zatímco huňatá kožešina medvěda byla výhod Medvěd se však zadní prackou dostal do panterovy rány a přeha

Sázka šla k čertu."

"Yes!"

Dvě stě liber!"

Yes!"

Nesmysl! Ale najde se příležitost, jak ji vyhrajete zpět, nemám vdu, Excellence?"

Yes!"

ěhem nynější přestávky byl v zamřížované lóži veden tichý roz- or mezi dvěma ženami.

yla to manželka a sestra maharádži. Ten měl svou ženu natolik že kromě ní nepnjal žádnou jinou, dovolil si pouze obdivovat olik otrokyň.

rálovna z Aughy byla jemně stavěná Indka s mimořádně jemnými obličeje, které mluvily o dobrotě a laskavosti.

A jak se ti líbí?" zeptala se.

Kdo?" zaznělo opatrně.

No, kdo jiný, než ten Frank?"

Ten lord tam naproti?"

Ó ne, ten Frank u tvého bratra?"

Ten?"

No, jak?"

Co?" „No, jak se ti

bí?"

Ano. Smí se mi ale líbit?"

„Je tak krásný, tak hrdý a věrný!" šeptala jí tiše do ucha. nezapomeň, že se nad námi pohybuje punkah*) a služebnictvo není příliš vzdáleno!"

„Ty ho miluješ?"

„Miluji ho!"

„Ubohá Rabbadáh!" zvolala královna tiše.

„Proč ubohá?"

„Vždyť to není maharádža."

„Ale je jako maharádža a má zachránit Aughu před jejími ne teli."

„Chtěla bys být jeho ženou?"

„Miluji ho kvůli svému bratrovi a kvůli němu. Ale být jeho ž ------ ? V tom jsem ho ještě nezkoušela."

„A jak ho chceš zkoušet?"

Beguma se tak trochu potutelně usmála.

„Vím já, jak se to má dělat?"

„Ne, jsi ještě dívka. Já ti pomohu."

„Buď tak hodná."

Tato prosba zněla trochu ironicky, ale královna si toho nevši Odpověděla v rychlosti:

„Udělám to, ale dovol mi, abych si to nejdříve pořádně promysle „Přemýšlej, zaručeně objevíš to nejlepší."

Nyní se otevřela brána pod lóží maharádži, která vedla přímo na ulici. Tímto místem byl přiveden sloní samec. Byl určen k t aby bojoval s panterem, o němž se předpokládalo, že překoná

„Bojoval někdy s nějakým medvědem?"

„Ne."

„Potom si nemůže být jistý."

„Proč?"

„Protože ještě nezná způsob boje medvěda. Každý musí znát dobře způsob boje svého protivníka, pokud ho chce překonat. To platí nejen u lidí, ale i v říši zvířat."

„Ach, tohle zvíře je nejen odvážné, ale i chytré a opatrné."

„Medvěd taky! Velice dobře nám to dokázal."

„Ach, slon!" zvolal naproti rytmistr. „Je to krásný chlapík, nemám pravdu, Excellence?"

„*Yesr'* ^

„Proti němu nemá medvěd šanci, mylorde!"

„*Yes!'*\

„Medvěd je příliš pomalý a nemotorný a je navíc vyčerpán předchozím bojem. Bude přemožen!"

„*Yes!"*

„Určitě!"

„ *Yes!* Vsadíme se?"

Poručík Harry opět ukázal odvahu a přistoupil na tuto výzvu.

„Sto liber, mylorde?"

Yes!"

„Nebo třeba dvě stě?"

„*Yes!"*

„Excellence bude mít možnost vyrovnat svou předešlou ztrátu."

„*Yes!"*

„Mylord na slona a já na medvěda?"

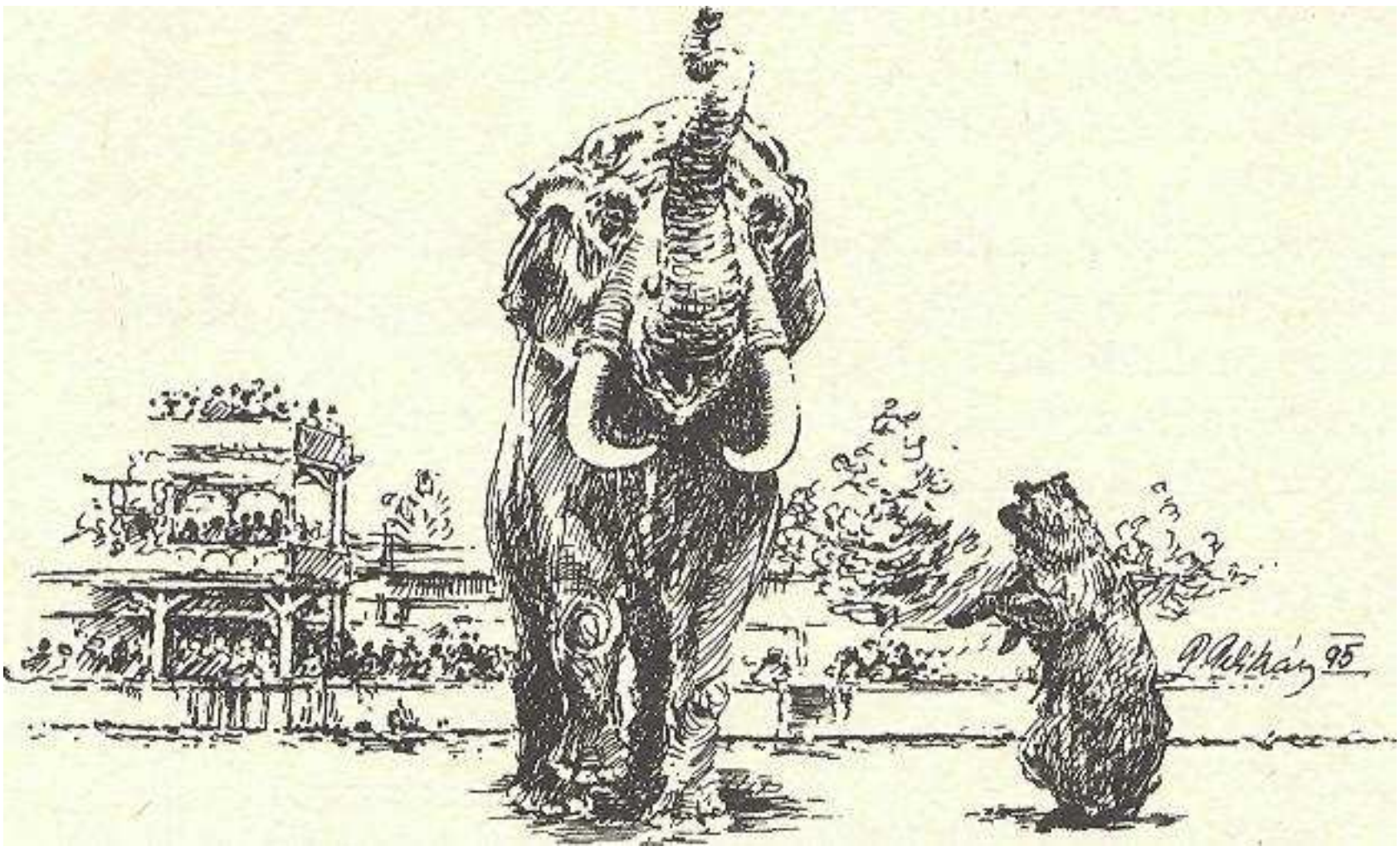
„*Yes! Yes!"*

Slon neměl žádného kornaka,*) který by mu seděl na krku, takže byl ponechán svému vlastnímu osudu, což při takové příležitosti bylo snad nejlepší. Nyní se podíval na medvěda, vyzývavě zatroubil a začal svými kly rozhazovat okolní písek.

„Ach, začíná!" zvolal rytmistr. „Medvěd je v každém případě ztracen."

„*Yes!"*

*) Jezdec, vůdce slonů

Slon kráčel pomalu a opatrně k medvědovi.

„Slona může porazit pouze dravé zvíře, které ho zdolá skokem. Medvěd přece skákat neumí."

„*Yes!"*

„Excellence vyhraje svých dvě stě zpět!"

„*Yes!"*

„Excellence stále ještě slona a já medvěda?"

„*Yes! Yes!"*

Tento souhlas zněl tak sebevědomě, jako by měl lord ve slona bezmeznou důvěru.

Slon kráčel pomalu a opatrně k medvědovi. Huňáč skutečně nejevil velkou radost z nějakého dalšího boje. Poklusával kolem arény a bylo vidět, že je dosti těžce poraněn na zádech a na pravé pracce. Slon ho bedlivě pozoroval.

Najednou se medvěd zastavil Dosud nikdy nebojoval s takovým protivníkem a svou pochůzku vykonal jen proto, aby si ho mohl prohlédnout ze všech stran. U lidského bojovníka by se to mohlo nazývat rekognoskací. Nyní byl hotov se svým pozorováním i se svým plánem. Rozhodl se jen částečně opakovat předešlou taktiku; zvedl se na zadní.

lon to považoval za výzvu a vyřítil se na šelmu. Chobot, který byl
ce snadno zranitelný držel ve výši, zatímco své kly držel nad zemí,
na ně nabodl svého nepřítele. Jakmile se však touto nebezpečnou
ní přiblížil na stopu k šelmě, medvěd učinil stejný únik jako dříve.
přes něj přeběhl a než se stačil zastavit a otočit, zachytil medvěd
zadní nohu, zaťal do ní drápy a začal po ní šplhat nahoru.
lon ze sebe vyrazil řev bolesti a naříkajíc a troubíc vztekem běžel
em arény. Chtěl tímto pohybem odmrštit nepřítele, na něhož ne-
l dosáhnout chobotem. To se mu však nepodařilo. Drápy med-
a byly příliš dlouhé a ostré a nalezly v záhybech masa příliš pev-
oporu.
yní přišlo bolestí sužované zvíře na myšlenku, která mu mohla
ést záchranu. Medvěd mezitím dosáhl svými předními tlapami k
ku slona a byl tedy nejvyšší čas se ho zbavit. Slon proto přitlačil
ek ke stěně arény a snažil se zmáčknout svého protivníka, aby ho
drtil.
en tlak byl tak mohutný, že se celá stavba chvěla. Dřevěné sloupy,
oucí zamřížovanou dámskou lóži povolily — jediný výkřik hrůzy
něl z několika set hrdel — lóže obou žen spadla dolů a rozlomila

Umysl slona se podařil. Zbavil se svého protivníka, ale byl přitom
raněn, že běsnic bolestí běhal sem a tam po aréně. Také medvěd
zle pošramocen, ale stál na všech tlapách a díval se na trosky
uny, pod nimiž byly téměř zavalené dvě ženy.
novu zazněl výkřik hrůzy, ale všichni, kromě dvou, seděli jako

dem. Přitom strhnul z hlavy turban, utrhl kašmírový šál z jeho po-
krývky, omotal si ho kolem paže a pravicí vytasil kord z opasku.

Medvěd se postavil na zadní, aby ho přivítal. Připravoval
smrtícímu sevření, když se špice kordu dotkla jeho hrudi. Ve ste
okamžiku mu odvážný poručík vrazil kord do srdce a kašm
omotanou paži do chřtánu. Oba padli, a váleli se několik okamži
písku.

Slon zahnal jednoho muže zpět a nyní přišel, aby vyhledal druh
Našel ho ve chvíli, když se tento namáhavě osvobozoval z
medvěda. Již se připravoval k úderu chobotem, když tu padl
pohled na mrtvou šelmu, což ho přivedlo k rozumu. Chobot po
klesl, aby ohledal jeho mrtvolu, a protože sloni jsou od přírody v
chytrá zvířata, uvědomil si, že ten člověk je jeho přítel, dokonce
jeho zachránce. Vyrazil ze sebe vítězný ryk, jemně chytil poru
chobotem, posadil si ho na záda, nabodl medvěda na svůj obro
kel a oba odnášel, vítěze i poraženého, několikrát kolem arény.

Hlasitý jásot zazněl z hrdel všech přihlížejících. Maharádža při
ke svým ženám, které nalezl naštěstí nezraněné, pouze mimoì
vylekané a postrašené. Nechal je odnést již nyní přítomnými s
domů a přistoupil ke slonovi. Ten v něm již poznal svého pá
nechal se od něho laskat.

„Nejsi zraněn?" zeptal se Malettiho.

„Na levém rameni," odpověděl Korsičan s úsměvem. „A
trochu žebra, ale to celkem nic není, když si člověk uvědomí, v já
jsem se nacházel nebezpečí."

„Prokletá náhoda!" zvolal rytmistr na tribuně. „Nemohli jsme

Co si myslíte vy, poručíku Hany?"

Až do katastrofy byl medvěd každopádně ve výhodě. Nebudu
istický, když připustím, že věc dopadla nerozhodně. Sázka by se
la anulovat. Co na to říkáte, mylorde?"

Yes!"'

Takže se bude jednat pouze o prvních dvě stě."

Yes!"

Rytmistr přerušil jejich obchodní jednání.

Poručík Maletti sesedá. Krvácí na rameni a kráčí po čertech
vě. Asi nevyšel z celé záležitosti nejlépe. Stejně ho odnesou do
áce jako vítěze, jeho, přeběhlíka, který je vlastně naším zajatcem.
mám pravdu, pane generále?"

Yesr

„Neměli bychom zarazit ten vítězný průvod?"

Yes!"

„Pojďme tedy dolů do arény a využijme tuto příležitost, abychom
zajatce zmocnili."

Yesr

„Kdo však vydá příkaz, mylorde, já?"

Yes!"

„Tak pojďme!"

Yesl"

Zatímco provolávali všichni hrdinovi slávu, vstali tito dva, aby ho
ali. Ke cti ostatních důstojníků se musí přiznat, že se k těmto
ěma nepřipojili.

Když sešli dolů, přistoupil Mericourt k Malettimu.

uvidí! Mluvte tedy otevřeně o svých úmyslech, jak byste se mnou naložili, kdybych s vámi šel!"

„Máte skutečně tak málo ostrovtipu, že si neuvědomujete, že chci zatknout?'*

„Zatknout? Vy? Mě?"

„Ano!"

„K tomu ale přece nejste ten pravý muž! Už se vám několi vysvětlovalo, že vám nemusím skládat subordinaci. Zapamatujte s už jednou!"

„Mírněte svůj tón, pane poručíku, jinak---------- "

„Jinak --------co tedy?"

„Jinak vám ukážu, jak se se mnou nesmí mluvit! Nemám prav pane generále?"

„*Yes!"*

„A jak se jedná se zrádci a přeběhlíky! Nemám pravdu, mylor-d

„*Ves!"*

Alphons se usmíval, ale tento úsměv skrýval bouři.

„Snad mi tedy taky ukážete, jak se má jednat z bezectným lhářem

„Koho tím myslíte?!"

„Dneska jste tvrdil, že zradím maharádžu."

„Dál!"

„Žádám vás, abyste prokázal pravdivost tohoto tvrzení!"

„Vám nemusím skládat žádné důkazy. Nemám pravdu, p generále?"

„*Yes!"*

Ničeho! K poznamenání zbabělce není třeba žádné odvahy."
Dokážu ti, že to bude odvaha!" Rytmistr pěnil a tasil přitom kord.
h, konečně budu mít toho člověka před svým kordem!" S těmito
y Maletti vytrhl kord z vedle ležící mrtvoly medvěda a obrátil se
i svému protivníkovi. Ten udělal zvláštní obličej. „Nemám
vdu, mylorde, že poručík Maletti je zrádce?"
Yesl" ..... ■
A se zrádcem se nesmí žádný dobrý důstojník a čestný muž bít?"
Yes!"
bych znesvětil svůj kord! Nemohu se jím přece dotknout tohoto
lce!" „*Yes!"* „Takže ho zatkneme, Excellence?"
Yes!"
Slyšel jste to. Následujte mě!"
Zbabělci, jeden jako druhý! Rytmistře, mylorde, něco vám povím:
ud budete během minuty ještě nablízku, povede se vám stejně,
se vedlo tomuto medvědovi! Dávám na to své čestné slovo!"
řitom vytáhl z kapsy hodinky.
Mylorde, on běsní!" zvolal rytmistr.
Yes!"
Zatkneme ho tedy někdy jindy?"
Yes!"
točili se a odešli do svých obydlí.
Co říkáš těmto lidem, sáhibe?" ptal se Maletti maharádži.
Kdyby to nebyli vyslanci Anglie," odpověděl Rajáh, „nechal bych
vypráskat ze své země! Pojď ale nahoru, tvůj obličej bledne. Krev

„Neprobudí se ani dnes, ani zítra."

„Zemře?"

„Ne. Má zlomená dvě žebra a ztratil mnoho krve. Brzy se ale uzdraví."

„Opatruj ho, jako kdybych to byl já sám!"

Sotva vykonal Madpur Sing návštěvu u své ženy a sestry, ať přesvědčil, že nebyly poraněny, byl mu ohlášen lord a rytmistr těchto okolností se rozhodl, že je přijme osobně.

„Co chceš?" ptal se generála, s nicneříkajícím výrazem v tváři.

„Našeho zajatce!" odpověděl rytmistr místo nadřízeného. „Ne pravdu, pane generále?"

„*Yes!"*

„Jakého zajatce?"

„Poručíka Alphonse Malettiho!"

„Proč je vaším zajatcem?"

„Je to zrádce, nemám pravdu, Excellence?"

„*Yes!"*

„Jakou zradou se provinil?"

Rytmistr neodpověděl a podíval se tázavě na generála. Ob tohoto dával jasné najevo, že nehodlá takovou otázku zodpovědět

„Zradou vůči svým povinnostem!" odpověděl konečně Meri-co

„Tvá slova mi nic neříkají. Vyprávěj mi, co vlastně poručík vedl?"

„To je služební tajemství, které nesmím prozradit!"

„Nemusíš je prozradit, já už je dávno znám. Nazýváte poru

Jak tě urážíme?"
Chcete muže, jehož mám rád potrestat za jeho přátelství ke mně!
ete mě donutit, abych porušil zákony pohostinství, které jsou u
svatější, než u vás. Není tohle velká urážka?"
Konáme svou povinnost, nemám pravdu, pane generále?"
Yesl"
Vaší povinností bylo se mnou uzavřít smlouvu! Tím, že mě
íte, jednáte proti ní! Dozvěděli jste se, Že poručík Maletti je
n přítelem, jehož si vážím jako bratra. Měli jste jednat chytře a
it mu jednání se mnou. Kdyby se to tak stalo, byla by naše
oda velmi snadná."
My si s ní taky poradíme. Nemám pravdu, Excellence?"
Yes!"
Ale ne tímto způsobem!"
A právě tímto způsobem! Co říkáte, pane generále?"
Yesl"
Tak to zkuste!"
Přišel jsem se zeptat, jestli otevřeš svou zemi národu Angliča-

Otevřu ji, pokud mi ostatní evropské mocnosti zaručí vlastnictví
země."
Dosáhnout takové záruky je nemožné!"
Je to možné."
Zůstáváš při této podmínce?"

„My tě nechceme urážet, ale musíme poručíka vidět! Není to pane generále?"

„*Yesl"*

„Pojďte!"

V hrdém postoji, aniž by se ohlédl, kráčel před nimi k místu kde Maletti ležel. Když tam došli, nalezli zraněného v bezvědomí. Dosud přítomný lékař mu ošetřoval medvědí tlapou roztržené meno.

„Zde je, podívejte se na něj!"

„Vidíme ho. Musíme ho vzít s sebou, mrtvého, nebo živého. Nemám pravdu, mylorde?"

„*Yes!"*

„Je to můj host a jeho život mi leží na duši. Musí zůstat zde

„Uvaž, že porušíš mezinárodní právo, když nám zrádce nevy Nemám pravdu, Excellence?"

„*Yes!"*

„A vy si uvědomte, že jedno z prvních práv národů je právo h Porušil bych to právo tím, že bych vám ho vydal. U mě se uzd ale u vás by musel po cestě zemřít!"

„Je to tvé poslední slovo?"

„Poslední!"

„Musíme na tebe podat stížnost, že jsi nechtěl uznat, co bylo tvé dobro. Nemám pravdu, mylorde?"

„*Yes!"*

„Musím si stěžovat na váš národ, že nemá muže, kteří by se h

ampy. Nejdříve si musel vzpomenout, co se s ním vlastně stalo. bolest na rameni a v hrudníku mu při přemýšlení pomohly.
jednou se pohnul stín mezi ním a lampou. Závěs se pohnul a ila se malá ručka, za kterou následovala tvář, jejíž krása ho čila, takže nechal opět klesnout unavená víčka.
všimla si, že jeho oči byly otevřené. Domnívala se, že je stále v domí a dala mu napít posilujícího nápoje. Potom mu otřela pot z tváří a on cítil její voňavý dech. Musela mít tvář velice blízko! hl se udržet a otevřel oči.
mla si jeho pohledu a rychle uskočila s napůl radostným a napůl aným výkřikem.
abbadáh!"
v ses probudil a zase mluvíš!"
k dlouho jsem spal?"
ět dnů/'
ět — dnů —!"
álo se mu neuvěřitelné, že byl tak dlouhou dobu v bezvědomí, dalo mu to, jako by zavřel oči teprve před hodinou.
no, pět dnů. Byl jsi velice nemocen."
— ty jsi u mě —"
červenala se.
ikdo to ale nesmí vědět! Jenom lékař, tvůj sluha a Aimala to ví."
imala? Kdo je to?"
ena mého bratra."
terá — která se zřítila s tebou?"

„Ode dne, kdy jsi nás zachránil."

„Ó, ten se ještě vrátí!"

„Myslíš si to?"

„Ano. Vrátí se s vojskem a my nebudeme připraveni! Ach, vrať mi mé zdraví a sílu!"

„Buď klidný, nesmíš se rozčilovat! Ach, vždyť nám bylo zaká abychom s tebou mluvili. Musím požádat lékaře o prominutí a ho k tobě dovést."

„Zůstaň," prosil ji naléhavým hlasem.

Pohlédla mu do očí a zjistila teprve nyní, jak nedostateč oblečena. Hluboce se začervenala a rychle se obrátila k divanu meškání přes sebe přehodila vrchní šál a vyběhla z komnaty ven

Druhého dne ráno k němu vstoupil Raják.

„Probudil ses, jak jsem slyšel..."

„Ano, a už se cítím podstatně lépe než v noci. Brzy opustím lo

„Ještě dlouho ho budeš potřebovat, než budeš v naprostém řádku. Lékař říkal, že tvůj hrudník velmi utrpěl. Jsi hrdina a já musím ponechat."

„Zůstanu u tebe až do své smrti."

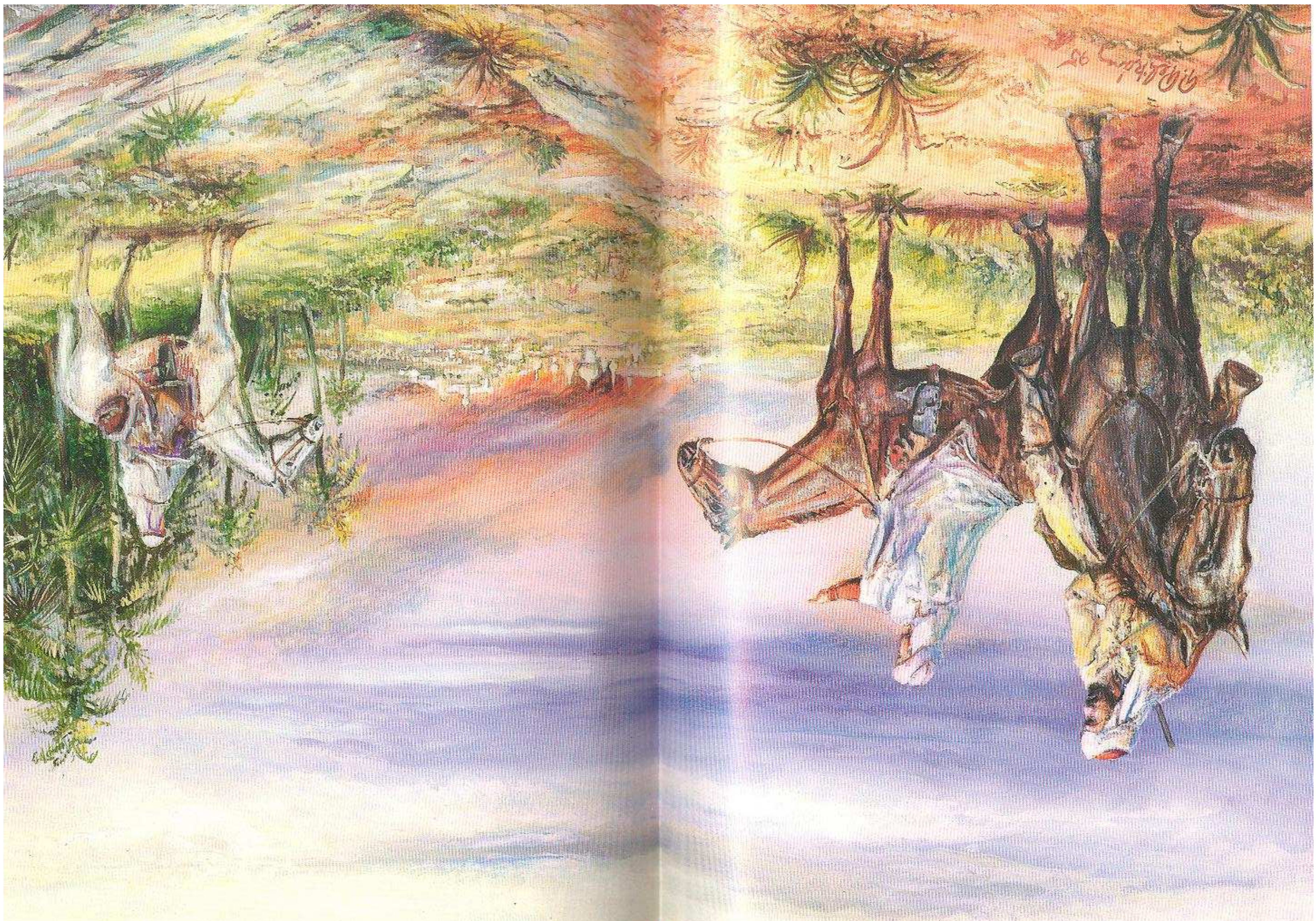
„Budu ti vděčný. Mohu tě potřebovat, třebaže jsi připouta lůžku."

Na jeho slovech bylo slyšet, že nebyla řečena bezdůvodně.

„Jak bych ti mohl nyní posloužit?"

„Tvou radou. Nezalekneš se?"

„Nikdy se nelekám."

„Lékař nařídil, abychom ti vše zamlčeli. Ach, kdybych tak měl nějaká děla!"

„Nějaká mít budeš!"

Raják překvapeně vyskočil.

„Já?! Odkud?"

„Seberu je Angličanům a dopravím sem."

Ovládl ho oheň války. Zvedl se na loži a sáhl po svých šatech.

„Dej mi tolik bojovníků, kolik budu potřebovat a já Angličany rozdrtím i s jejich zbraněmi na jednu hromadu."

„Kolik jich budeš potřebovat?"

„To ještě nevím, ale brzy se zorientuji. Dovol mi, abych se oblékl, nemohu už ležet. Musím se rychle uzdravit, abych mohl bojovat za tebe a — a za Aughu."

Místo posledního slova bezděčně málem vyslovil zcela jiné jméno.

„Jsi ještě příliš slabý!"

„Ne, už nejsem slabý. Podívej se, jsem nemocen?"

Sundal ze zdi svůj kord a šermoval jím takovou silou a rychlostí, jakou by nikdo nehledal u člověka, který právě vstal z mrtvých.

„No, dobrá," prohlásil Raják. „Potřebuji tě a proto poruším lékařova nařízení. Pojď ke mně, ať se zúčastníš naší porady."

Když Maletti vstoupil do pokoje Rajáha, spatřil shromáždění všech radních a rádců. Všichni ho s úctou pozdravili. Všiml si, že palác se stal hlavmm válečným stanem, kde se z minuty na minutu shromažďovaly informace a stejně rychle ho opouštěly nové rozkazy.

.....

Všichni schopní vojáci byli již předem vysláni proti nastupujícímu nepříteli. Z dosavadních příprav zjistili, že mohou počítat s pomocí téměř poloviny sousedních států. Maletti požádal, aby mohl ihned přejít k armádě. Chtěl se se vším seznámit a podle výsledků rozhodnout o dalších opatřeních.

Jeho přání bylo schváleno a maharádža se měl dostavit k vojskům později, aby převzal vrchní velení.

Během této porady a dalších důležitých příprav nastal večer. O půlnoci chtěl Maletti se dvěma sty nově příchozích jezdců opustit hlavní město. Když se připravoval na jízdu, dovolil si poprvé využít povolení Rabbadáh a vyhledat ji.

Když se ujistil, že ho Raják nebude hledat, plížil se do zahra
šťastně se dostal až k altánu v ženském oddělení. Vydal smluv
znamení. Zevnitř ihned zazněl zvuk vrkám holuba.

S bušícím srdcem kráčel po několika schodech nahoru, ods
závěs a vstoupil.

Půvabná dívka ležela na divanu a natáhla k němu ruku.

„Věděla jsem, že přijdeš."

„Jak to?"

„Oknem jsem slyšela vaše veškerá jednání. Posaď se!"

Sedl si vedle ní a ona dovolila, aby si ponechal její ruku ve své.

„Nebudeme zde odhaleni?" zeptal se.

„Ne. Postavila jsem svou služebnou a ta by mi oznámila, k
někdo přicházel."

„Budu mít ale dost času, abych mohl altán opustit?"

„Ne, musel bys zůstat zde."

„Abych zde byl přistižen?"

„Zase ne. Altán má jen tuto jednu místnost, ale ukrývá něk
dobrých skrýší. Byl vystavěn, aby maharádža se svou rodinou
našel jistý útulek za každé doby a nebezpečí. A právě tady by je n
nenašel. Ty jdeš k vojsku?"

„O půlnoci."

„Vždyť jsi nemocný!"

„Jsem v pořádku.**

Pokývala hlavou.

„Mýlíš se. Tvá odvaha a žádostivost boje ti nedovolují dbá

Bánili bychom se."
Čím?"
Vlastní silou."
Tomu věřím, ale museli byste zemřít, než by přišla pomoc."
Zemřít?" zakroutila hlavou. „Ne, tento altán by nám poskytnul
zázemí."
strým pohledem se rozhlédl po altánu a přece nezjistil, co bylo
nou jejího tvrzení. Usmála se a řekla téměř žertovně:
kdyby byla celá Augha zničena a vyloupena, našel bys nás i s
mi poklady zde. To i tehdy, kdyby byl altán vypálen a rozbourán.
ilo by, abys zavolal mé jméno a dal znamení bulbula."
Dobře, to mě uklidňuje, i když to snad nedojde tak daleko. Nyní
le musím jít, blíží se půlnoc."
vedla se zároveň s ním a odvinula šál ze svých boků.
Bojuješ pro nás a také pro mě. Vezmi se tento šál. Ať drží tvé
ně a je ti talismanem v každém nebezpečí, které ti bude hrozit."
Neprozradí nás Rajáhovi?"
Rajáh ho nezná, můžeš ho klidně nosit."
btočil si vzácný dar kolem svých boků a potom napřáhl ruku, aby
ní rozloučil.
Prosím, jdi a vítězně se vrať!"
edokázal promluvit. Stála před ním tak krásná a rozkošná, a přece
čistá a důstojná, že by za žádnou cenu nedokázal zneuctít tento
nečný okamžik. Uchopil její ručku, přitiskl ji na srdce a přitom
mlal:

Tři jezdci jedoucí proti nim zjistili, že mají co dělat s celou sku
nou a zastavili své koně.

„Ke komu?'

„K maharádžovi."

„Odkud?"

„Z bitevního pole."

„Z bitevního pole? Ach, už jste začali boj? Nebo míníš jen setl
či malou potyčku?"

„Ne, boj!"

„Jaký je výsledek?"

„Angličané zvítězili. Přišli rychleji, než jsme je čekali a naví
všech stran. My jsme měli jen jezdectvo bez děl a bez vůdců. Vo
Aughy jsou poražena a zničena. Muži jsou rozprášeni! Kdo jste vy

„Já jsem mustešár maharádži*) a jedu právě k vám."

„Ó, sáhibe, nemysli si, že jsme byli zbabělí! Podívej se na r
rány. Bojovali jsme statečně, ale nemohli jsme jim odolat!"

„Věřím vám. Angličané nás zrádně přepadli, dříve, než jsm
mohli připravit k boji. Kde se bitva udala?"

„U Hobrahu."

„Jak je to daleko?"

„Pojedeš tam osm hodin. My jsme to ujeli za pět, abychom zpr
co nejrychleji přivezli."

„Kdy boj vypukl?"

„Dnes dopoledne."

„Takže Angličané jsou od hlavního města vzdáleni asi devět ho
Pospíchejte tam a řekněte Rajáhovi, že se pokusím shromá

To není meteor, je to velký požár!"
To není oheň jedné malé vesnice, to hoří velké město!"
Uvnitř Malettiho to všechno vařilo. Před sebou měl ztracenou bitvu
ojskem rozprášeným v polích a za sebou — Bože, to přece
ohlo být nic jiného, než hořící hlavní město Aughy. Jak asi mohlo
t k tomuto požáru? Zasadil koni ostruhy a ten řehtaje, se vztyčil na
ních.
Otočit zpět! Augha byla přepadena a zapálena! Jeďte co nej-
hleji a držte se pohromadě!"
Ujížděli, jako by se za nimi otevřely pekelné brány. Netrvalo ani
cet minut, aby urazili cestu, kterou jeli prve dvě hodiny. Čím blíže
íždělí, tím jasněji viděli, že se nemýlili. Větší část města byla v
menech a to nemohlo být následkem nějakého malého požáru.
y se k nim přidružilo několik uprchlých jezdců.
Co se stalo?" zeptal se Alphons prvního.
Sultán ze Symooru přepadl Aughu. A ze západu se k městu blíží
harádža z Kamoohu."
Maletti skřípal zuby.
Už dávno připravený a dobře utajený podraz! Kde je Madpur Sing,
harádža?"
To nikdo neví, nikdo ho nespatřil."
Je nepřítel silný?"
Několik tisíc mužů!"
Dobrá! Kdo jde se mnou zachránit Rajáha?"
My všichni!"

Čím více se blížili k zámku, tím byl nepřítel početnější. Přímo p
palácem se odehrával zuřivý boj.

„Hurá! Na ně a dovnitř![1]" zvolal Alphons, postavil koně na zad
mával svým kordem.

Nepřítel sé překvapeně zarazil. Když zjistil, jak malý počet jez
přirazil, započala vražedná střelba, která snižovala počet mužů v
dách hrdinů. Jak projížděli ulicemi, jejich zástup se stále snižov
začalo se zdát, že budou úplně zničeni.

Maletti zahlédl několik sluhů, kteří, držíce se pohromadě, bojo
ve dvoře. Projel bránou jako vítr a za pomoci svého koně rozpı
nepřítele.

„ó, sáhibe, ty jsi opět tady?" zaznělo mu v ústrety.

„Kde je Rajáh?"

„Šel do zahrady."

„A jeho harém?"

„Šel s ním."

„Utíkejte tam také, jinde není záchrany!"

Aniž by seskočil, vyjel s koněm po schodech paláce a pokrač
chodbou, kde porazil několik nepřátel. Projel do zahrady. I zde z
boj a zněly hlasité výknky vzteku i radosti. Rabbadah mluvila o s
útulku v altánu. Maharádza, pokud ještě žil, musel být k naleze
těchto místech.

Vjel do ženské části zahrady. Jednotlivé nepřátele, které potka
cestě, buď srazil dolů, nebo je rozehnal koněm. Náhle za se
zaslechl koňské řičení. Otočil se. Pět jeho věrných jelo za ním a
háněli ho. Aniž by dbali na krásné záhony, blížili se rychlým tem

„Kde je poklad maharádži?!" řvali.

„Hledejte ho!" odpověděla.

Ze tří hrdel zazněl křik hněvu a hrozby.

„Ty jsi beguma a víš, kde je poklad ukrytý. Řekni to, nebo zemřeš tisícerými mukami!"

„Umučte mě!"

„Dobře! Podpalte jí nejdříve turban!"

Byla držena několika muži a další právě přinášel oheň, aby splnil tuto nelidskou výhružku.

To byl okamžik v němž prorazil Malettiho kůň poslední křoviska.

„Rabbadáh!"

Vyrazil ze sebe tento jediný výkřik a vtrhnul do hloučku nepřátel, kteří polekaně couvali. Ihned využil tohoto okamžiku.

„Ke mně na koně!"

Dvě bodné rány kordem, rychlý hmat — a milovaná ležela před ním na koni. Současně se objevilo jeho pět společníků, dva z nich měli před sebou mrtvoly.

„Za mnou přes zeď a do řeky! Vpřed!"

Divoká honba pokračovala. Alphons znal jedno nízké místo ve zdi, které mohl dobrý jezdec snadno přeskočit. Vrhl se do mužské části zahrady, kterou projel, a zamířil ke zdi. Ostatní ho následovali.

„Nelekej se, Rabbadáh, zřítíme se do řeky!"

„Nebojím se!"

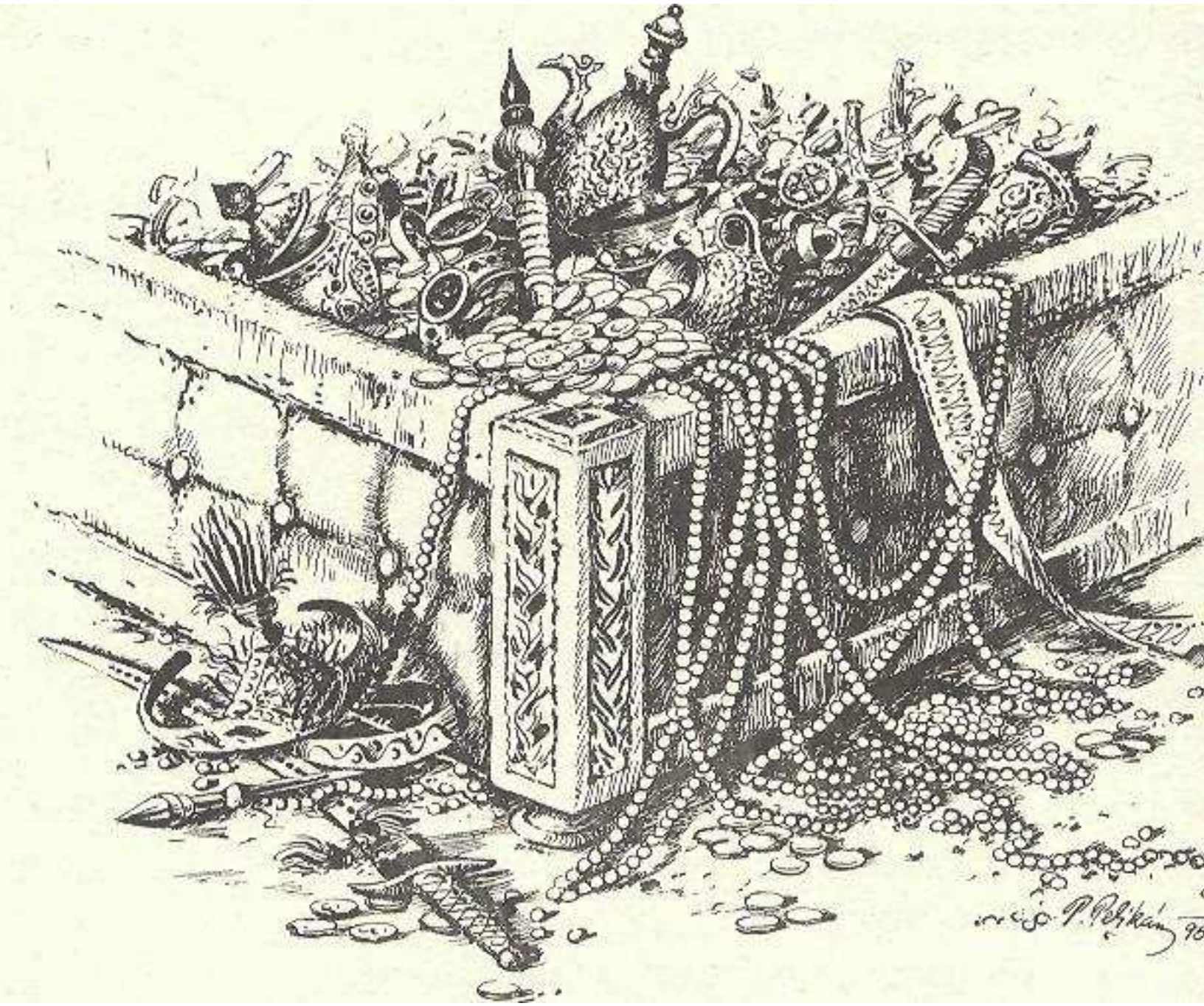
„Dávej pozor. Hurá!"

Zvedl svého koně a šikovné zvíře přeletělo jako šíp přes zeď a dopadlo do vod bezprostředně za zahradou bublajícího proudu. Dalších pět šťastných skoků a šest jezdců se shromáždilo na protějším břehu řeky, jehož bez obtíží dosáhli, třebaže tři koně nesli dvojnásobnou zátěž.

„Kam nyní, sáhibe?" zeptal se jeden z mužů.

„Sestupte z koní a nechtě je chvíli vydechnout. Alespoň pro několik okamžiků jsme zde v bezpečí. Máme před sebou dlouhou cestu a musíme ještě jednou přes řeku."

Sestoupil i s Rabbadáh dolů a ostatní ho následovali, držíce se v úctyhodné vzdálenosti od nich. Beguma byla celá mokrá, ale indické klima ji nemohlo ohrozit. Nedbala na mokré oblečení a vrh-

Jeho poklady patří begumé a nikdy nepadnou do cizích rukou-

la se k mrtvolám svého bratra a švagrové. Bez jediného slov
pokropila slzami.

Konečně přistoupila k Malettimu a podala mu ruku.

„Byl jsi pryč. Jak to, že jsi se vrátil jako zachránce v té nej

yla to hrozná slova a Maletti dobře věděl, zda jsou pravdivá nebo

Co se vlastně seběhlo, když jsem se rozloučil?" ptal se. „Vyprávěj
o."
Teď ne. Nemohu přemýšlet, nemohu vyprávět, mohu jen klít a
ávat Angličanům a ďáblům ze Symooru a Kamoohu, kteří nám
ovali pomoc, a stejně se spojili s nepřítelem, aby dostali naše
ady! Žádný mogul, žádný šáh, žádný sultán a žádný maharádža
á takové poklady, jako maharádža z Aughy. Věděli to a chtěli tyto
ady získat. Neměli je však dostat! Maharádža z Aughy, ten
ešený a dobrý král je mrtev, zrazen Angličany a zrádně zavražděn
ni přáteli! Jeho poklady patří begumě a nikdy nepadnou do cizích
u. To přísahám při duších těchto dvou zavražděných u mých
ou!"

KAPITOLA PÁTÁ

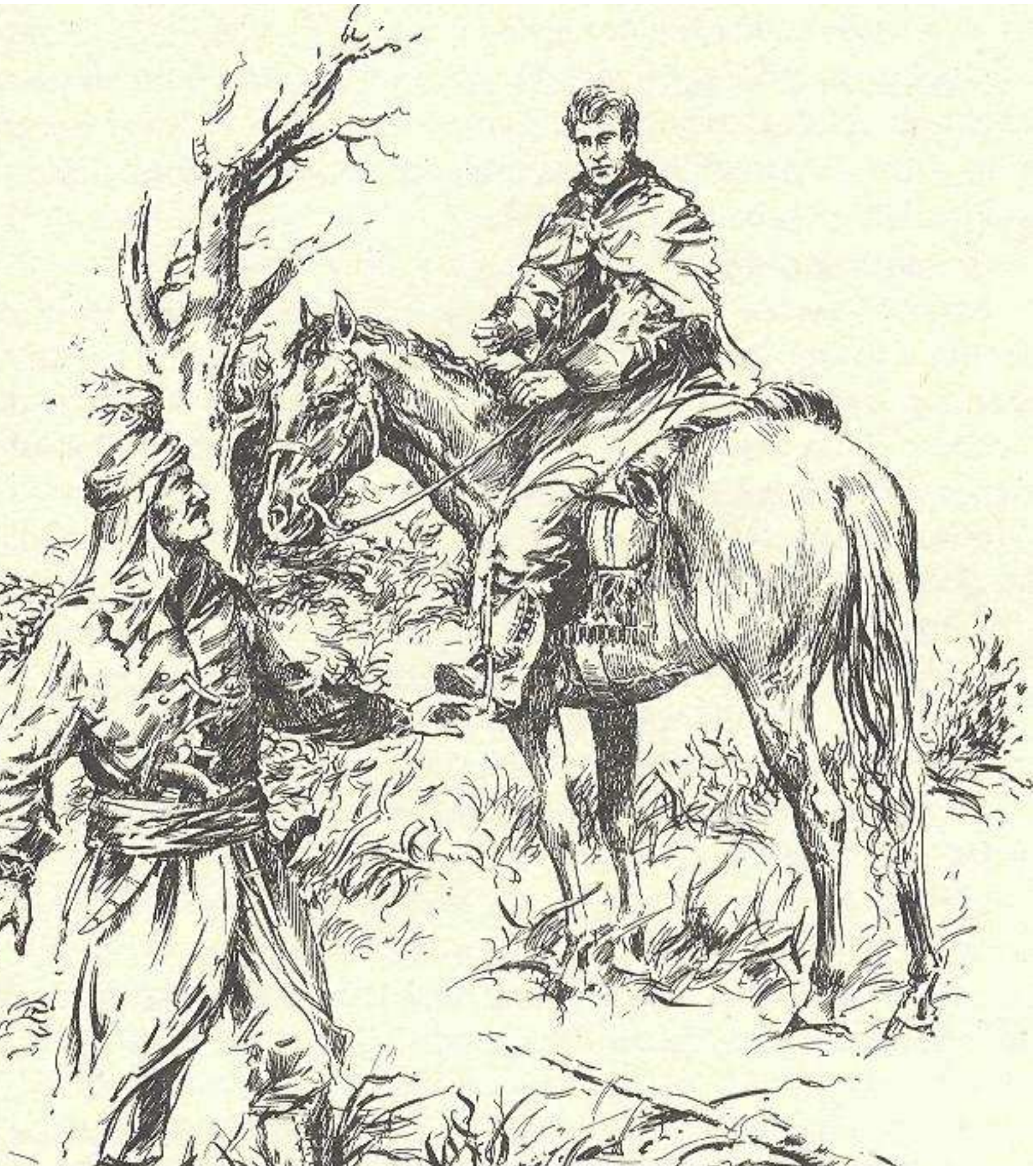
Na ostrov šperků

Ještě nedávno tak známý les Kolnah se skládal z ebenového a
kového dřeva, z dračích stromů, promíchaných s obrovskými ka
dinami a vysokými vějířovitými palmami uhlovými, arekovými a
gopalmami. Toto stromovité rostlinstvo bylo obtočeno a prováz
navzájem téměř neproniknutelným síťovím šplhavých a liánovit
rostlin, které byly o to bohatější a ještě více kvetly, čím více obtc
stromů, po nichž Šplhaly vzhůru a nasávaly jejich potravu a živ
sílu.

Jenom úzké pěšinky vedly do středu tohoto lesa, kde ležely ru
indického chrámu, které se svou velkolepostí mohly rovnat zbytk
oněch kyklopských chrámových staveb z Jávy.

Druhého dne po přepadení Aughy sledovalo šest jezdců úzk
hadovitě stočenou pěšinu, která vedla z města do lesa Kolnah.

Vpředu jel Alphons Maletti, bývalý poručík v anglických služb
a pozdější krátkodobý ministr války maharádži Madpur Singa. Za

„To nevím, ale brzy to zjistíme."

Rozhovor začal opět váznout až do doby, kdy dorazili na m
kde se k cestě družila druhá, dvojnásobně široká. Když dorazi
toto místo, vystoupilo z křoví dvacet divoce vyhlížejících pc
Rabbadáh ze sebe vyrazila zděšený výkřik hrůzy.

„Phansegarové!" vykřikl jeden z jezdců vystrašeně.

Seskočil rychle z koně a zmizel v hustém porostu popína
rostlin. Ostatní čtyři ihned následovali jeho příkladu a nechali
stát napospas, jen aby se mohli co nejrychleji schovat. Jen prot
dosud stáli na úzké pěšině, neodjeli na koních, protože by se ji
nepodařilo na tak malém prostranství otočit.

„Stůjte!" zvolal první z otrhanců. „Kdo jste?"

„Přátelé," odpověděl Maletti klidně.

„Dokaž to!"

„Zde!"

Vytáhl ze záňadří zub a ukázal ho.

„Ty jsi přítel, ale kdo je ta žena?"

„To mohu říci jen tomu, kdo mi dal tohle znamení a k němuž p
chci dojít."

„Jak se jmenuje?"

„Neřekl mi své jméno."

„To tě činí podezřelým. Sestup a následuj nás! Ach, dvě mrt
Co chcete s těmi mršinami?"

„Chceme je tady pohřbít."

„K tomu jsou jiná místa. Mimo jiné, ty jsi zaručeně Angličan
Frank. U nás se mrtvoly nezahrabávají, ale spalují. Jsi mi čímdá

slechli ještě jeho tři kroky a nastalo ticho.
estli nás tu nenechal, aby se už nikdy nevrátil," šeptala Rabba-

estarej se, jsme v dobrých rukách."
íš to tak jistě?"
ak jistě, že bych tisíckrát obětoval svůj život, než bych dovolil,
byl zkřiven na hlavě jediný vlas."
ou to ale phansegarové!"
o vím."
d koho jsi dostal to znamení?"
o nemohu říci, protože jsem přísahal, že to zamlčím. Poslouchej
ěco se děje."
d*, o kterou se opírali, nemohla být příliš silná, protože bylo
t tlumené kroky a šumění tichých hlasů. Současně byl cítit
ch, který se podobal spálené pryskyřici nebo smůle. Najednou se
hlasitý a jasný hlas:

Sestup dolů z posvátných výšin,
kde trůníš v úkrytu,
nech nás, ó Šivo, nech nás poznat,
že mezi námi stále žiješ.
Jestli zbledne slunce tvým jasem,
*když vystoupíš z Čolamandelasu, *)*
*v Džahlavanu * *) bledne tvá hvězda*
a ve ztracení zapadá.

k thugovi, který tě hlasitě volá!
Má jít Bráhma spát,
se sakundalou v ruce,
nemá chápat kouzlo,
které ho vázalo na tvé stvoření?
Mocná záda Himaláje,
vystupují z kruhu oblak,
a gigantů hlavy hledí,
pokorně nahoru k Věčnému,
jehož velebil mocné vlny moře,
které se lámou na břehu Kuratčisu,
a v hlasitém sogu) kýlu,*
o něm vypráví při světle hvězd,
*jeho velebí hlas suacronga, **)*
který hřmí z temné džungle,
když v divokém vítězném vzteku,
své spáry noří do oběti.
Jeho velebí burácení Ohňové hory,
které hrůzou srdce plní všem,
když z hrdla bezedného,
pramení hlubiny ohnivého moře.

„Je to phansegar a vrah?" ptala se beguma. „Mluví jako básník

„Je to phansegar a zřejmě neumí ani číst, ani psát. Přesto by to nepřekonal kterýkoliv básník z ranní i večerní země v tom, jakým

vidíš jeho stopu,
*jeho noha odpočívá v oceánech, a jeho zákon je příroda. Přináší také ničivé bouře, od západu, severu počasí zlé, ať se kupí mraky. Hindukoh zvládne jejich hněv: oslavené bouře krouží, chladným dechem večerního vánku, perskými vodami a šeptají hladce a jemně poli Paňdzábu. Tam almeah *) pěla, královně noci Bhowannii, tam zazní tichými ghauty * *) dolů, jasný hlas polnice. Ve vonných polích thanaky, dupají koňské podkovy, phansegar prchá do lesů, před vítězným rykem nepřátel. A vlny Gangy je odnášejí k svatému obydlí Šivy, ***) a jejich ohnivé lodě ženou Bohem posvěcená zvířata v dál. Potom se s posvátným nadšením, učí o novém Bohu, a snadno oblouzněný dav, ctí muže z Palestiny. * * * *) •—*

le nemohli poslouchat, protože se vrátil phansegar, který je zde chal. Přišel však z jiné strany.
ásledujte mě dovnitř!"
áčeli pomalu za ním, dokud se nedostali k úzkým kamenným

zatáčela a její vchod byl zaplněn hustým dýmem. Nyní vstoupi klenutého prostoru, z něhož, když si už oči zvykly na dým, možné hledět přes kamenné zábradlí do nezměřitelné hlubiny.

„Tady se posaďte. Pokud při tom všem, co uvidíte, vyrazíte je hlásek, svrhneme vás dolů!" vyhrožoval náčelník.

Podél zadní stěny lóže se táhla kamenná lavice, na které s dvanáct až patnáct thugů, kteří byli připraveni splnit beze pohrůžku phansegara.

„Smíme tiše mluvit mezi sebou?"

„Ano."

„Můžeme taky přistoupit k zábradlí, abychom mohli sledovat dole?"

„To byste měli. Musíte vidět, jak se vám povede, pokud n našimi přáteli a patříte k Angličanům."

Maletti předstoupil a beguma ho následovala.

Oba před sebou spatřili vysokou, širokou, obrovskými kamen masami obklopenou prostoru, v jejíž zadní části se nyní nalézali chrámovou lodí tohoto, kostelu podobného místa, klečely asi stovky mužů před kamenným oltářem. Každý z nich držel v pochodeň. Odtud tedy pocházel pach smůly a dým v chodbě. jejich zbraní bylo snadné poznat, že se jedná o thugy a vět phansegary. Mezi jejich zbraněmi většinou převládal křivý, hrůzn o v nuz.

Mezi thugy a oltářem leželo asi dvacet spoutaných osob v ur mách Angličanů. Maletti si je pozorněji prohlédl a málem se n

Ano."
ste tedy ztraceni, protože patříte k nim!"
sou to naši nepřátelé!"
Dobře pro vás, je-li to pravda!"
ak bych mohl získat vaše znamení, kdybych byl nepřítelem?"
Mohl jsi ho ukrást a uloupit."
Přišel bych k vám, kdybych byl nepřítel?"
už nevěřícně přikývl.
Proč tedy prchali tví průvodci, když nás zahlédli?"
Nevěděli, co zde hledám. Nebo bys chtěl, abych každému pro-
il vaše tajemství?"
V tom máš pravdu."
elkem uspokojen odpověďmi se stáhl zpět.
ole u oltáře stál i phansegar, který dal Malettimu znamení. Jeho
yla u konce. Ti dva ji slyšeli tak dobře kvůli tomu, protože stáli
před za oltářem stojící stěnou.
áčelník dal rukou znamení a všichni thugové se zvedli.
Učňové vpřed!" nařídil.
i muži přistoupili blíže k oltáři.
Dnes máte provést poprvé svůj smrtící úder. Zkoušeli jste jej pilně
nodelech?"
Ano!" zaznělo pevně ze tří hrdel.
Tak ukažte, co jste se naučili!"
den ze zajatců byl uchopen a přiveden před oltář. Nováček k
u přistoupil a snažil se podívat do obličeje muže, jehož pevně

Trvalo asi dvě hodiny, než se opět vrátil na své sedadlo, a běhe doby si nejeden smrtelný výkřik a nelidské chroptění našlo cest vysoké lóže. Jen díky své velice odvážné duši, byla beguma sch tyto známky vraždění přejít mlčením. Tu se opět zvedl j průvodce.

„Teď má mistr čas. Pojďte!"

Vedl je chodbou, která klesala prudce dolů a konečně ústila ve jedné, dřívější cestě, podobné pěšině, prošli mezi několika mennými bloky a konečně se dostali z druhé strany ke koním.

„Proč jsi nás nenechal tady? Proč jsme museli jít do chrámu?' se Maletti.

„Protože jsem se domníval, že mistr ještě nezačal, a taky prot jsem vás chtěl vyzkoušet. Ale, zde už přichází."

Náčelník přicházel v doprovodu asi dvaceti svých poddaných první pohled poručíka poznal.

„Ty jsi tady? Slyšel jsem, že se mnou chce mluvit nějaký m žena, ale vůbec jsem netušil, že bys to mohl být ty. Zapomn udělat znamení na schodech."

„Tví lidé nás zajali dříve, než jsme se dostali k chrámu."

„Přivádí tě nějaký úmysl?"

„Ano, chtěl bych tě o něco požádat."

„Žádat? Phansegara? Mluv!"

„Podívej se na tyto mrtvé!"

Odstranil šátek z tváře mrtvoly. Phansegar přistoupil, ale i zděšeně uskočil.

„Madpur Sing, maharádža! Kdo ho zabil?! Přicházíš, abys

„To je nemožné! Odpoledne se odehrála bitva u Hobrahu. Angličan přece nemohli do večera dorazit do Aughy, tím spíš, že jsem zajal jejich vůdce, abych potrestal zradu na maharádžovi!" „Nebyli to Angličané, byl to sultán ze Symooru." „Ten se podílel na přepadení Aughy?" zeptal se mistr překvapeně.

„Ano."

„Tedy je stejným vrahem maharádži jako ten, který vedl smrtelnou ránu! Večer jsem zajal Angličany a během noci jsem je nechal dopravit na toto místo. Doufal jsem, že pomohu maharádžovi potlačit vzpouru, která propukla v táboře okamžitě, jakmile začali velitelé strádat. A teď je to tak, že Augha patří sultánovi ze Symooru."

„Stejně jako Rajáhovi z Kamoohu, který se už včera večer přižil."

„Ten taky?! Tedy i on je vrahem našeho maharádži! Za to budeš pykat! Jakou prosbu máš ke mně?" zeptal se důstojníka, pak se obrátil k begumě a dodal: „Co nařídíš, sáhibo, to se stane!"

„Nejdříve tě žádám, aby ses ujal těchto dvou mrtvých."

„Nechceš je spálit?"

„Můžou být teď spáleni způsobem, jehož je maharádža z Augha hoden?"

„Můžou, a nyní lépe, než dříve nebo později."

„Jak to? Kde a kdy?"

„To přenech mně, sáhibo! Co ještě nařizuješ?"

„Neznáš nějaké místo, kde bych se mohla na čas ukrýt i s tím věrným úředníkem mého bratra? Nepřátelé usilují o jeho i můj život

v rozlehlých prostorách baalbeckých staveb; přesně takovým
mem na ně působila mohutnost a velkolepost místností, jimiž
cházeli.

Mistr neměl čas, aby jim cokoliv vysvětloval. Šel rychlým krokem
ba ho stejně mlčky následovali až k hlavnímu oltáři. Zde zadupal
nou a okamžitě se otevřely dveře, spíše kamenná deska, za níž
ěli schodiště, vedoucí nahoru.

„Tam bude vaše útočiště. Hlavně si zapamatujte tuto mechaniku
zde zadupu k otevření a zde k uzavření dveří. A na druhé straně
první schod k otevření a druhý k uzavření. Nyní mě následujte
oru!"

Když vstoupili na schody, zadupal mistr na druhý schod a deska
ed zapadla. Stoupali spoustou schodů nahoru, až se ocitli v chodbě
níž ústilo dvanáct dveří. Všechny byly uzavřeny roho-žemi.

„To byly zřejmě byty duchovních," vysvětloval vůdce. „Rozkaž
ibo, kolik místností potřebuješ. Ostatní budou patřit tvému mus-
árovi."

„Nejdříve nahlédneme," poprosila.

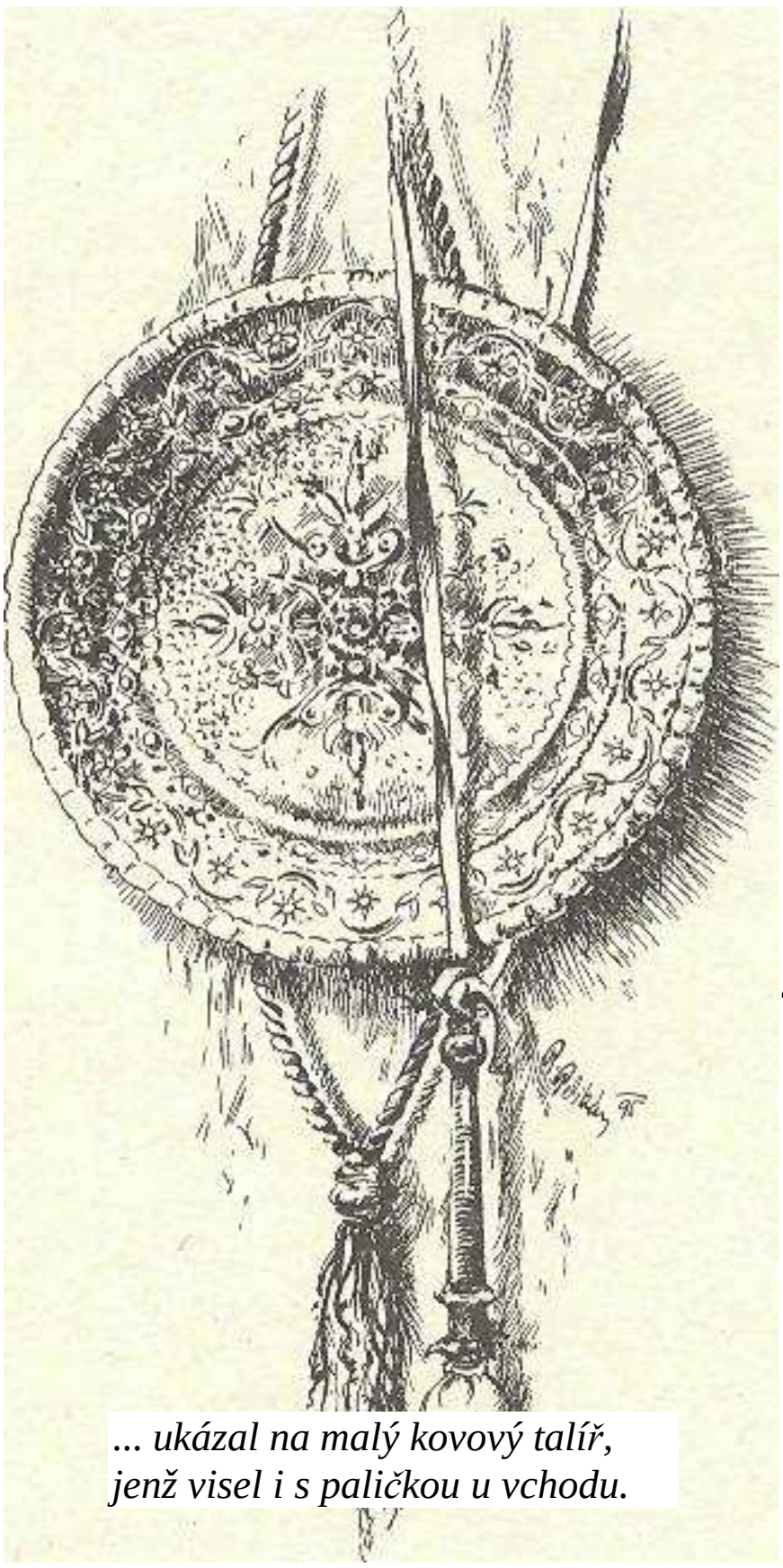
Prošli místnostmi a mohli obdivovat vytříbený vkus, s nímž byly
ízeny v čínském, malajském, v indickém i evropském stylu. An
že by se nerozpakoval zde bydlet.

Beguma spráskla ruce.

„Jaká nádhera! Kdo ty místnosti takto vybavil?"

„Já," odvětil sebevědomě mistr.

„Pro koho?"

... ukázal na malý kovový talíř, jenž visel i s paličkou u vchodu.

„Sáhibe, dej dvě znamení!" Ma
mu vyhověl a v okamžiku se ol
asi dvanáctiletá dívenka, která
uklonila stejným způsobem jak
chlapec. „Dej tři znamení!" Ny
objevila žena středních let, jejíž
okrouhlý obličej mohl být
považován za velice důvěryhod
„Dej čtyři znamení, sáhi
Tentokrát vstoupil muž stejn
stáří a uctivě pozdravil. Jeho
byla přátelsky vychytralá. Byl
něm rovněž vidět, že rád
spolehlivě vyřídí i nejtěžší úko

„To je obsluha," pravil mist
jehož znamení zase ti čtyři zmi
„Znamení znáte a můžete
nechat obsloužit podle libost
každé místnosti najdete p
potřeby. Pokud byste potřebo
něco mimořádného, můžete
napsat a lístek večer předat."

„Kde s tebou můžeme hovoř
„To se můžeš dozvědět každý d
obsluhy, sáhibo. Mé dny jsou
nevypočitatelné, jako dny Bráhmy a nyní, když je země v ru

Sedm tvých koní stojí ve stáji dole a jsou dobře zaopatřeni, be!"

Ptal jsi se na jména Angličanů, které jsem viděl před chvílí dole v mu?"

Ano."

Byl mezi nimi i poručík Harry?"

Ne."

To mě uklidňuje. Byl to dobrý kamarád a bylo by mi ho velice Půjde dnes některý z tvých mužů do Aughy?"

Půjde jich mnoho."

Nech pátrat po všem, co by nám mohlo být k užitku!"

A," připojila se beguma, „ať se podívají v ženské části palácové ady, jestli tam dosud stojí altánek. Bohatě se ti odměníme za vše, ro nás uděláš!"

dmítavě mávl rukou.

Nemluv o odměně! Čin, konaný kvůli odměně nazvu prací, nikoliv rým skutkem! Poslechnu tvůj rozkaz a podívám se po altánku, ože —" dodal k tomu důrazně, „— to co skrývá, nesmí v žádném adě padnout do rukou nepřítele!"

řekvapeně na něj pohlédla. ■

se skrývá? Co tím myslíš?"

ehký, ale hrdý úsměv přelétl přes jeho tvář.

Phansegar ví více, než všichni ostatní. Vypátrá vše skryté u svých átel i přátel. První musí padnout, ale majetek druhého ochraňuje a m zrakem bdí nad jeho životem. I kdyby byl altán zničen, dostaneš

„Znám."

„Tak poslouchejte, co vám povím! Zde leží kníže naší země dobrý, hodný a spravedlivý. Byl zrazen svými nepřáteli a zemřel jejich ranami. Jeho duše musí vstoupit k bohu života i smrti, a tam musí sloužit duše jeho nepřátel od věcnosti do věčnosti. Zítra, až vycházet slunce z lůna noci, zaplane svatý oheň nad jeho tělem ním pozře těla zrádců, Angličanů, které jsme dnes popravili. sultána ze Symooru a Rajáha z Kamoohu nesmějí chybět! Víte co vám poručím?"

„Víme!" odpověděli oba lhostejně, jako kdyby se jednalo o čejnou záležitost a nikoliv o odvážný a životu nebezpečný čin.

„Přineste mi sultána a Rajáha, mrtvé nebo živé!"

„To uděláme!"

„Phansegar se nebojí smrti ani muk, ale vy jste mí nejlepší syn které bych nerad ztratil. Proto s sebou vezměte tolik bratrů, al tento úkol bez potíží vyřešili, aniž by vás to stálo život!"

Oči Lubaha se zaleskly odvahou.

„Nepotřebuju žádného bratra!"

„Tak jdi! Jsem si naprosto jistý, že sultána přivedeš!"

„Dej mi koně!"

„Vezmi si to nejlepší zvíře."

„Potřebuju to nejhorší, protože o něj přijdu."

Lubah se otočil a vešel do bývalého chrámu. V jedné nízké rozlehlé místnosti stál velký počet koní, z nichž byli někteří osedláni. Vybral si jednoho z neosedlaných, vyvedl ho ven, vyst na něj a odjel.

GER DEMO

ečer téhož dne postavil sultán ze Symooru svůj hlavní stan před
ud dýmajícími troskami města a pro sebe a své nejbližší příznivce
ybral ohněm téměř zničený palác zavražděného maharádži. Nyní
el na nepoškozeném trůnu, na stejném, kde Madpur Sing přivítal
gličany. Kolem něho stály a seděly osobnosti říše, jejíž správu
dal do rukou svého vezíra a nejvyšších svého válečného vojska,
řicházelo i odcházelo bezpočet poslů, kteří mu přinášeli zprávy
lnášeli jeho rozkazy. Ve dvoře paláce postávalo množství koní
ty, kteří museli se svými poselstvími do vzdálenějších oblastí.
u vstoupil vraty muž a pomalu se přibližoval k trůnu. Byl to
ah, phansegar, Už se otočil, aby se dostal k sultánovi, když náhle
ela malá tlupa jezdců do dvora a zastavila před schody do slou-
é síně, v níž stál trůn. Uniformy prozradily, že jsou to Angličané.
ch velitel, plukovník, seskočil z koně a blížil se k sultánovi v
m sebevědomém postoji, který byl britskými důstojníky dodr-
án i vůči nejvyšším indickým maharádžům a knížatům.
ultán svraštil čelo.

Kdo jsi?" vyjel na něho rozzlobeným hlasem.

Mé jméno je Brighton, plukovník Brighton z armády Jejího
čenstva Anglie a Indie."

Co zde chceš?"

Přináším ti dvě důležitá poselství."

Mluv!"

Nejvyšší velitel naší armády, generál lord Haftley, je spolu s ně
ka důstojníky od střetnutí u Hobrahu nezvěstný. Naše pátrání

„Alláh je velký!" zvolal. „Posílá život i smrt podle své vůle. C
mi ještě něco říci?"

„Přicházím z pověření nejvyššího velitele. Musíš nám por
pochytat thugy a potrestat je!"

Sultán se rozvážně usmál.

„Musím?" zeptal se, přičemž slova silně zdůraznil. „Jsi nažrár
křesťan a neznáš náš svatý korán. Prorok říká: ‚Lidská vůle je
duší, kdo vůli odevzdá, ztratí i svou duši![4] Sultán ze Symooru
nikdy nic nemusel! Vždy dělal jen to, co se mu zlíbilo. Ale jst
přátelé a proto vám svobodně a z vlastní vůle pomohu thugy zajm
Nejdříve mi však řekni, kde je možné je najít."

„To nevíme. Právě to máš zjistit ty!"

„Tvůj generál mě má snad za svého špióna a policistu? Jste ci
v této zemi a proto se budu tvářit, jako bych tvou urážku neslyšel
ta slova nikdy neopakuj, nebo tě nechám svými sluhy potrestat!"

Plukovník položil ruku na rukojeť šavle.

„Jsem vyslanec své královny Viktorie a jako takový jsem nezr
telný. Navíc stojím pod ochranou mezinárodního práva!"

„Mýlíš se. Jsi vyslanec svého generála a pod ochranou mez
rodního práva stojíš pouze tak dlouho, dokud mě neurážíš. Zapam
si to! Maharádža z Kamoohu zmizel; víš kam?"

„Ne."

„Já to tuším."

„Tak to řekni!"

„To neudělám, jinak vás urazím a připravím se o ochranu

á!"
Ty?"
ltán přelétl postavu Angličana pohledem, ve kterém byla stejná opovržení, jako soucitu.
Ano, já, a to jménem svého generála!"
řejmě tedy vysušilo slunce tvůj mozek stejně, jako jeho. Vy jste a zbláznili!"
Ty jsi přívrženec Mohamedova učení a já vím, že toto učení ny neopovrhuje, ale chrání je. Kdyby to nebyl tento případ, věděl bych ti činy, nikoliv slovy!"
Nebojím se tvých slov ani činů. Jaký je to rozkaz, který jsem měl be tak šťastně přijmout?"
Máš vyklidit Aughu, neboť zde rozvineme svůj hlavní stan."
Alláh je velký a svět široký! Je tu dost místa pro vás a stejně tak nás! Rozviňte svůj hlavní stan, kde je vám libo, ale v království na jsem já a neopustím je dříve, než se mi bude chtít."
To je tvé pevné rozhodnutí?"
Tys to řekl!"
Odmítáš uposlechnout generálův rozkaz?"
Nejsem vůči němu povinen žádnou poslušností."
omysli na svůj podpis!"
omysli na váš! Já zůstanu."
Hřešíš proti podmínkám, které ti byly dány!"
ami jste ty podmínky nesplnili, protože nikoliv vy, ale já jsem

zřejmě šťastně splnil svůj úkol. Už nemohl váhat. Proto Lubah stoupil po schodech haly a okamžitě se vrhnul k zemi.

„Kdo jsi?" zeptal se sultán přísně.

„Pane, nech zazářit svůj zrak na mou osobu a poznáš nejvěrnějšího a nejspolehlivějšího služebníka."

Při těchto slovech trochu pozvedl hlavu, takže mu mohl s vidět do tváře. Okamžitě ho poznal.

„Lubah, nejlepší z mých suwarů — jezdců!" zvolal. „Měl jse za mrtvého. Proč jsi mě opustil?"

„Neopustil jsem tě, pane. Byl jsem zajat tvými nepřáteli a odv do země Usufzey.*) Tam mě Seyudové**) drželi, ale časem s podařilo uprchnout zpátky k tobě."

„Věřím ti, ale proč ses nevrátil už dávno?"

„Abych se dostal do Symooru, musel jsem přes Aughu. Zde onemocněl, neboť jsem v zajetí velice trpěl, a proto jsem nemohl Mé srdce ti však zůstalo věrné a mé oči byly i zde pro tebe otev A když jsi teď přišel do Aughy, plazím se k tobě, ó pane, aby dokázal, že jsem ti byl vždy věrně oddán."

„Měl jsi pro mně otevřené oči? Chceš mi dokázat svou věr Jestli ti dobře rozumím, chceš mi oznámit něco, co jsi viděl a slyš

„Jsi bystrý, ó pane, a uhádneš všechny myšlenky mé duše!"

„Tak mluv!"

„Smím mluvit teprve tehdy, až pouze tvé uši budou naslouchat

„Vstaň a přistup ke mně!"

Lubah uposlechl a mluvil tichým hlasem, takže jen sultán s tato slova:

Ne, neměl strážce pokladu, neboť ho nepotřeboval."
roč?"
eho poklady ochranu nepotřebovaly. Nikdo kromě něj a begu-my
děl, kde je poklad ukrytý."
lláh je velký a ty mluvíš pravdu! Hledal jsem všude, ale nic jsem
šel. Mluv dál!"
no oči se leskly a jeho rty se chvěly při pomyšlení na nezměrné
tství, které bylo připisováno Madpuru Singovi a které nebylo do
chvíle nalezeno. Pochopil, že Lubahovy informace se budou týkat
še pokladů a třásl se touhou zjistit něco bližšího.
Musím říci všechno?" ptal se phansegar, který se snažil co nejvíce
mého sultána napnout.
Všechno! Nařizuji ti to!"
yl jsem dlouho nemocen, a abych posílil své tělo, musel jsem se
koupat v řece. Dělal jsem to nejraději večer, neboť světlo a žár
škodily mým očím a hlavě. Jednou kolem půlnoci jsem ležel na
u, abych si odpočinul po námaze plavání. Tu přijela po řece velká
a zakotvila v mé blízkosti. Nejdříve vystoupil naib — poručík s
dlika džuwány — sluhy a potom sáhib a žena se závojem. Ten
byl Madpur Sing a ta žena byla Rabbadáh, beguma

Alláh ill Alláh!" přerušil ho sultán, „ty jsi viděl begumu, nej-
nější ženu na zemi, která je cennější než všechny maharádžovy
ady?"
Viděl jsem ji nejdříve se závojem a potom i odhalenou, tak, jak
oko blahoslaveného krásné hurisky v ráji."

„Rozumím, a máš ji dostat, aniž by jsi mi musel dávat nějaké bohatství."

„Ale já ti je dám! Přísahám ti to při Alláhovi i vousu Prorokově!"

„Nepotřebuju bohatství, neboť —" a vyrazil ze sebe další slova s důležitou a sebevědomou tváří, avšak tiše šeptaje, „— neboť, kdybych chtěl, stanou se všechny maharádžovy poklady mým majetkem."

„Jak? Tvým majetkem?" zeptal se sultán bleskurychle.

„Ano."

„Znáš tedy místo, kde je maharádža ukryl?"

„Znám ho! A znám ho tak přesně jako to místo, na němž teď stojím."

„Kde to je? Ty poklady nepatří tobě, nýbrž mně! Já jsem dobyl Aughu a vše, co se v této zemi nalézá, je mým právoplatným majetkem!"

„Pomysli, pane, že jsi do Aughy nepřišel sám! Jsou zde taky muži z Kamoohu a Angličani. Kdo je vlastně teď majitelem Aughy?"

„Já, protože hlavní město se nalézá v mých nikách."

„Hlavní město snad, ale ne poklad. Ten je totiž ukryt zcela mimo město."

„Cože? Mimo město? To by byla od maharádži velká odvaha, dokonce neomluvitelná neopatrnost! Mluvil jsi pravdu?"

„Plnou pravdu, pane! Mám ti vyprávět tu historku dále?"

„Učiň tak!"

„Když Raják vystoupil, odebral se s begumou na místo, o němž se snad ještě zmíním. Také ostatní je následovali a měli s sebou rýče a motyky. Vytvořili skrýš, kam schovali mnoho beden a jiných truhlic, které přivezli na lodi.

Byl to poklad krále z Aughy. Vše pečlivě uklidili, aby nebyly vidět stopy a zbytky hlíny naházeli do vody. Během této doby odešel Raják na loď, a já ležel dostatečně blízko, abych ho mohl pozorovat. Viděl jsem malou misku, která se jen na několik okamžiků zaleskla v jeho rukách, potom se vrátil zpět ke svým lidem. Tušil jsem co udělal. Naib i džuwánové věděli, kde je poklad ukrytý, proto museli zemřít, aby nikdy nemohli nic prozradit. Chtěl je i s lodí vyhodit do povětří. Kekni mi, pane, jestli bylo mou povinností je varovat?"

„Ne, to by ses prozradil a sám by ses ocitl ve velikém nebezpečí."

o jsem si myslel i já a proto jsem zůstal klidně ležet na svém
.

astupte a jeďte zpět!' nařídil jim maharádža. Všichni ho poslechli
s begumou zůstal stát na břehu. Sotva loď poodjela, na palubě se
sklo, zazněla obrovská rána, k obloze vyrazil sloup ohně a slyšel
jak zbytky lodi a roztrhaných těl padají zpět do řeky. Čin se
řil a maharádža si myslel, že tajemství pokladu zná pouze on a
ma."

y jsi o tom nikomu neřekl?"

ane, jsi první, komu to povídám."

o budeš požadovat za ukázání skrýše těchto pokladů?"

sem tvůj sluha, pane, a chci žít jen z tvé milosrdnosti. Dej mi co
š, sám nic nežádám. Stačí mi, když tvoje oči přátelsky spočinou
é osobě."

ubahu, jsi nejlepší a nejvěrnější mezi všemi, kteří mi slouží.
eš se velkým v zemích Augha a Symoor. Pověz mi ale, kde je
ma? Ona unikla mým válečníkům; prý ji zachránil nějaký od-
ý muz.

patříš ji a odvedeš do svého harému. Je ukryta u jednoho gurkhy
astevce, který patří k mým přátelům. Už jsem ji u něj tajně
roval. Nařiď, pane, kdy ti mám ukázat místo, které ukrývá
rádžovy poklady."

ítra; dnes už je příliš pozdě."

Angličani?"

o tím míníš?"

„Máš pravdu! Musím to místo vidět ještě dnes! Je to daleko odtud?"

„Z paláce tam můžeš dorazit na rychlém koni za čtvrt hodiny. Za chvíli bude večer, musíš se rychle rozhodnout!"

„Co bys mi poradil, mám poklad vyzvednout hned, nebo ho tam mám zatím nechat ležet?"

„Myslíš si, že by byl v tomto prostředí v bezpečí?"

„Ne."

„Tak ho nech zatím ležet tam. Stačí, když budeš znát místo, abys v případě boje mohl vytvořit podmínky k tomu, aby byl nepříteli zamezen přístup do těch míst."

„Souhlasím. Vezmi si koně, okamžitě vyrazíme!"

Lubah se otočil a šel ke koním. Ani sval v jeho tváři neprozradil radost ze štěstí, které ho při jeho nebezpečných úmyslech dosud provázelo. Že je jeho záměr nevěrný, zločinný a hrozný, mu bylo zcela lhostejné. Byl phansegar, fanatický přívrženec smrti, jehož víra mu nařizovala, aby si co největším množstvím vražd zajistil blaho nebe. Podle jeho mínění nebyl atentát na sultána nic jiného, než další velký krok na jeho hrůzné cestě k blaženosti.

Když sultán vydal rozkazy po dobu své nepřítomnosti, vyskočil na drahocenně vyšňořeného, ušlechtilého koně, který mu byl přiveden, pokynul Lubahovi a opustili dvůr. Jako ochrana je doprovázela malá skupina suwarů, kteří jen zpovzdálí následovali svého panovníka.

Cesta vedla několika ulicemi města, kde míjeli různé skupiny jezdců a pěších, a pokračovala ven do polí. Všichni kolemjdoucí se vrhali uctivě k zemi. Mezitím padl rychlý soumrak, typický pro tyto oblasti, takže suwarové zkrátili vzdálenost mezi nimi a sultánem, aby ho neztratili z očí a mohli okamžitě vyhovět jeho pokynům a rozkazům.

Lubah mířil v ostrém úhlu dolů k řece a když minula čtvrthodina, zarazil svého koně. Několik loket před nimi šuměly majestátně vody Gangy; vlny fosforeskujíce jiskřily a v ústrety jim zavanul příjemný chlad, způsobený vlhkostí v blízkosti řeky.

„Jsme téměř u cíle, sidi," poznamenal phansegar.

„Proč zastavuješ?"

Ihned chytil sultána pod krkem, že ze sebe nedokázal vyloudit sebemenší hlásek.

„Je tvou vůlí, aby nás suwarové doprovázeli až k tajnému úkrytu pokladu?"

„Ne. Jsi opatrný, Lubahu a já musím souhlasit s tvým názorem."

Odvrátil se a nařídil svým průvodcům zastavit a vyčkat na jeho návrat. Potom vyrazil s phansegarem pomalu za pokladem.

Lubah se tvářil, jako by hledal znamení úkrytu a pomalu se vzdalovali od suwarů. Konečně usoudil, že přišel jeho okamžik.

„Téměř se mi zdá, že jsi zapomněl místo úkrytu," poznamenal sultán.

„Znám jej velice přesně a našel bych jej i v největší tmě."

„Tak ho najdi!" nařídil panovník. „Je noc a Angličané jsou možná nablízku. Nemohu se více vzdalovat od Aughy, nechci-li padnout do jejich rukou!"

„Alláh ill Alláh — Bůh je Bůh a my už jsme u cíle!"

„Ach! Kde je to místo?"

Lubah pokynul paží na stranu.

„Vidíš ty skály, které tak bíle září ze břehu, pane?"

„Nevidím nic!"

„Tvůj zrak směřuje příliš vpravo, dovol, abych ti to sám ukázal přesněji.

Přitlačil svého koně k sultánovu, opřel se levicí o konec sedla panovníkova koně, pozvedl pravici, takže se ocitla téměř před tváří sultána, který se marně snažil rozpoznat neexistující skály.

„Támhle jsou!"

„Stále ještě nic nevidím."

„Hleď nyní více doprava!"

„Jsem snad raněn slepotou? Skrýš je v blízkosti těch skal?"

„Ano."

„Proč tedy stojíme zde? Vpřed! Pojedeme až tam, Lubahu."

„Pojedu vpřed, ty ale nikoliv!"

Svá výhružným hlasem pronesená slova hned vysvětlil svým činem: během svých slov se totiž zvedl phansegar v sedle a přeskočil rychlým švihem do sedla sultánova koně. Ihned chytil sultána pod krkem, že ze sebe nedokázal vyloudit sebemenší hlásek. Pouze krátce zachroptěl, ruce i nohy se mu křečovitě zachvěly a hlava mu poklesla. S dechem ho opustilo i vědomí.

„Dobrá práce!" pochvaloval si tiše Lubah. „Není mrtev a bude mým mistrovským kouskem, že ho do zbořeniště dostanu živého. Jeho všemohoucí Alláh ho už nezachrání!"

Vzal k sobě zbraně přemoženého, strhnul mu z hlavy turban, rozmotal ho a přivázal jím sultána ke koni, takže mu znemožnil jakýkoliv pohyb a proto i útěk. Do úst mu vrazil roubík, přeskočil zpět na svého koně, sultánova vzal za uzdu a nejrychlejším tryskem ujizdel pryč.

* * *

Sultánův doprovod čekal dlouho a samozřejmě marně. Přešla půlhodina, minula druhá, ale panovník se stále nevracel. Průvodci začínali mít strach a zmocňoval se jich velký neklid. Konečně se odhodlal velitel skupiny porušit sultánův rozkaz a nařídil pomalu

ujíždět směrem, kterým se panovník vydal. Přitom se muži rozest
bili, takže vytvořili dlouhou řadu, jejíž jedno křídlo se dotýkalo bře
eky.

Ostrými pohledy sledovali okolí, ale nespatřili nic, co by jim mo
akkoliv pomoci.

Náhle před nimi zazněl dusot kopyt. Nebyli to dva, ale v
mnohem více jezdců! Suwarové se rychle stáhli k sobě. Mohla to
patrola Angličanů, kterým nebylo co věřit, třebaže bylo toto vojen
ažení konáno s přátelským souhlasem. Do noci zasvitly bílé kabáto
zdálo se, že rozeznávají řadu bílých turbanů.

„To nejsou ferenghiové — cizinci, jsou to přátelé![4]" poznamen
velitel suwarů. „Pojďte, sultána určitě najdeme v jejich společnosti.

Vyjeli přijíždějícím vstříc. Ti se rychle zastavili, ale zdálo se, že
ejich obavy rozptýlily, když zjistili, že proti nim stojí jen malý po
ezdců. Jeden z jejich středu se odhodlal a vyjel suwarům v ústrety.

„Zastavte! Kdo jste?"

„Suwarové sultána ze Symooru, jemuž Alláh požehnal slávou
vznešeností."

„Co tu děláte?"

„Nejdřív řekni, kdo jste vy!"

„Suwarové maharádži z Kamoohu, jehož Alláh zavedl do Aug-hy

„Augha náleží našemu sultánovi!"

„To víme. Co tu tedy děláte?"

„Čekáme na svého panovníka."

„Na sultána?"

kterého vedl ten druhý za uzdu. My jsme ho potkali a zastavili, al
nečekaně strhnul koně stranou a vrhnul se do proudu řeky."

„Alláh akbar — Bůh je veliký! To byl náš sultán a ten druhý
zaručeně thug!"

Tato slova byla vyřčena s největším úlekem.

„Thug? Z čeho tak soudíš?"

„Jedině thug se odváží unést sultána ze středu svých lidí živ
Normální nepřítel by jistě sultána zavraždil a uprchnul."

„To je pravda. Hrůza, jaká je to zpráva: sultán ze Symooru
rukách thugů a Raják z Kamoohu zmizel!"

„Jak? Váš maharádža taky zmizel?" zeptal se suwar překvapeně

„Ano. Zcela jistě padnul do rukou thugů; stejně, jako váš sul
Můžeš nám říci, jestli maharádža z Aughy uprchnul, nebo se dc
do zajetí vítězů?"

„Byl zabit, ale jeho mrtvola byla unesena."

„Zabit? Proklatě, tato jízda nese odměnu, jak se mi zdá!"

Dal znamení svým lidem a ti tasili Šavle a v okamžiku obklo
suwary ze Symooru. Také mluvčí vytáhl šavli a pokračoval:

„Abyste věděli, nepatříme k Rajáhovi z Kamoohu. Jsme Anglič
a mohli jsme vás tak snadno oklamat, protože mluvím vaší řečí st
dobře jako vy. Jste mými zajatci! Odevzdejte své zbraně, jinak bu
namístě všichni pobiti!"

Suwar poznal, že jakýkoliv odpor by byl docela šílený, neboť
proti desateronásobné přesile. Pokusil se vyjednávat:

„Vy patříte k Angličanům? Proč nás tedy napadáte; my k nim

en zajatce, ale získali i informace, které, jestli se potvrdí, budou mimořádnou důležitost.

okud se zmizení maharádži i sultána skutečně potvrdí, budou Angličané volné ruce pro své zájmy.

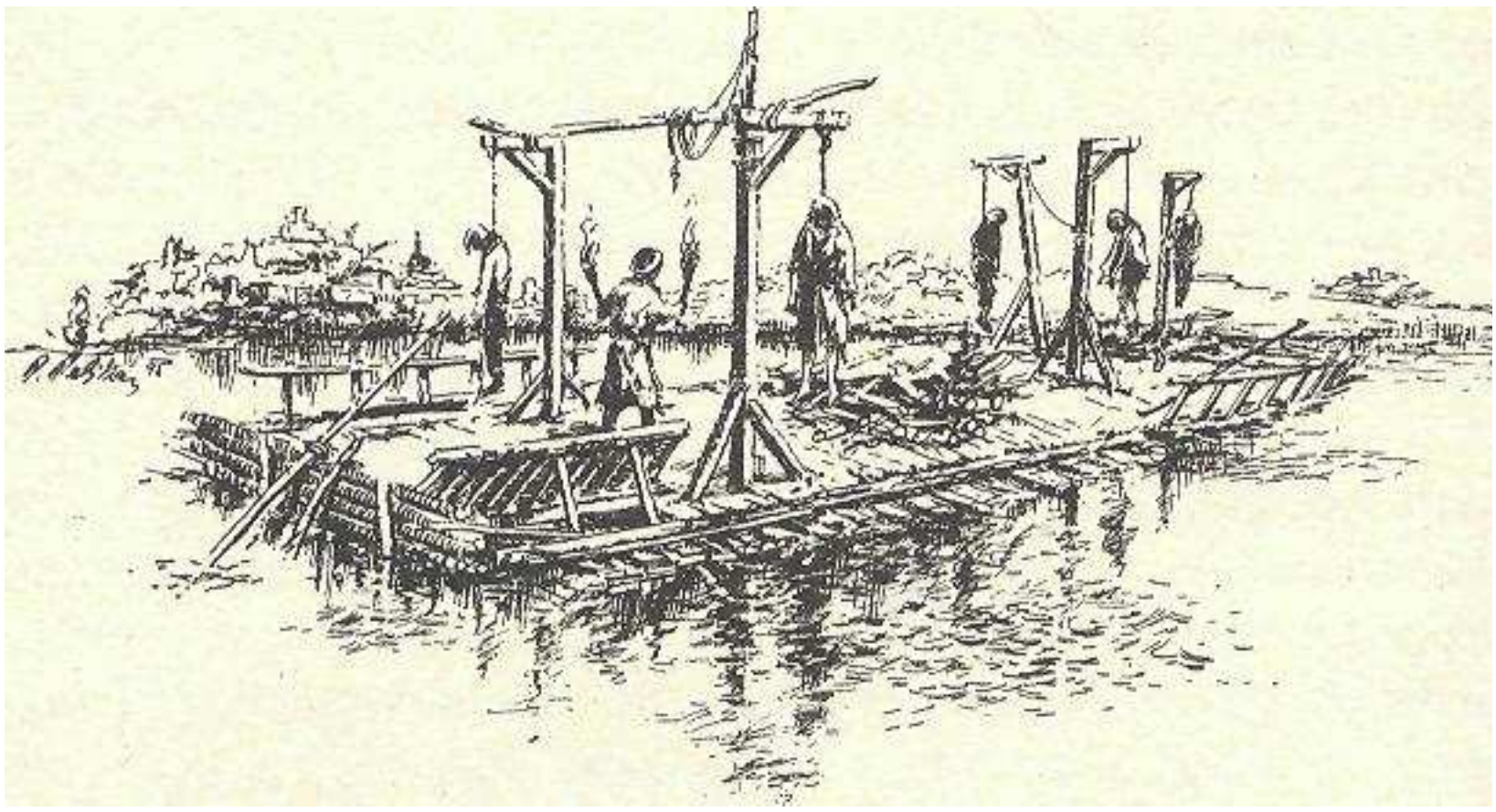
Mezitím se začali o sultána strachovat i ve městě. Byli vysláni lové a patroly, aby ho našli. První se vrátili, aniž by zjistili jakou- v stopu po zmizelém a jeho doprovodu. Později vyslaní se už rátili vůbec. Tato poslední okolnost měla svůj zvláštní důvod.

Onen důstojník, který zajal suwary, se snažil co nejrychleji vrátit hlavního stanu. Zprávy, které donesl, podnítily vrchního velitele využití zmatku nad zmizením sultána. Rozhodl se zmocnit Aughy.

Anglické vojenské síly se daly do pohybu a přes panující hlubo- tmu, se blížily k hlavnímu městu země. Předvoj byl složen ze ých sipáhíů,*) které mohl nepřítel velice snadno považovat za tní lidi. Tito sipáhíové měli v čele četné vnitrozemské zvědy, í výtečně znali terén. Roztrousili se daleko dopředu a sebemenší ezření hlásili zpět.

Tímto způsobem se podařilo bez jakéhokoliv rozruchu zajmout roly, které se příliš vzdálily od města. Během dalšího postupu y dokonce obklíčeny a zneškodněny i větší skupiny vojska. Když ala obloha šednout, stáli již Angličané tak blízko před městem a kovém počtu, že mohli ihned přejít do útoku.

Bojovníci ze Symooru, kteří měli velké obavy o svého sultána, ale v nejmenším netušili, co se stalo, byli velmi překvapeni, když nadání začalo několik anglických baterií pálit na Aughu, a pod itou této palby se začaly formovat kolony k útoku. Nastal hroz-

...na vodě se kolébala jakási konstrukce ověšená několika lidskými postavami.

Anglický vrchní generál se zastavil se svým štábem před měst
které se opět ocitlo v plamenech a nalézalo se v takových ruin
že nebylo možné mezi jeho zdmi přebývat. Z jejich místa bylo d
vidět na řeku a tak si povšiml jeden z adjunktů zvláštního plavi
které mimořádně pomalu plulo dolů po proudu.

Nebyla snad vidět nějaká loď; na vodě se kolébala jakási k
strukce ověšená několika lidskými postavami. Uprostřed byla
stavena hranice z rýžového dřeva a silných větví a na ní ležela p
všech známek mrtvola. Plavidlo se neustále otáčelo kolem své
Na jedné straně stál muž s planoucími pochodněmi; byl připra

To si taky myslím. Ale co je to za mrtvoly, které visí dokola na
nicích. Co ty?"
Mají být taky spáleny, jak se domnívám, sáhibe."
Jistě, ale co jsou zač? A kdo přišel na tu zvláštní myšlenku, spálit
voly zde, přímo uprostřed řeky?"
To nevím. Nařizuješ sáhibe, abych se poptal?"
Jak?"
Poplavu k nim a zeptám se muže s pochodní."
Nedostaneš se do nebezpečí?"
Ne. Při oběti mrtvého vždy zavládne mír a proto se nemusím
ho obávat."
Tak si pospěš, abych se dozvěděl, jestli se za tím neskrývá nějaká
a!"
věd se vzdálil. Na břehu ze sebe svlékl šaty, ponořil se do vody a
al k voru. Brzy se přiblížil a vyšvihl se na plavidlo. Ve stejném
mžiku hodil muž, který ho zřejmě očekával, pochodeň na hranici a
é větvoví se okamžitě vzňalo.
Kdo tě poslal?" zeptal se zvěda se zachmuřeným čelem.
Generál Angličanů."
Ty jsi v jeho službách?"
Ano."
Jako co?"
Jako zvěd."
Tedy jako špión!"
Mávnul opovržlivě rukou a dodal:

„Blázne! Podívej se na tu hranici! Ten muž se světlými vla promnutým hrdlem byl lord Haftley, mocný sirdar i sirc Angličanů! Ten co visí vedle něho se jmenoval Mericourt, subadar — rytmistr. Ti ostatní vpravo od něho byli anglick důstojníky. Phansegarové vyzvedli tyto muže, tyto mocné, ze st jejich tábora a popravili je! Nevidíš, že každý z nich je poznam na hrdle phansegarem?"

„Člověče, snad nejsi sám phansegar?!"

„Ano! Klidně se odvážím přijít do středu Angličanů! Nej odvážnější než ti, jejichž nejvyšší muže spálím?"

„Chytnou tě a zabijou!"

„Starej se o sebe a ne o mě! Vidíš toho mrtvého na hranici? urozený Madpur Sing, maharádža z Aughy, kterého zavraždili zra Předám jeho duši bohu nebes. Vidíš ty dva muže vedle cizího sir vlevo? To je sultán ze Symooru a Raják z Kamoohu. Oba vylákali ze středu jejich bojovníků. Dosud žijí, ale jsou spoután jsou ztuhlí jako mrtvoly. Dobrotivý a spravedlivý Madpur Sing postižen jejich zradou a zavražděn. Phansegarové ho pomstí! Z jeho nejvyšší nepřátele a nyní je zaživa upálí s jeho mrtvolou. celý svět poznal a viděl, jak odvážní a mocní phansegarové přivážím tuto hranici do vašeho středu. Pohleď na ty nože! Zabil tě, protože jsi zrádce, ale poslal tě generál a já chci, abys mu vypr co jsem ti řekl. Dávám ti povolení k návratu, ale při všech na tajných zákonech ti slibuju, že během tří dnů ochutnáš můj n kdyby ses schoval do pekla nebo do nebe!"

Při této hrozbě se vrhnul phansegar do vln a teprve daleko od

„Tak ho nech co nejrychleji pronásledovat!"
„To nejde. Museli by vyrazit jezdci, a než by překonali řeku, bude muž dávno v bezpečí. Jakou to má souvislost s tím vorem?"
„Hroznou! Chvěju se po celém těle, sáhibe!"
„Nemusíš se chvět, ale mluvit! Až domluvíš, budeš mít ke chvění tatek času! Tedy, kdo má být na tom voru spálen? Ach, už se ilo lešení! Oběšenci spadli do plamenů!"
„A víš, co je to za lidi?"
„To bych se rád dozvěděl od tebe. Tak už konečně mluv!"
„Přece víš, že thugové zajali generála Haftleye, rytmistra Merirta a další důstojníky ----------"
„Samozřejmě. Dál!"
„To oni viseli na těch šibenicích!"
Generál se hrozně ulekl.
„Lžeš, chlape!"
„Nelžu, sáhibe! Viděl jsem ty pány velice často a dnes jsem je chny poznal."
„Byli zavražděni?"
„Ano, zavražděni phansegary na počest smrti Madpura Singa harádži."
„Jak to?"
„Tam na hranici hořela taky schránka s mrtvolou krále Aughy."
„Hrůza! Ty jsi toho muže na místě nezabil?!"
„Neměl jsem zbraň, neboť jsem je musel nechat na břehu. On všal l ten hrozný nůž phansegarů, proti němuž není obrany an

Vor, který už nebyl řízen rukou phansegara, se nedržel dále sti
toku, ale přiblížil se ke břehu a zde se zachytil. Generál k tomu m
pospíchal a ostatní jej následovali.

Oběť byla dokonána. Ze silných kmenů zhotovený základ voru
chráněn vodou, takže byl plameny ušetřen. Ostatní dřevěné č
přeměnily plameny v popel, z něhož vyčnívaly různé zuhelnatelé č
těl a kostí. Generál se s odporem odvrátil.

„Poručíku Barrowe! Předávám vám tento vor. Postarejte se,
pozůstatky byly s úctou pochovány! Ostatní upřesním později."

Potom odjel. Jako nejvyšší velící důstojník měl mnoho jin
povinností, proto se nemohl touto záležitostí zatím dále zabý
Poručík nechal několika muži z řad sipáhíů vyhrabat pozůstatl
popela a potom také opustil vor. Ten zůstal pro zbytek dne n
všimnut.

Večer se ale všechno změnilo.

Augha lehla popelem a jen několik obyvatel se vrátilo a blou
tajně jako stíny mezi rozvalinami. Angličané opustili okolí a jen n
počet vojáků pronásledoval prchající bojovníky ze Symooru. Hv
hleděly dolů na dosud dýmající spoušť a v dáli byla vidět zář ně
hořící vesnice. Náhle se na břehu řeky zvedla ze země postava a p
druhá, která se k té první přiblížila.

„Všechno v pořádku?"

„Jak se zdá."

„Žádné hlídky na řece?"

„Uvidíme."

Obě postavy se plížily k voru a našly ho opuštěný.

„Ano."

„Taky si to myslím. Dáme tedy znamení!"

Napodobil zvolání usínající volavky. Po krátké chvíli se shromáždilo u voru asi padesát postav. Všichni utvořili kruh a postava v jejich středu polohlasně spustila:

„Nym se dozvíte, proč jsem vás sem přivedl. Víte, že náš maharádža byl dobrým panovníkem —"

„To víme!" odpověděl jeden za všechny.

„Byl spravedlivý a dobrý, byl také chytrý. Nikdy nezabil thuga!"

„Nikdy!"

„Proto jsme ho pomstili a ještě zabijeme mnohé z jeho nepřátel. Jeho tělo bylo z rukou vrahů zachráněno, ale ne jeho majetek a poklady. Chcete mi říci, komu nyní náleží?"

„Begumě!"

„To je správné! Musíte mi pomoci je k ní dopravit. Kdo není připraven, nechť se přihlásí a opustí nás!"

Nepřihlásil se nikdo, mluvčí tedy pokračoval:

„Chtěl jsem begumu a jejího cizince nechat dlouho u nás ve zříceninách v lese Kolnah. Angličané však položí ruku na náš les a budou nás pronásledovat. Proto dojde k boji, který by mohl ohrozit bezpečnost begumy. V zájmu bezpečnosti musí opustit zem, dokud nebude možné, aby se vrátila a zaujala místo na trůně svých otců. Rozvaliny již opustila a vydává se k lodi, kterou pro ni objednám. Když jsem připravoval hranici, věděl jsem, že vor neshoří. Nechal jsem zjistit, kde leží, a nyní musí přijmout poklady princezny a odvézt je za ní. Budete sloužit jako ochrana a stráž. Jste k tomu připraveni?"

„Jsme připraveni! Nařiď, co máme dělat!"

„Hned to uslyšíte. Vidím, že se vrátí Lubah."

Skutečně se objevil phansegar. Velitel se ho zeptal:

„Jaké neseš zprávy?"

„Mistře, v zahradě není ani noha a stánek stojí stejně jako dřív."

„Jdi napřed, abychom nebyli překvapeni. Ostatní za mnou!"

Vytvořili řadu, která se táhla od břehu řeky až ke zdi ohraničující zahradu maharádži. Také tady zuřily těžké boje, neboť zeď byla na několika místech polorozbořena. Thugové vnikli jedním takovým otvorem snadno do zahrady a velitel je vedl k altánku.

... nesl na rameni silnou lehkou bumbusovou tyč, na jejími konci visely hliněné nádoby.

Zde ustanovil několik stráží a potom vstoupil s Lubahem zahradního domku. Za několik okamžiků zazněl tichý skřípavý z a ti co stáli venku, zjistili ke svému úžasu, že se altánek ve s základech otáčí. Za okamžik potom se u vchodu vynořil Lu-bah.

„Pojďte sem! Každý dostane balíček a odnese ho k voru."

Nastalo pilné, ale tiché pobíhání sem a tam mezi altánkem a vo Teprve po dlouhé době se altánek opět otočil a vůdce phanse-ga Lubahem vystoupili ven.

„Hotovo! Pojďme zpět!"

noži a šavlemi jej doprovázeli. Padesát plavců, kteří bylí zvyklí hledět smrti vstříc, vytvářelo doprovod, který by neváhal podstoupit boj i s daleko početnějším nepřítelem. Poklad begumy byl svěřen jim a vodě, a oni v té vodě byli stejně jistí, jako na pevnině.

Hlavní voj Angličanů směřoval do vnitrozemí, vojsko z Kamoohu bylo bez velitele a následkem toho sedělo nečinně daleko od rezidence. Malé skupiny nepřátelských vyzvědačů, kteří byli vysláni k prozkoumání okolí se nemusel doprovod voru obávat. Thugové neznali strach. Jejich krvežíznivá víra jim předepisovala za nejvyšší cíl být chycen jako vrah a zemřít v hrozných mukách.

* * *

Téhož dne ráno byl Alphons Maletti probuzen ze spánku velice zvláštním způsobem. Zdálo se mu totiž, že je účastníkem krvavé řeže. Děla duní, až se chvěje zem. Tupé výstřely mu burácely v uších ještě tehdy, když se posadil na lůžku. Otevřel oči, ale výstřely děl hřmí dále. Vyskočil z lože a přistoupil k oknu.

Na západní straně se blýskaly první známky dne, zatímco na východní už červánky zbarvily celý obzor. Poslouchal. Ano, skutečně je to kanonáda. Znal příliš dobře rachot del, než aby se mohl mýlit.

Hřmění přicházelo z okolí Aughy. Kdo tam ještě mohl bojovat? Maharádža byl přemožen a mrtev: tři mocní nepřátelé stáli v zemi se svými vojsky, proto nebylo myslitelné, že by se poražené obyvatelstvo Aughy odvážilo postavit trojnásobnému protivníkovi. Ale Maletti znal dobře politiku Britů a hned vytušil to správné. Angličané se obrátili proti svým spojencům, aby zůstali jedinými pány země. Zaskřípal zuby a mumlal:

„Jen o několik měsíců! Kdybych mohl alespoň tři měsíce spravovat svůj úřad, byli by ti kramáři přijati takovým způsobem, že by se navždy zapomněli vrátit! Teď už není na záchranu ani pomyšlení."

Zaslechl polohlasné kroky zvenčí a otevřely se dveře. Poznal náčelníka thugů.

„Pojď dál!"

„Chtěl jsem se podívat, jestli tě nevzbudila kanonáda."

„Vzbudila. Střílí se asi někde v okolí Aughy. Víš snad něco více?"

„V této zemi se nestane nic, o čem by mě mí lidé neinformova

„Komu patří ta kanonáda?"

„Angličané zase jednou dokázali svou věrnost a zaútočili n spojence ze Symooru."

„Jistě zvítězí, pokud sultánovi hned nepřijde na pomoc mahar z Kamoohu."

„To neudělá, věř mi! Zlato Angličanů je mocnější, než zbraně. Chtěli dokonce podplatit i thugy, ale smrt jednoho jed Angličana je nám vzácnější, než tuny blýskavého kovu!"

Opět zazněly tiché kroky a ve dveřích se objevila Rabbadáh.

„Slyším střelbu! Co se děje? Kdo bojuje?"

„Angličané zaútočili na muže ze Symooru," odpověděl phanse

„Co říkáš? Angličané nejsou spojenci sultána ze Symooru?"

„Byli, ale ti sprosťáci neznají věrnost ani víru, jakmile jim z kyne nějaký zisk! Chtějí sami získat celou Aughu a nechali sultánem dobýt jen proto, aby mu ji mohli zase sebrat."

„Podaří se jim to?"

„Ano."

„Sultán ze Symooru je však znám jako velký a odvážný voj ce!"

„On ale není u svého vojska a za necelé dvě hodiny bude mrte

Oba se nad jeho proroctvím zarazili.

„Zemře?" zeptala se beguma. „Kdo ti to řekl?"

„Já sám. A zároveň s ním zemře maharádža z Kamoohu."

„Maharádža? Nemožné! Jak bys to mohl předem vědět?"

si moje panovnice a já plním tvé rozkazy, ještě než mi je předáš.
e má stát s mrtvolou tvého bratra Madpura Singa?"
ožádám tě, abys ji dnes spálil."
ak ti povím, že už je postavený vor. Na něm je hranice, na které
ruhlice se zavražděným a nad ním visí sultán, Rajáh a Angličané,
jsme zabili. Vor přivede do Aughy jeden z mých nejlepších žáků
ho zapálí. Angličané se musí dozvědět, že maharádža z Aughy
avražděn a hned nato pomstěn."
o chceš udělat!"
Už jsem to udělal. Vor dávno odplul a brzy dorazí do Aughy.
Všechno se doopravdy zdaří?*[4]
daří. Za to mi ručí muž z voru. Ještě než ho zapálí, musí na to
ičany upozornit."
Děkuji za tvou pomstu a věrnost, kterou ke mně chováš. Nikdy
nechtěla být tvou protivnicí, neboť rozhoduješ nad životem a
, aniž by ses ze svých činů někomu zodpovídal."
sem mocnější než kníže a svou moc ti propůjčím, dokud ne-
neš Angličanům a nebudeš v bezpečí."
Myslíš si, že mám Aughu opustit a prchnout před Angličany?"
Ano."
roč?"
Augha jim bude patřit a dokonce dobudou i Symoor a Ka-mooh."
Víš to jistě?"
Vím to. Mají dostatek peněz, aby mohli zem koupit, a taky
atek mužů, které mohou obětovat při dobývání cizích zemí. Co

„Utečeme."

„Kam?"

„Pryč z této země, nejlépe na území Holanďanů."

„To je dobré, Holanďané jsou nepřátelé Angličanů. Je to však dlouhá cesta, vedoucí různými provinciemi, kde již sídlí Angličané. Brzy bys jim padl do rukou!"

„Tak nám poraď!"

„Utečete ještě dnes. Náš les Kolnah leží tak blízko Aughy, že sem Angličané co nevidět dorazí. Mnozí z nich padnou, neboť phansegar bude těžce řádit v jejich zástupech, než jim přenechá rozvaliny chrámu. Ale než boj vypukne, musíte být dávno v bezpečí. Můžu vyslovit návrh?"

„Mluv!" nařídila beguma.

„Mám kontakty po celé zemi. Stačí jediný pokyn a mám pro vás pnpravenu loď, která vás sveze Gangou do Kalkaty. Lodníci jsou věrní muži a můžete se na ně spolehnout. V Kalkatě vás dovedou za jedním člověkem, který se zaručí životem, že vás dostane bezpečně ze země na loď, plující k Holanďanům. Mám tento pokyn vydat?"

Beguma se tázavě podívala na Malettiho. Když si všimla jeho souhlasného výrazu, odvětila:

„Udělej to, ale nejdříve mi pověz, kdy bude ta loď připravena."

„Dnes v noci."

„To je příliš brzy!"

„Je to spíš příliš pozdě, než příliš brzy. Na lodi budeš ve větším bezpečí než zde."

„Já musím nejdříve do Aughy."

„Co tam chceš?"

„Je tam něco, co raději zničím, než zanechám tady!"

Usmívajíc se, souhlasně přikývl.

„Vím, co myslíš."

„Jakže?"

„Neřekl jsem ti už, že phansegar ví všechno? Chceš vzít s sebou obsah altánku. Mimochodem, nechal jsem ho prohlédnout."

„Ty víš skutečně všechno! Je altán zničený?"

„Ne."

„Musíš tedy souhlasit, že ještě dnes nemohu odplout. Mám nechat nepřátelům poklady, za které by se dala koupit království?"

řestože dnes odpluješ, odvezeš je s sebou."
se to stane?"
ech mne jednat. Můj pohřební vor je vyroben tak, že nemůže
t. To byl můj úmysl, neboť tento vor dopraví tvé poklady na loď,
ž mě budeš i s pokladem očekávat."
emýšlivě se na něho podívala a pokývala hlavou.
enajdeš je. Musím jít s tebou, abych ti je pomohla vyzvednout."
ět se usmál.
Iám ti ještě jednou opakovat, že phansegar ví všechno? Dokážu
altánkem stejně dobře jako ty. Byl jsem nejednou v klenbě, kde
svítí jako oheň a diamanty jiskří jako hvězdy."
ože? Dovolil sis odhalit naše tajemství a vstoupit do altánu?
y se to dozvěděl Madpur Sing, byl bys ztracen!"
ic by mi neudělal," odpověděl phansegar hrdě. „Teď mi ale
, jak byste sami dva chtěli vyzvednout poklad a uchránit ho před
čany?"
ašli bychom věrné lidi a ti by nám pomohli."
o by bylo nebezpečné. Zlato má větší moc než věrnost! Stejně
lidi ještě nenašli a proto svěř své zlato mně. Slibuji ti při svém
že se neztratí ani to nejmenší!"
o vím, ale myslela jsem, že úkryt nenajdeš. Ty rozhodni, co
e udělat, a my beze slova tvých pokynů uposlechneme."
ak se připravte k odjezdu. Musíte využít chladu rána a večera,
e mohli v parnu odpoledne odpočívat. Mí jezdci vás budou
zet a chránit před potížemi a nebezpečím."

Během jejich rozhovoru dunění děl utichlo a dalo se předpokl že se boj přemístil od hlavního města do okolí. Léčka Angličan zdařila. Tím, že převzali hlavní město, ustanovili se pány celé z Augha.

* * *

Později večer, když vyzvedávali thugové poklad z altánku a stavili stráže pro svou bezpečnost, věřili, že jsou naprosto nepoz váni.

Ale nebyla to pravda.

Mezi dýmajícími rozvalinami paláce se plížili dva muži. Jedn nich byl zvěd, kterého generál vyslal na pohřební vor thugů. Ko bylo více světla a daly by se rozeznat rysy druhého muže, zj bychom neporovnatelnou podobu, která dala tušit, že se jedn bratry.

Dorazili na hranici mezi palácem a zahradou a zůstali stát.

„Nic," pravil první.

„Nic," odpověděl druhý.

„A přece musí existovat!"

„Existuje!" zvolal zvěd rázně.

„Odkud to tak přesně víš?"

„Nepamatuješ si, že jsem musel všude doprovázet ministra Ta když jsem byl ještě v jeho službách? Tehdy ještě vládnul otec M pura Singa, který neudělal nic, aniž by se nezeptal Tamu o n Jednou jsem ho musel za pozdního večera doprovázet do maha žova paláce. Stál jsem ve dvoře, abych vyčkal na pánův návrat, al

‚Venku ve dvoře.'

‚Víš to zcela určitě?'

Jistě.'

‚Nevšimne si nás?'

‚Ne, sáhibe.'

‚Já jsem zaměstnal své sluhy tak, že nás nebudou moci pozorovat.'

‚Já jsem si zase naprosto jistý, že můj sluha se neodváží beze mne do paláce vkročit.'

‚Tak pojď!'

Šli dál. Zde muselo být něco důležitého a tajemného. Rozhodl jsem se i přes hrozící nebezpečí, že je budu sledovat. Sešli jsme po schodech dolů do loubí, kde jsme předtím marně hledali. Tam Rajáh zapálil nachystanou pochodeň. Potom zatlačil na jednu z těch mnoha kamenných desek, které tvoří zeď. Ta se posunula stranou a bylo vidět malý klenutý prostor, kde jsem spatřil tolik zlata a drahokamů! Mince, nádoby, pruty a sošky. Málem jsem *z* toho lesku oslepl."

„Byla to jejich pokladnice?"

„Ano. A bylo to právě to místo, které jsme před chvílí otevřeli a našli ho prázdné."

„Kam zmizel poklad?"

„To nevím. Kdybych to věděl, určitě bych ho nehledal tady."

„Přece se nemohl vypařit. Jedině, že by ho našel sultán!"

„Sultán ho nenašel. Od té doby, co jsem poklad zahlédl poprvé, mně sžírá touha ho vlastnit. Pálí to jako oheň a proto jsem se k němu chtěl dostat lstí. Upevnil jsem si důvěru ministra, dohnal jsem ho ke zradě — a dloubal jsem do toho tak dlouho, dokud jsem nevznítil plameny války. Postaral jsem se také, aby sultán ze Symooru přepadl co nejrychleji maharádžu z Aughy. Madpur Sing neměl dostat čas k odstranění pokladu. Potom jsem sem nahnal Angličany, aby zamezili sultánovi v přístupu do klenby. A když se mi všechno tak dokonale zdařilo, nacházím pokladnici prázdnou."

„Kam se mohlo všechno podít?"

„To ví Alláh a ďábel, ale já ne! Madpur Sing ho musel ukrýt za svého panování na nějaké jiné místo, o kterém se domníval, že bude jistější.

„Je ale už mrtev."

„A jeho tajemství zemřelo s ním!"

„Ne, ještě žije!"

„Kdo by ho mohl znát?"

„Beguma byla důvěrnice ve všech záležitostech a proto lze sn
předpokládat, že ví i o pokladu."

„Kde ji hledat?"

„Maharádža byl zavražděn, ale ona uprchlá. Nějaký váleční
vyzvedl na koně a převezl ji přes řeku. Nikdo ale nemůže říct, kd
byl a kam s ní uprchnul."

„Ty si myslíš, Lidrahu, že je poklad uschován mimo Aughu?"

„Ne," odvětil zvěd Lidrah. „Zaručeně je v paláci nebo v j
blízkosti. Jsem o tom pevně přesvědčen."

„Třeba je v zahradě?"

„To je možné."

„Ale kde?"

„To by se snad dalo zjistit"

„Jak?"

„Beguma se v noci dostaví, aby ho vyzvedla. Když sem přijd
každý den na výzvědy, nevylučuju, že tajemství odhalíme."

„Jestli ho neodhalíme brzy, bude už pozdě. Vyberou poklad a
tomu nedokážeme zabránit."

„Zabránit tomu můžeme. Angličané jsou tady a beguma by mu
přijít tajně. Pokud se objeví, vyvoláme hluk a bude ztracena."

„A poklad s ní?"

„Tedy je necháme klidně být a potom ji budeme tajně sledovat.
poslouchej!"

„Vidím je."
„Víš, co jsou zač?"
„Jak bych mohl?"
„Jsou to thugové, ano, jsou to dokonce phansegarové. Dávej dobrý
zor, bratře, nesmí nás zahlédnout, jinak jsme bez milosti a soucitu
aceni!"
„Jak jsi poznal, že jsou to phansegarové?"
„Zahlédl jsem, jak se jednomu zablýskl u pasu křivý nůž. Ano
lívej se támhle naproti!"
„Kam?"
„Na ty dva muže u schodů altánku."
„Vidím je."
„Ten druhý je phansegar, který byl dnes na voru."
„To není možné! Jak se mohl ten vrah odvážit vstoupit znovu do
sta?"
„V tak početné společnosti? Buď opatrný, hrozil mi smrtí."
„Pojď, Lidrahu, přivedeme rychle lidi a necháme je pochytat."
„Zbláznil ses?"
„Ne, ale hady a tygry musíme zneškodnit!"
„Kaldí, to je příliš brzy!"
„Jestli nás tu ale najdou, rozsekají nás na kusy!"
„Ty chceš snad obětovat poklad, který hledáme?"
„Poklad? Jak to?"
„Podívej, altánek se otáčí!"
„Skutečně! To je zvláštní. Co zde mohou mít ti vrazi v úmyslu?"

„Ne. Oni ho nepotřebují, protože i bez něho jsou dost bohatí. Ne
snad, že maharádža nikdy nepronásledoval žádného thuga? Byl chy
a oni se stali jeho přáteli. Nemohli ho proto okrást."

„A druhý pramen?"

„Beguma. Byla zachráněna díky nevšední odvaze jejího zachrán
enž musel být bezesporu nejlepším z phansegarů! Její království
traceno, proto chce zachránit alespoň své poklady. Požádala thug
pomoc a ti nyní přišli, aby vyzvedli obrovské Rajáhovo dědictví."

„Kdyby to tak bylo, tak---------- "

Zarazil se. Z altánku právě vystoupil phansegar Lubah a nařídil:

„Pojďte sem! Každý dostane balíček a odnese ho k voru."

Oba špehové pozorovali se vzrůstajícím napětím shon a ti
nemžení, které trvalo tak dlouho, dokud se altánek opět neotoči
phansegarové ho neopustili.

„Hotovo. Pojďme zpět!" nařídil polohlasně náčelník.

Dírou ve zdi mizel jeden tajemný muž za druhým.

„Skutečně to byl poklad," zašeptal zvědův bratr.

„To byl. Vidíš, že jsem měl pravdu?"

Obou mužů se zmocnilo nepopsatelné rozrušení, které nedoká
ovládnout. Šlo o to, aby bohatství, to nezměrné bohatství, neunik
Nyní se však nalézalo v rukách, jenž nebyly zvyklé vydat to, co
jednou uchopily.

„Co budeme dělat?" zeptal se Kaldí.

„Teď nemůžeme udělat nic jiného, než je následovat, abych
zjistili, kam poklad odnesli."

NO?" _
Přinesli vesla pro vor a plovoucí nádoby pro sebe."
To snad ne? K čemu plovoucí nádoby, když mohou jet na voru?"
Náklad je příliš těžký a vor by neunesl ještě tolik mužů."
K tomu stačí ti dva!"
Myslíš? Mohou si dovolit přepravovat dva muži takové bohatství,
ž je v zemi nepřítel?"
Kam?"
Kdo ví! Beguma stojí pod mocnou ochranou thugů a ti jí zaručeně
enou loď, na níž unikne i se svými poklady. Snad už dokonce ta
čeká na její příchod."
Pak je poklad pro nás ztracen!"
Ještě ne! Já se nikdy nevzdávám."
Je nutné, abychom jednali rychle. Ty máš svůj nůž a já taky.
blížíme se ke břehu, zabijeme oba thugy a utečeme i s vorem."
Za čtvrt hodiny nás phansegarové dostihnou a zavraždí! Máš
um? I kdyby nás nakrásně nepronásledovali, s tím vorem bychom
aleko nedostali. Musíme jednat jinak."
Jak?"
Budeme vor sledovat, víc ti teď nemůžu říct!"
Najdeme tady někde loď?"
Neviděl jsem žádnou, ale ta by nám stejně nepomohla. Při dran-
ání jednoho domu, tady poblíž, jsem si povšiml několika rybář-
ch hrnců. Když je přineseme, dostaneme se vpřed snáze a rychleji
lodí."

Po krátké době zaslechl jemné šumění vln řeky, od které vzdálen jen několik kroků. Objevil se vor. Dva muži leželi na sv plovacích nádobách a připravenými vesly postrkovali plavi chtějíce zrychlit jeho plavbu. Ostatní plavci, kteří byli určeni k osc ochraně pokladu begumy, obklopovali vor zprava i zleva.

Po několika okamžicích zmizel vor z Kaldího očí a on zasle tiché kroky podél zdi. Byl to jeho bratr.

„Kaldí!" zaznělo polohlasně.

„Zde!"

Volající přistoupil.

„Viděl jsi je?"

„Ano."

„A spočítal?"

„Ne."

„Zapomněl jsi na to hlavní! Musíme přece vědět, s kolika pro níky budeme bojovat. Plave jich tam osmačtyřicet a dva jsou voru."

„To je padesát. Je jasné, že proti nim nic nezmůžeme."

„Násilím těžko, snad ale lstí!"

„Jakou?"

„To ještě nevím. Počkáme, jak se vyvinou okolnosti. Zatím budeme sledovat a další se uvidí."

„Takpojď!"

„Ještě máme čas. Oba jsme dobří plavci a vor neplave zase rychle. Musíme se chránit toho, aby nás zahlédli. Zůstaň zatím sedě

k tomu, aby posloužil k pohřebním obětem. Byl vyroben tak, že nemohl shořet s hranicí a veden tak, že musel přirazit v blízkosti královské zahrady. Teď mohl být použit pro odvoz pokladu. Kdo tohle všechno vymyslel, jistě to zařídil tak, aby před ránem dosáhli lodi, na které bude beguma se svým bohatstvím zajištěna lépe, než na tomto otevřeném voru."

„Pak můžeme zůstat tady, protože naše námaha bude zbytečná!"

„Trpělivost je hojivá bylina a výdrž mnohé překoná! Budu je sledovat, i kdyby to mělo být až na konec světa!"

Po tomto pevném výroku nastalo ticho. Každý z bratrů se zaobíral v myšlenkách cílem, který si vytyčili a na prostředky, jak ho dosáhnout. Konečně se Lidrah zvedl a sáhl po jednom plovoucím zařízení.

„Nastal čas! Buď zemřeme nebo se staneme nekonečně bohatými. Vpřed!"

Spustili se do vody. Své oděvy si zčásti omotali kolem hlavy jako turbany a zčásti je ukryli v dutých nádobách.

Neseni nádobami se nemuseli příliš namáhat. Ujížděli rychleji než dobře veslovaná loď a již po necelé hodině plavby zpomalil Lidrah rychlost a čas od času zvedal hlavu a naslouchaje se rozhlížel, jestli nespatří v blízkosti vor.

V tichu noci občas zaznělo lehké plácání a šumění. Poté vždy oba plavci zastavili a nechali plynout čas.

Proběhla noc a nastal čas ranního rozbřesku. Na vodě se převalovala mlha a nebylo vidět více, než na několik kroků. Ale vlhkostí zhuštěný vzduch přinášel k jejich uším každý zvuk dvojnásobnou silou.

Náhle Lidrah zastavil.

„Slyšíš něco?" zeptal se vedle plovoucího bratra.

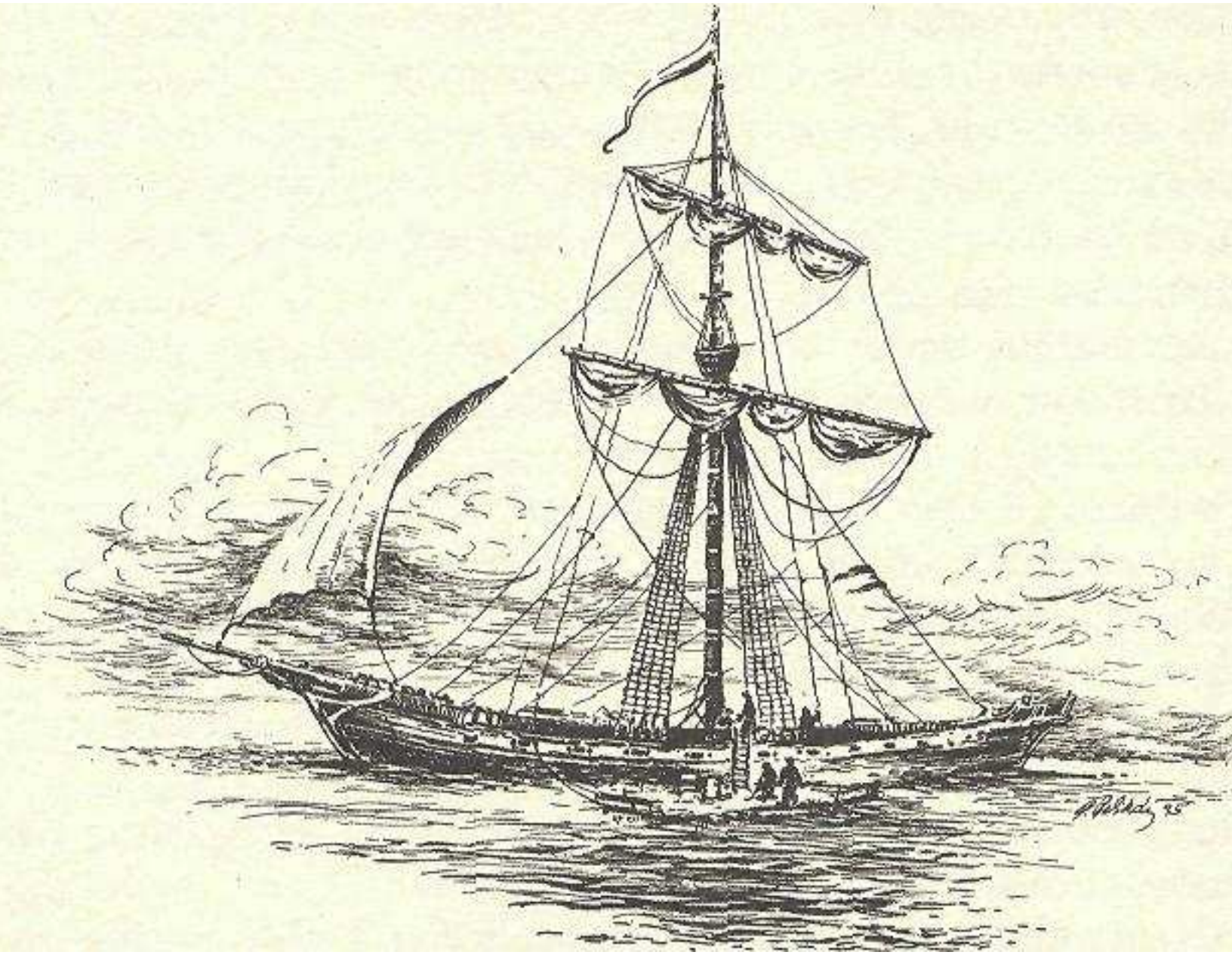
„Ano."

„Co?"

„Volání, jakým si pomáhají lodníci při nakládání lodě."

„Správně! Máme před sebou loď. Snad je to právě ta, kterou hledají phansegarové. Plav tam k tomu ostrovu a čekej, dokud se nevrátím. Podívám se, koho máme před sebou."

Kaldí mu vyhověl. Připlaval k úzkému pruhu země, aby se tam položil do vysoké trávy. Na návrat svého bratra nečekal dlouho.

„Přirazil k lodi a všechno je překládáno na palubu."

„Našel jsi něco?*' tázal se ho.

„Ano. Dostihli jsme je a jsou nedaleko. Naproti na naší straně l
louhá úzká loď s jedním stěžněm a třemi plachtami."

„A vor?"

„Přirazil k lodi a všechno je překládáno na palubu."

„Je jeden jistější způsob."

Jaký?"
Poutníkovi se přijetí na loď neodmítne nikdy."
Budeme se vydávat za poutníky?"
Ano."
Kam?"
Loď chce určitě plout až dolů do Kalkaty, neboť beguma bude v pečí jedině tehdy, když opustí Indii. Proto musíme všechno zařídit aby nás odvezli až tam. Nejedeme na svatá místa, ale vracíme, se ch."
Odkud?"
Z Ahabáru v Himálaji, kde jsme navštívili chrám býka."
Odkud pocházíme?"
Jsme laskarové — námořníci, a nemáme žádnou jinou vlast, než ě oceán."
Ach! Proč to?"
Potom se nám snad podaří vyjet s begumou na moře, pokud udeme moci splnit svůj plán už na řece."
Musíme udělat vše pro to, aby nepojali podezření. Hlavně se íme snažit získat důvěru begumy a jejích průvodců."
A kdy půjdeme na loď?"
Dnes ještě ne. Znám dobře tok Gangy. Zde dělá mnohé klikaté uky a když půjdeme nyní po zemi, budeme zítra ráno velký kus y před lodí s pokladem."
Co ten phansegar, který tě zná a vyhrožoval ti?"
Co je s ním?"

„Co budeme dělat teď?"

„Vydáme se na cestu, aniž bychom se více starali o loď, v phansegary. Tady na nás čeká jedině odhalení a proto nebezpečí, čím budeme dále, tím budeme blíže našemu cíli!"

„A naše plovoucí nádoby?"

„Nesmíme je tu nechat ležet, ani je nesmíme nechat plout p mohly by nás lehce prozradit. Vezmeme je s sebou kus cesty vnitrozemí a pak je zahodíme. Obleč se!"

Kaldí poslechl a vydali se na pochod.

Prošli nesčetnými vesnicemi a čím se dostávali dále od Aughy, více se vzdalovali od bojiště a v okolí panoval klidný život. poutníci dostali všude vodu i hrst rýže a jeden bohatý brahmán dokonce daroval nové sandály, když zjistil, že Lidrah je muzik založený a zpěvem doprovázel hru na raflah.*)

Když se první den klonil k večeru, zastavili na jednom vršku, k pod ochranou jednoho hustého listnáče připravili noční tábor. Práv chystali ulehnout, když se přímo před nimi rozzánl jas ohně, k svědčil o přítomnosti nějakých lidí.

„Podívej!" prohlásil Kaldí. „Co to může být za oheň?"

„Strážný oheň to nebude, protože tady nejsou žádní válečníci, lovci dravců."

„Skoro to vypadá, jako by hořela loď!"

„Jakto?"

„Oheň je obklopen mlhou."

„Skutečně."

vstali a kráčeli k ohni.
m více se blížili, tím byl oheň jasnější a vyšší. Konečně rozeznali
o mihotavé záři širokou lesklou plochu Gangy, u jejíhož zdejšího
u kotvila loď.
ní se Lidrah překvapeně zastavil.
aldí, šli jsme skutečně příliš moc jižně, příliš moc!"
čeho to usuzuješ?"
nak bychom se tu nemohli setkat s touto lodí."
co je zač?"
Badaya."
kutečně?"
kutečně. Dobře rozeznám její stavbu a tady na straně zobce
kou postavu, která tančí a mává závojem. Vše mohu dobře v záři
rozeznat. Nemůže to být jiná loď, než *Badayal"*
ím lépe! Aspoň ji nemusíme pracně hledat."
řiblížíme se. Lodníci se odebrali na břeh a připravují si večeři.
říve zjistíme, co je to za lidi."
atrně se připlížili a pozorovali před sebou ležící skupinku.
sou to lodníci a různí pasažéři," prohlásil zvěd. „Možná jsou mezi
jícími i nějací thugové a phansegarové, kteří doprovázejí begumu
u určeni k její ochraně. Ale ten, jehož bych se mohl bát, ten tu
Pojď, kousek cesty se vrátíme a pak se necháme vidět,"
slyšnými kroky se vrátili opodál a potom přišli hlučnými kroky
i.
romáždění zaslechli jejich příchod a rozhlíželi se kolem. Když

Uchopil raflah, přeladil struny do jiné tóniny a spustil.

ože? Vy jste laskarové?" zeptal se muž, který byl zřejmě kapi-
n *Badayi*.
ano."
ste nám vítáni! Posaďte se, jezte a pijte s námi. Pak nám budete
ávět o vaší zbožné pouti."
nechali se dvakrát pobízet. Posadili se a dostali dostatek rýže.
ý z nich si podle indických zvyků oddělil svou porci od souseda
dli ji. Při jídle museli sedět tak, aby je nikdo nemohl pozorovat a
obtěžovat pohledy.
dník, který byl s jídlem první hotov, sáhl ke kmínku pepřovní-
de visel jeho raflah. Naladil struny a zpíval píseň za doprovodu
liš lahodného brnkání.
ak nám vyprávějte o tom, co jste viděli," pravil lodník.
ech *ještě* toho muže, aby dozpíval svou píseň," žádal ho Li-drah.
uju hru na raflah i tyto písně. Už dlouhou dobu jsem žádný zpěv
šel."
y taky hraješ na struny?"
no, sáhibe."
aky zpíváš?"
no."
ak nám nějakou píseň zazpívej! Vezmi raflah, a jestli se mi bude
íseň líbit, odvezu vás až do Kalkaty zdarma."
vá duše překypuje dobrotou a tvé srdce je plné milosrdenství,
e," odvětil Lidrah a byl štěstím bez sebe, jak se jeho úmysly
ají dařit, „Budu se snažit, abych se líbil tobě i tvým lodníkům."

pěl do ticha noci v
nitru svém sníce.

Nyní se nad palubou lodi objevila mužská hlava a oči poslu
spočinuly na zpěvákovi, který zpíval dále:

Tu zašuměla hladina vod jako
duch bledá však spanilá, lodicí
svou ujížděl vpřed a nespatřili ho
nikdá.

Vedle mužské hlavy se vynořila překrásná ženská tvář. N
zastřena závojem a nic nebránilo očím zvěda, aby ji nespatřil. P
ale dokončil svou píseň:

Bez domova žene se Fanna po
neklidných vlnách, kdyi na
moři bez dna velký stín Talhy
sni

Na znamení své chvály tleskali muži rukama na svá kolena. Li
na to vůbec nedbal a sledoval svým pohledem hezkého muže,
slézal po žebříku z motaných palmových vláken z lodi na břeh
přistoupil k ohni. Byl to Maletti.

„Kdo jsi?" zeptal se zvěda. ;

Květ lotosu kvete
opuštěný na jezeře,
v tiché touze pne se
netrpělivě do výše.

Odpočívají břehy stínů
dlouhé a chladné, kolem na
rozlehlé vody dopadají
strnulé.

Už by měl brzy$_t$ paprsek
slunce zazářit, na tmavé lesy,
kde tmavých stínů rej.

A zamyšlen se svou lodí,
těmito vodami pluji, se svým
vnitřním žárem, láskou
rozpoutaným.

Jsem jen se svou písní tak
sám, tak opuštěný, chtěl bych
však po boku jí prožít nejvyšší
štěstí.

A přece v jejích očích kterým
nerozumím, nikdy nepoznám
to štěstí zahlédnout paprsek
lásky.

Když píseň dozněla, dostalo sejí stejného ocenění jako té předešlé.

„Jsem s tebou spokojen," pravil velitel lodi. „Pojedete oba do Kalkaty s námi. Znáte cestu lodí, když jste laskarove?"

„Ano, sáhibe."

„Dovoluje vám vaše pobožná pouť pracovat na lodi?"

„Ano, pokud dodržíme předepsaný počet modliteb."

„Můžete ho dodržet a k tomu navíc ještě dostat dobrou odm
pokud nám cestou do Kalkaty občas pomůžete. Obsluhovat pla
nebo s nějakou jinou prací."

„Rádi ti pomůžeme, sáhibe. Budeme poslušní tvých rozkazů!"

Maletti vystoupil zpět na palubu *Badayi*. Byl jediný, kdo ta
Rabbadáh trávil večer. Dívka usedla na lavici a očekávala
příchod.

„Ten muž je domorodec?"

„Ano."

„Zpíval tak cize a krásně! Takhle nějak jsem si představovala p
Franků. Bratr mi o nich často vyprávěl."

„Tento muž se je také naučil od nějakého Franka."

„Jsou báječné! Vy Frankové znáte i umíte všechno lépe!"

„Má to dva důležité důvody, sáhibo."

„Zase už jsi zapomněl, že mě nemáš titulovat!"

„Promiň mi má slova, ale jsem jen prostý válečník, kdežto ty
bohatá princezna."

„I princové pocházejí z válecnické kasty a mé bohatství není
mě tak cenné jako to tvé. Tvůj duch a duše stojí daleko výše než z
a stříbro! Ale pověz mi, jaké důvody jsi mínil."

„U nás nejsou kasty, ale každý se může stát tím, čím chce. M
rozvinout své nadání, kterým ho Bůh obdaroval."

„Takže u vás by mohl být knězem nebo bráhmanem i pária?"

„Ano, protože Bůh oba stvořil k obrazu svému a ne původ
člověku jeho hodnotu. Člověk je přesně tak vysoký nebo nízký,
jeho myšlenky, které promýšlí, jeho city, které pociťuje a činy, k

být muž podobiznou božské všemohoucnosti a žena podobiznou božské lásky. A kde spolu působí láska i všemohoucnost, tam se člověk přibližuje božskému obrazu. Zde sestupuje moudrost a spravedlnost z nebe a člověk se čímdál tím více přibližuje k povznesenosti a velkoleposti toho, který mu dal život a nynější bytí."

„Ano, tomu nerozumím," pravila, „ale nesmírně si přeji, abych to všechno pochopila." A potom přemýšlivě dodala: „Takže žena má být podobiznou božské lásky —----------"

Její nádherné oči hleděly do hvězdných výšin a její tvář se podobala tváři anděla, který z těchto výšin sestoupil dolů. Alphons Ma-letti od ní nemohl odtrhnout pohled a dovolil si vzít její ruku do své, což bylo způsobeno kouzlem, kterým ho přitahovala.

„Znáš lásku?" zeptal se s lehce chvějícím hlasem.

„Nevím."

„Ty jsi nikdy nemilovala?"

„Snad ano. Myslíš lásku, jakou pociťuje matka k svým dětem a sestra k bratrovi?"

„Ano, ale existuje ještě jiná láska, tak nekonečně krásnější, bohatší a povznášející, a ta dokáže změnit tuto chudou zemi v nebe, v bydliště blažených."

„Jakou myslíš?"

„Lásku v srdci muže a ženy. Už jsi ji poznala?"

„Ne. Nikdy jsem muže neznala, proto jsem žádného nechtěla a ani nemilovala."

„Teď také neznáš, nechceš a žádného nemiluješ?"

„Žena smí podle vašich mravů o takových věcech mluvit?"

„Ano."

„Komu to smí říci?"

„Tomu, koho miluje."

„Potom ale bude vědět, že ho miluji!"

„A proč by to neměl vědět?"

„Třeba by nechtěl milovat on ji."

„Ach, láska je všemocná a žádné srdce jí neodolá. Kdo miluje z největší hloubky svého srdce, zaručeně lásku najde."

„Kdyby to tak byla pravda," Šeptala.

Stáhl její ruku na své srdce a sklonil se k ní blíže.

„Víš ještě, co jsi prve nařídila?"

„Co?!

„Že tě nemám více titulovat jako sáhibu."

„Ano. Říkej mi Rabbadáh, tak, jak mě nazývala moje mat
zavražděný bratr."

„To nesmím."

„Proč?"

„Obyčeje a mravy mé vlasti nařizují, že muž může jen svou ž
nazývat jménem."

Mlčela. Dále však nechala svou ruku v jeho a to mu dodalo odv
dát volnost pocitům, které bouřily v nejhlubším koutku jeho srdce.

„Tedy tě budu muset nazývat sáhibou, nemám pravdu?"

„Nazývej mě jak chceš," odpověděla po krátkém zaváhání.

„A kdybych tě přece jenom chtěl nazývat Rabbadáh ----------

„To smíš."

„Já smím? Je to pravda? Je to možné? Není to sen? Není to klam

„Ne."

Slyšel chvění jejího šeptajícího hlasu, cítil třes její malé ruč
nemohl jinak. Musel ji obejmout a přitáhnout ji k sobě.

„Rabbadáh," šeptal koktavým hlasem. „Víš, co jsi teď řekla?"

„Vím."

„Přesně?"

„Přesně! Nemám otce ani matku, nemám bratra ani sestru. Nem
žádného člověka a žádného přítele — pouze tebe! Zachránil jsi
před drápy pantera, zachránil jsi mi život, když už byl téměř ztra
Proto je tvůj a patří jen tobě! Jsem si jista, že tu lásku, o které jsi

„Přísahám ti, že každý okamžik mého života a každý tep mého srdce bude patřit jen a jen tobě, Rabbadáh!"

Seděli v těsném objetí, hvězdy zářily jako diamanty a Jižní kříž na ně hleděl dolů; ale hvězdy, které se zatřpytily v jejich srdcích, byly jasnější, mnohem jasnější, než všechny brilianty tropické oblohy.

Dole u ohně už skončila zábava a začaly přípravy k odpočinku. Lidrah přistoupil k veliteli lodi.

„Sáhibe, splň mně a mému bratrovi jednu prosbu."

„Jakou?"

„Jsme laskarové a složili jsme slib, že nikdy nebudeme spát na pevnině, pokud to bude jen trochu možné. Raději bychom odpočívali na tvé lodi."

„Připadáte mi jako nadšení námořníci. Chcete tedy přenocovat na lodi?"

„Ano, náš slib nám to nařizuje."

„Tedy musím vaší prosbě vyhovět. Nerušte ale sidiho a sáhibu, kteří obývají kajuty na zádi!"

Lidrah, následován bratrem, vystoupil po provazovém žebříku na palubu. Dospěli nahoru, aniž by si jich láskou zaslepení milenci povšimli.

„Kaldí," šeptal zvěd.

„Co?"

„Vidíš tu spanilou ženu?"

„Je krásnější než slunce, krásnější než ranní nebo večerní červánky!"

„ Je to beguma."

„Skutečně?"

„Ano. Pojď tiše! Myslí si, že jsou na lodi sami, a proto se dosud neodebrali do svých kajut. Ukryjeme se pod plachtu, aby nás nemohli ani později zpozorovat!"

Plížili se podél zábradlí a zalezli pod silnou rohož, která sloužila *Badayi* jako druhá plachta, a odkud mohli velice dobře pozorovat Malettiho a Rabbadáh, aniž by byli sami viděni.

„Víš, Kaldí, jakou má tato žena cenu?" zeptal se Lidrah.

„Jakou?"

„Mnohem větší, tisíckrát větší, než všechny její poklady, než její zlato a diamanty!"

„Hm, ale já bych dal přece jen přednost diamantům."

„I já ji sleduju kvůli pokladům, ale teď je jasné, že mi musí pat
ona. Rozuměl jsi mi, Kaldí? Musí mi patřit!"

„Ty ses pomátl!"

„Ano! Všechny mé smysly jsou u ní!"

„Ty a princezna! Ty a sestra maharádži z Aughy!"

„Ano, já a ona! Musí se stát mou ženou, pokud snad dříve neum

„A ten muž, co sedí u ní?"

„Neznám ho a nestarám se o něj, třebaže ji objímá. Snad je to te
phansegar, který s ní uprchnul z Rajáhovy zahrady." . „Mají se rádi

„To nebude trvat dlouho! On bude mrtev a ona bude milovat mě

„Chceš mít ženu a připravit se tak o její poklady?"

„Ne! Nejsem hlupák a budu vše provádět s největší opatrnos
chytrostí. Na to se klidně můžeš spolehnout! Všechny večery,
bude loď kotvit u břehu, zůstaneme my na palubě a využijeme ka
příležitosti k hledání pokladu begumy. Poklad bude můj a ona k to
To ti přísahám při všech bozích a duších nebe i země!"

. . .

O několik týdnů později přistála *Badaya* v Kalkatě. Když zakotv
už se sešeřilo. Kapitán nařídil, že nikdo z přítomných nesmí opu
loď a potom sám nastoupil do loďky a vesloval, dokud se nedosta
schodům, které vedly z vody na vysoký břeh. Zde loďku připout
železnému kruhu a vystoupil po schodech nahoru.

Na vrcholu schodiště narazil na vysokou bránu, která však l

„To je něco jiného. Počkejte chvíli, hned otevřu!"

Nato klíč zaharašil v zámku, potom se odsunula závora a otevřela se jedna polovina vrat.

„Kdo je to?"

„Jména snad vůbec nic neznamenají! Nepoznáváš mě, Alí?"

Pak sluha krátce pohlédl do kapitánovy tváře a uklonil se až k zemi.

„Navěky budiž požehnán váš vstup, sáhibe! Přistupte blíž, prosím!"

Opět uzamkl vrata a kráčel napřed přes dvůr.

„Je doma tvůj pán?"

„Ano. Sedí nad svými knihami."

Zde loďku připoutal k železnému kruhu a vystoupil po schodech nahoru.

„Mohu s ním mluvit?"

„Jak víte, vy, kdykoliv!"

„Tak mě běž ohlásit!"

Vstoupili do velké, paláci podobné budovy, prošli několik široký dlouhých a spoře osvětlených chodeb a konečně zastavili p edněmi dveřmi.

„Vstupte, sáhibe, nemusím vás ohlašovat," pokynul mu sluha.

Kapitán vstoupil.

Ocitl se ve vysoké místnosti, jejíž čtyři zdi byly obloženy knih nami. Jejich obsah byl chráněn zelenými závěsy. U staromódn psacího stolu seděl vysoký, silně urostlý muž. Podlejeho šatů se d usuzovat na onoho Parsiho, který je znám v celé Indii díky své bohatství a přísné poctivosti. Muž pohlédl ke dveřím, poznal v pujícího a ihned se rychle zvedl.

„Kapitáne! Ty jsi zde? Musí to být skutečně důležité posels které tě ke mně přivádí v tak pozdní hodinu!"

„To taky je, Samdhadžo!"

„Sedni si a mluv! Odkud přicházíš?"

„Z Aughy," odvětil tázaný, zatímco se bez rozpaků posadil.

„Z Aughy? Prý tam zvítězili Angličané, jak se proslýchá?"

„Zradou!"

„Maharádža je prý mrtev?"

„Je tomu tak!"

„A taky sultán ze Symooru a Raják z Kamoohu?"

„I oni!"

„Víš, co to znamená?"

„Znamená to, že udělám vše, co ode mě budeš požadovat!"

„Není to mnoho."

„Mluv!"

„Doprovoď mně na mou loď!"

„Co tam máš?"

„To uvidíš a vše se dozvíš."

„Tak pojď!"

Samdhadza si nasadil vysoký čepec, rozdělil svůj dlouhý vous na obě strany široké hrudi a kráčel s kapitánem stejnou cestou, kterou lodník přišel. Alí za nimi zamkl bránu.

„Žádní veslaři?" zeptal se Parsi překvapen, když došli k loďce.

„Vesluju sám, neboť se nikdo nesmí dozvědět, koho mám na palubě. Proto nesmí ani nikdo z mých lidí opustit loď."

„Mluvíš v hádankách!"

„Brzy je rozluštíš!"

Dopádlovali k *Badaye* a vystoupili na palubu. Kapitán odvedl Parsiho na zadní palubu a otevřel dveře jedné z kajut.

„Vstup dovnitř!"

Samdhadza vešel a zavřel za sebou dveře. Místnost byla malá a ukrývala jediného člověka, který se nyní zvedl. Byl to Maletti.

„Mír a zdar buď s tebou!" pozdravil Parsi. „Jsi to ty, kdo mě nechal zavolat?"

„Ano, já. Posaď se!"

Nabídl hostovi místo na divanu vedle sebe a perskou hukah, ke které mu také sám posloužil ohněm.

„Dovol, abych tě sám obsloužil. Nepotřebujeme nyní žádného čibukšiho."

Parsi kouřil a pohodlně se opřel do polštářů. Klidně očekával slova, jenž mu měla vysvětlit, proč byl tak tajemně povolán na palubu.

„Obdržel jsi znamení?" zeptal se Maletti.

„Ano."

„Bylo mi řečeno, že se podle něj budeš řídit."

„Je považováno za nejvyšší doporučení, nebo lépe řečeno, rozkaz. Kdo ho kapitánovi předal, ty nebo někdo jiný?"

„já."

„Vyslov tedy, co ode mě žádáš."
„Loď."
„Kam?"
„Do Batávie."
„Již zítra tam odjíždí jedna loď. Zajistím ti to nejlepší místo."
„Potřebuji celou loď!"
„Celou? To nejde."
„Proč?"
„Protože by tě to stálo příliš moc."
„Všechno zaplatím."
„Musel bych vyhnat pasažéry, kteří už jsou na palubě."
„Jiná loď tu není?"
„Mluvíš, jako kdybys vlastnil miliony!"
„Já je vlastním."
„Ach! Znáš mé jméno?"
„Ano. Dozvěděl jsem se je od kapitána."
„Bylo by možné, abych se dozvěděl já tvé?"
„Jistě — jmenuji se Alphons Maletti---------- "
„Tedy ne Angličan?"
„Ne. Šel jsem s generálem lordem Haftleyem do Aughy —"
„Abyste zradou ukradli maharádžovi jeho zemi!" zvolal Parsi lostně jiskřícím zrakem, zatímco i jeho čelo se svraštilo.
„Nebyl jsem zrádce, protože jsem byl maharádžovým přítelem!"
„Ty?"
„Poznal jsem ho, když se inkognito zdržoval zde."

A-PDF MERGER DEMO

moohu, Nyní patří země Angličanům. Thugové spálili mrtvolu Madpura Singa a s ní i mrtvolu sultána ze Symooru a Rajáha z Kamoohu, Přitom hořely i mrtvoly generála Haftleye, rytmistra Mericourta a spousty dalších důstojníků,"

„To udělali? Takto se pomstili?"

„Mluvím o tom, proto je to pravda!"

„Věřím ti a proto chci odpustit thugům vše, co mají na svědomí. Ale maharádža měl sestru, která mu byla milejší, než jeho vlastní život. Co se stalo s begumou? Byla taky zavražděna?"

Maletti se zvedl a otevřel dveře do vedlejší kajuty.

„Zde je!"

Ve dveřích stála Rabbadáh. Žádný diamant, žádný prsten, žádná spona nesvítila na jejím těle nebo šatech. Jediný skvost byla její krása, ale ta byla velkolepá a okouzlující, že Parsi, který se právě zvedl, v rozrušení klesl, aby políbil lem jejího roucha,

„Kněžno!" zvolaL „Rozhoduj o mně a mém životě! Patří jen tobě!"

„Jsi Samdhadža, nestarší Parsi v Kalkatě?"

„To jsem já!"

„Madpur Sing tě miloval a ty jsi byl jeho přítel Chceš se stát i mým věrným?"

„Chci být tvým přítelem, tvým sluhou i otrokem!"

„Uprchlice potřebuje přítele; otroky si může koupit. Tento muž bude mým manželem. Dostaneš nás tajně na Batávii?"

„To udělám. Za nejčasnějšího rána odpluje loď a vás to nebude stát ani rupii. Rekni mi, jestli potřebuješ peníze? Rád ti je poskytnu!"

„Nepotřebuji. Mám u sebe celý poklad z Aughy. Ale posaď se a nech nás mluvit o tom, co smutného jsme prožili."

„Promiň, kněžno, že k tomu nyní nemám čas! V Kalkatě nebudeš ani okamžik v bezpečí a proto musím co nejrychleji nachystat jednu z mých lodí a u přístavních úřadů odstranit všechny překážky, které by odsunuly vyplutí lodě na moře. Poskytnu ti svou nejlepší loď a nejdokonalejšího kapitána, jen se domnívám, že při takovém spěchu budeme mít potíže sehnat dobré námořníky. Pokud dám dohromady všechny své muže, stále ještě budou aspoň dva chybět"

„Máme s sebou dva na naší lodi!" vpadla mu do řeči princezna,

„Chtějí jet s tebou?"

„Ano."

„Co je to za lidi?"

„Laskarové."

„To bývají většinou odvážní a užiteční námořníci. Nezřídka to vš
ývají hádaví a vypočítaví lidé."

„Tito dva jsou mimořádně mírumilovní a jemní."

„Až na to," vpadl do toho Maletti, „že se mi nelíbí jejich tváře!"

„Ve tvářích se může člověk mýlit," odvětil Parsi. „U námořníka
ětšinou tvář vedlejší. Kdy přišli na *Badayul"*

„Na hranicích Aughy."

„Odkud přicházeli?"

„Z pouti."

„Na vaší lodi pracovali?"

„Víc než všichni ostatní."

„Nejsou tedy jen zbožnými, ale i pracovitými muži. Můžete
idně použít. Ať jsou připraveni až vás vyzvednu! Ale nyní, kněžn
musím vzdálit. Vyprávět můžete, až budeme na palubě troj-
ěžníku."

* * *

Uplynul týden. Rychloplachetnice *Bahadúra* *) minula Andama-
Nikobary; držela se západně od Sumatry, zamířila na jih a poté,
asátním větrem v zádech, vyrazila na Jávu. Podle veselé kapitánov
áře se dalo soudit, že je na palubě vše v pořádku. Maletti se s ní
rávě procházel po zadní palubě. Byl právě jako poručík Francouz,

„Temné myšlenky?" smál se kapitán. „Vidíte létat sovy za jasného dne? Naše cesta je mimořádně dobrá a rychlá a až do Batávie předpokládám jen jedno krátké přerušení."

„Jaké?"

„Vždycky jsem měl štěstí, že jsem mohl být spokojen se svým mužstvem, ale při poslední jízdě jsem dostal na palubu jednoho chlápka, se kterým jsem měl nějaké nesrovnalosti. Aby nemohl popouzet ostatní, dostal jsem nápad ho vysadit----------"

„Nebylo to tak trochu kruté?"

„Vůbec ne! Dal jsem mu spoustu proviantu a vysadil jsem ho na ostrůvku, jenž mu poskytne více vody a ovoce, než může potřebovat deset lidí."

„Takže malá robinzonáda?"

„Malá a krátká. Měl tam zůstat pouze do doby, než pojedu kolem."

„To uděláte teď?"

„Ano. Ten opuštěný ostrov je sice tak trochu mimo kurz, ale to se mi právě hodilo k tomuto účelu. Znám ho asi jen já a proto jsem si jist, že žádná loď nezkrátila pobyt toho hříšníka."

„Jistě se polepšil."

„To doufám. Byl jenom lehkomyslný, nikoliv zlý."

„Kdy tam přistaneme?"

Kapitán pohledem prozkoumal plachtoví.

„Už teď se držím trochu jižněji a při tomto povětří mohu předpokládat, že improvizovaného vězení dosáhneme ještě dnešní noci. Pokud ne, budu do rána křižovat."

Během tohoto rozhovoru seděli oba laskarové v přední ubikaci s lodním tesařem. To byl starý holandský mořský vlk, který jezdil po mořích už tak dlouho, že se dorozuměl s Malajcem, Sinhálcem i s Indem.

„Říkáš tedy, že nejsme ve správném kurzu?" ptal se Lidrah.

„Já? Hm! Myslíš? Hm! Něco takového jsem řekl."

„Jakým směrem se vlastně máme držet?"

„Jakým směrem? Hm! Myslím, že vlastní kurz leží trochu lee*)/'

„Proč ho tedy nedržíme?"

*) Vlevo

„Co? Hm! Správný kurz? Hm! To bude asi kvůli Hilbersovi."

„Hilbers? Kdo je to?"

„Kdo to je? Hm! To není, totiž to byl. Byl to plachtař tady
alubě."

„A proč je to kvůli němu?"

„Kvůli němu? Protože bydlí právě před naší přídí."

„Tomu nerozumím."

„Ale věř tomu! Hm! On nebydlel stále tam, nýbrž v dobré kajutě
ahadúře. Potom ale udělal nějakou věc moc silně."

„Jakou věc?"

„Jakou? Hm! Myslím si, že to byla jeho plachtová jehla nebo je
uba. To první měl stejně špičaté jako to druhé."

„Tak mluv dál!"

„Mluvit? Hm! Může člověk mluvit, když se ho nikdo na n
eptá?"

„Jistě."

„To si nemyslím, protože z větru a plachet je cesta a z otázek
dpovědí historka. Nebo si myslíte, že nemám pravdu?"

„Takže co bylo s tím plachtařem?"

„Co? Hm! Přece víte, že u všeho je nejdůležitější subordinace."

„To víme."

„Dobře! Hm! A právě o této nejdůležitější věci nechtěl Hilbers n
ědět."

„Jak to?"

„Jak to? Hm! Raději dělal to, co chtěl, než aby dělal to, co n
ařídil kapitán. A když dostal důtku, použil jazyk takovým způsobe

„Nepomáhalo."
„Píchané proutí?"
„Nepomáhalo."
„Namáčení?"
„Namáčení? Hm! To by asi bylo příliš silné."
„Co tedy kapitán udělal?"
„Kapitán? Hm! Vzal ho a pohodlně vysadil na ostrov."
„Na jaký ostrov?"
„Po jménu jsem se neptal, vždyť ani není na mapě."
„Byl tedy vysazen? A na tom ostrově je dosud?"
„Dosud? Hm! Určitě tam ještě je a proto jsme změnili určený kurz, abysme ho vzali zpátky na palubu."

„Kdy se na ten ostrov dostaneme?"

„Kdy? Hm! Snad ještě dneska, jak včera kormidelník říkal."

„Ten ostrov je velký?"

„Ten ostrov? Myslím si, že bude jen o málo větší než tahle moje ruka. Tak velký jako Čína a obě Indie, to asi nebude."

Lidrah se díval zamyšleně před sebe a zdálo se, jako by zpracovával myšlenku, kterou si sám ještě zcela neujasnil.

„Byly na tom ostrově stromy?"

„Stromy? Hm! Jo, je možné, že jsem tam nějaké viděl."

„A jaké?"

„Co? Hm! Děláte, jako by bylo tolik odrůd stromů, kolik je druhů lodí. Strom je strom, a to si zapamatujte!"

„Voda tam byla?"

„Voda? Přirozeně, dost a dost, hlavně kolem ostrova."

„Kopce jsi tam viděl?"

„Kopce? Čert vás vem! Co je správnému námořníkovi po kopcích."

„Nebo zvěř?"

„Zvěř? Hm! Myslím si, že Hilbers byl jediný dobytek na tom ostrově, pokud nenapadlo nějakou velrybu, aby připlula na ostrov a studovala ty vaše odrůdy stromů."

„Je tam přístav?"

„Přístav? Hm! Ano, a zrovna tak velký, že se tam můžeš položit."

„Tráva a jiné rostliny tam jsou?"

„Tráva a rostliny? Hm! Poslyšte, chlapi, vy mě máte za nějak
ávu nebo kozla, že mi předhazujete, abych se zajímal o nějak
ávu a pastvu? Čert vás vem! Nakonec se mě ještě zeptáte, jestli ta
emají hnízda slepice, protože byste chtěli, abyste tam našli alesp
cet vajec! Běžte pryč, vy zvědaví pacholci, běžte!"

Přehodil žvanec tabáku z levé do pravé tváře, rozladěně se zvedl
áčel pryč. Oba laskarové zůstali.

„Proč jsi se ho vyptával takovým způsobem, Lidrahu?" tázal se
aldí.

„Protože si myslím, že konečně nadešel pravý čas."

„Ach!"

„Ano."

„Proč si to myslíš?"

„Protože, protože na Jávě nebo dokonce v Batávii už nebude
oci nic udělat."

„To je pravděpodobné."

„I v blízkosti Jávy na čilých mořských trasách už by bylo pozdě."

„Zaručeně."

„Musíme s naším plánem začít dříve."

„Plán? Konečně už máš plán?"

„Mám jej. Vymyslel jsem ho během vyprávění našeho lodní
saře."

„Řekni mi o něm."

„Poklad bude náš, beguma bude moje a ostatní budou mus
mřít."

„A budeme chyceni a pověšeni, pokud nás dříve nespolkne moře. Sami dva přece k obsluze lodě nestačíme a jestliže bychom to i dokázali, stopy by nás při prvním setkání nebo v prvním přístavu prozradily. Dovezeme poklad i begumu na ostrov a potom loď navrtáme. Potopí se se všemi na otevřeném moři."

„Pak ale budeme muset prozradit poklad."

„Hlupáku! Jakmile se objeví nějaká loď, budeme se vydávat za trosečníky a z pokladu zatím odvezeme jen tolik, co budeme schopni skrýt pod šaty. To ostatní si vyzvedneme později; najmeme si k tomu účelu nějakou šikovnou loďku."

„A beguma?"

„Zůstane na ostrově."

„Bude se proti tomu vzpírat a prozradí nás."

„Kdo je mrtev, ten už se nevzpírá. Nyní se rozejdeme a do večera spolu nebudeme mluvit, aby naše rozhovory nevyvolaly nedůvěru!"

Odpoledne vítr skomíral a když se k večeru zvednul, byl tak slabý, že pohyb vpřed nebyl vůbec pozorovatelný. Přesto se však před spadnutím noci objevil malý pustý ostrůvek, který v dáli vystupoval z mořských vln.

„Vypustíme člun, aby vyzvedl muže z ostrova?" zeptal se Maletti kapitána, po jehož boku hleděl dalekohledem na ostrov.

„Ne."

„Proč ne?"

„V těchto šířkách se snese noc tak rychle, že by loďka v žádném případě nedoplula k ostrovu za světla. Snadno by se mohla ztratit, neboť naše světla nejsou viditelná z takové dálky. Kdyby se to i přestože podařilo, museli bychom muže na ostrově pracně hledat; mezitím by se mohl změnit vítr a mohly by nastat nové komplikace.

„Co tedy uděláte?"

„Nechám nastavit kormidlo tak, abychom se za tohoto slabého vánku přibližovali k ostrůvku a minuli ho v malé vzdálenosti. Ráno toho muže snadno najdeme a vyzvedneme. Všímáte si, jak rychle pokračuje stmívání? Večeře je hotova, pojďme do kajuty."

Po večeři byly rozděleny hlídky, a první nastoupila stráž. Byl s nimi laskar Lidrah, jenž se ozbrojil ostrou dýkou.

Kapitán šel spát a velení na palubě převzal kormidelník. Celá posádka se odebrala na lůžka, pouze poručík se opíral vedle záhale-

é begumy ještě chvíli o zábradlí. Netrvalo však dlouho, a odebrali
o kajut i oni.

Lidrah chvíli čekal a poté přistoupil ke kormidelníkovi.

„Pomalá jízda, pane.'*

„Velice," odvětil krátce muž.

„Dorazíme k ostrovu ještě dnes v noci?"

„Myslím."

„A kde ten ostrov leží?"

„Tam!"

To bylo poslední slovo, které vyslovil, neboť v momentě, k
apřáhl paži, aby ukázal směr ostrova, zajela mu do srdce dý
kovou silou, že ze sebe vyrazil jenom lehce pískající povzdec
askar popadl tělo a nechal ho bez hlesu sklouznout. Potom pohodl
yhledal svou druhou oběť. To byl námořník, který se opí
ezstarostně o stěžeň.

O pět minut později se již spustil předním průzorem do kaju
osádky, kde vydávala olejová lampa smutný a klamný svit. Všich
uži spali tvrdým spánkem, jenž je pro tyto silné nátury zvyke
ouze Kaldí byl vzhůru. Stačil pokyn a bratr se opatrně zvedl ze s
tě, aby mu pomohl v jeho krvavém činu.

Téměř ve stejnou dobu se zdálo dřímajícímu kapitánovi, jako
aslechl nějaký zvláštní, zde ne běžný zvuk. Ihned se úplně probudi
aslouchal. K jeho zevnitř uzamčené kajutě se blížily kroky. Pot
ěkdo s respektem zaklepal na dveře.

„Kdo je venku?"

otevřel dveře a vystoupil ven. Ve stejném okamžiku se do jeho hrudi zabořila dýka zrádce. Bodnutí však šlo trochu mimo srdce.

„Pomoc! Vrazi! Všichni muži ke kapitánovi!" řval silným hlasem.

Více ale vykřiknout nestihl. Zatímco chtěl pachatele chytit, byl bodnut znova, a to tak dobře, že ho život opustil.

Kapitánovo volání bylo tak hlasité, že by ho Maletti musel slyšet, i kdyby tvrdě spal. Nebyl to však ten případ, neboť poručík seděl u stolu a psal do svého deníku, jenž si založil po odjezdu z Kalkaty. Lampa v jeho kajutě byla postavena tak, že její jas neprostupoval okénkem na moře, a také dveře kajuty byly tak těsné, že laskar nemohl zpozorovat, že se uvnitř ještě svítí. Když Maletti zaslechl volání o pomoc, odhodil pero a strhnul se zdi šavli a stále nabitý revolver. Prudce rozrazil dveře a vyskočil na palubu.

Ve stejném okamžiku vycházeli oba laskarové z kajuty kapitána.

„Co se děje u kapitána?" zeptal se jich.

Lidrah se k němu plíživými kroky přiblížil a poníženým hlasem pravil:

„Kapitán musel snít, sáhibe, protože ---------- "

„Zastav na miste!" přerušil ho Maletti. „Zůstaň ihned stát, jinak střelím!"

Už dávno těmto dvěma nevěřil a nyní tušil, že chlap se k němu plíží proto, aby se na něj mohl vrhnout. Lidrah zahlédl hlaveň revolveru a bezděčně zastavil.

„Kormidelníku!" zvolal Maletti.

Neozvala se žádná odpověď. Tu zahlédl nedaleko od sebe nehybné tělo muže.

„Všichni muži na palubu!" zařval nyní.

I to bylo zbytečné. Vznikl pouze jeden jediný pohyb: Lidrah rychle mávnul paží a jeho dýka zajela Malettimu do levé paže. Zazněl výstřel a vrah, jemuž vnikla kulka do hlavy, se svalil bez hlesu na zem. V příštím okamžiku stál poručík před Kaldím. Jeho šavle se zaleskla a ostří vniklo hluboko do ramene laskara. Ten okamžitě klesl.

Tu se otevřely druhé dveře a objevila se Rabbadáh.

„Tady se střílí! Co se děje?" ptala se ustrašeným hlasem.

„Nelekej se, Rabbadáh, stalo se neštěstí."

„Jaké?"

„Zabil jsem oba laskary, proto
mě chtěli zavraždit."

„Je to možné? Zavolej sem hn
všechny muže!"

„Už jsem volal; nikdo nepřichází. Vrať
zpátky do své kajuty! Buď jsou všichni
zavražděni, nebo vznikla na lodi vzpoura a
čekají na příležitost!" „Mám jít do kajuty a
nechat tě samotného? Nikdy! Zůstanu s
tebou!" „Tak okamžik počkej." Vstoupil zpě
do své kajuty a přinesl lampu, s níž nejprve
opatrně posvítil do kajuty kapitána. Ten leže
mrtev na zemi. Bože, nemýlil jsem se!
Zavraždili ho!" Tu ho chytila beguma za paž
„Je to pro tebe velice nebezpečné. Pojď se
mnou do mé kajuty, dokud nenastane den!"

„Ne, to nemohu udělat. Snad se mi podaří
ještě někoho zachránit!"

bešel palubu a Rabbadáh ho následovala. Našli všechny zavraž-
é. Také kajuty mužstva byly naplněny mrtvolami. Už si myslel, že
s Rabbadáh jedinými živými tvory na palubě, když náhle
echli hlasité chroptění ze zadní paluby. Vyrazil ho z hrdla Kaldí,
už se vrátilo vědomí. Maletti k němu běžel.
Co jste to provedli, nešťastníci!"
askar obdržel ohromnou ránu. Celé jeho rameno bylo rozpolcené,
ebaže tu ležel jen krátkou chvíli, ztráta krve byla tak velká, že se
nedalo pomýšlet na jeho záchranu. Skelným pohledem hleděl na
učíka a potom zablekotal:
Poklad bude můj — Lidrah chce begumu —"
Tak je to tedy! Proto jste všechny povraždili?*[1]
Na ostrov s pokladem!" sténal raněný. „Pozor, už ho phansega-
é vynášejí z altánku! Ticho, Lidrahu, aby nás neslyšeli! Poplujeme
orem a jako poutníci vnikneme na *BadayuV*[1]
u se náhle vzpřímil do polosedu a zvolal:
Ty jsi sloužil Tamovi, zradil jsi maharádžu, Rajáha i sultána!
uma budiž tvoje! Poklad se musí rozdělit, protože — protože

lesl mrtev.
abbadáh už zde nestála. Pohled na tolik zavražděných tuto od-
nou ženu natolik dojal, že klečela s mokrýma očima ve své kajutě.
etti k ní přistoupil a zvedl její hlavu.
Rabbadáh!"
Můj milovaný! Ó, kdyby i tebe zavraždili!"

otočením plavidla. Muselo být považováno za štěstí, že vanul tak slabý větřík, jinak by se loď při nárazu úplně rozpadla.

Nebyl to žádný zázrak, že *Bahadúra* vjela přímo na ostrov. Noc posledních událostí téměř minula a Maletti neměl čas dohlédnout na chod nasměrované lodě.

Pospíšil si do podpalubí a našel otvor, kterým se voda hrnula proudem do lodi. Nebylo možné takovou trhlinu utěsnit. Rychlý předběžný propočet mu udal zhruba hodinovou lhůtu k záchraně Rabbadáh a alespoň zčásti maharádžova pokladu.

S námahou spustil člun na zádi na moře. V první řadě musela být zachráněna princezna a její majetek. Zatímco sem Rabbadáh tahala balíky s pokladem, spouštěl on do člunu co se dalo. Potom tam sestoupil i s milovanou, aby doveslovali na pevninu.

Pobřeží vystupovalo z vln prudce a příkře, ale s příchodem denního světla se mu podařilo najít místo, kde se dalo celkem pohodlně vystoupit. Potom se vrátil k lodi, aby ukončil záchranu pokladu a přivezl ještě nějaké potraviny a jiné potřebné věci.

Když přistával počtvrté, pokročil den už natolik, že se daly rozeznat i jednotlivé maličkosti. Rabbadáh stála na břehu a ukazovala do blízkého křoviska.

„Podívej se, co to je?"

„Na tom stromě?"

„Ano."

Váhavými kroky přistoupil k tomu místu. Na větvi stromu visela lidská hlava na provazové smyčce a pod tím leželo na zemi napůl ztrouchnivělé tělo. Opodál ležel nůž, čepice a další maličkosti, včetně deníku. Maletti ho otevřel a přečetl v něm zapsané jméno. Stál před mrtvolou námořníka, vysazeného na ostrov, který tímto způsobem ukončil svou osamělost. Tam loď s mrtvolami, zde zbytky sebevraha — odvážnému důstojníkovi běhal po zádech mráz, když pomyslel na svou milovanou, která stála vedle něho a byla vystavena těmto hrůzám.. ■

OBSAH

tola první
V MOŘSKÝCH LÁZNÍCH 7
tola druhá
NEBE A PEKLO.....32
tola třetí
VE VEZENÍ 70
tola čtvrtá
POKLAD BEGUMY 117
tola pátá
NA OSTROV ŠPERKŮ 186

SOUBORNÉ VYDANÍ DILA KARLA MAYE

svazek 3

Karel May

Ostrov šperků I

